
Jumătatea
Sălbatică
AL DOILEA VOLUM AL
TRILOGIEI HALF LIFE
FICTION CONNECTION
TREI
SALLY GREEN
YOUNG

FICTION CONECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Sally Green

Jumătatea Sălbatică

Traducere din engleză de
Ioana Filat

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Doagă

Design coperta © Tim Green, Faceout Studio
Imagini coperta © Triggerfish at Debut Art

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Cabriela Chircea

Corectură:
Sânziana Doman
Lorina Chiţan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GREEN, SALLY
Jumătatea sălbatică / Sally Green; trad.: Ioana Filat. –
Bucureşti: Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-303-9

I. Filat, Ioana (trad.)
821.111-31=135.1

Titlul original: Half Wild
Autor: Sally Green

ISBN: 978-606-719-303-9

Lui Indy

„Şi duhul greu mi-l simţi atunci,
îţi dă fiori de gheaţă-n piept
şi-ţi urcă-n geamăt pe gâtlej.”

Wilfred Owen, *Înnebunit de regrete*

Cuprins

partea întâi
roşu

o nouă zi

o forfecuţă începe să cânte

ş
i
îi
r
ă
s
p
u
n
d
e
a
lt
ă
p
a
s
ă
r
e
,
n
u
o
f
o
r

f
e
c
u
ţ
ă
,
a
lt
c
e
v
a

iar începe prima pasăre

şi iar

forfecuța…

fir-ar să fie, e dimineaţă

a
m
a
d
o
r

m
i
t

e dis-de-dimineaţă

fir-ar să fie

trebuie să mă trezesc trebuie să mă trezesc

nu-mi vine să cred că am adormit…

chchchchchchchhchchchcchhhhhchchch
chchchhhchchchhchchchcchchhcchcchc
chchchhcchchchchchchhchchchchchhch
chhchhhchchchchcccchchchchchhchchch
hchchhchchchchhchchchhchhchchchchc

FIR-AR SĂ FIE!
zgomotul vine de-aici de undeva. E AICI!

hchchhchhhchchccchchchchhchchchhhc
chchchchchchhchchchcchhhhhchchchhc
chchhhchchchhchchchcchchhcchcchchc
hchchhcchchchchchchhchchchchchhchc
chhchhhchchchchcccchchchchchhchchch
chchchhchchchchhchchchhchhchchchch
hchchchhchhhchecccchchchchhchchchhc

larma asta înseamnă, fir-ar să fie, că un posesor de mobil e în zonă. Undeva foarte aproape de mine. Nu-mi vine să cred că am adormit cu vânătorii ăştia care-mi suflă în ceafă, cu ea, cea iute de picior, pândind de-aproape ieri-noapte.

chchchchchchchhchchchcchhhhhchchch
chchchhhchchchhchchchcchchhcchcche

GÂNDEŞTE-TE! GÂNDEŞTE-TE!

chchchhcchchchcchchchchchchchhchchc
hhhhhchchchhchcchchchhhchchchhchch

e un mobil, sigur e un mobil, zgomotul îmi pătrunde în ţeastă, nu e doar în urechi, e undeva în dreapta sus, e înăuntru, neîntrerupt, ca o interferenţă electrică, ţiuit pur, ţiuit de mobil, se aude tare, de parcă vine de la vreo trei, patru metri de mine.

chchhcchcchchchhchchchhcchchchcchch
hchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchc

bine, ce să zic, o groază de oameni au mobil. dacă e un vânător, acel vânător, şi mă vede, acum aş fi mort.

nu sunt mort.

nu mă vede.

hhchchhchchchchchhchchchchhchhhchc
chccchchcchchchchchchchhchchchcchhh

zgomotul nu se aude mai tare. nu se apropie.

însă nici nu se îndepărtează.

oare sunt în vreo ascunzătoare?

stau întins pe-o rână, cu faţa lipită de pământ. nici nu mişc. nu văd decât pământ în faţa ochilor. trebuie să mă mişc un pic.

dar nu încă. mai întâi trebuie să mă gândesc.

păstrează-ţi calmul şi vezi ce-i de făcut.

hchchhchcchchchhhchchhchchchchchhchc
hchchhchhhchchchchcccchchcchchchchhch
chchchhchchchhchchchchcchchchchchhch
chchchhchhchchchchcccchchchchcccchhhh

nu adie deloc vântul, soarele nu se vede, e doar o lumină difuză.

e încă devreme, probabil că soarele e încă ascuns după coasta muntelui. pământul e rece, însă uscat, fără pic de rouă. se simte miros de pământ şi de pin şi… încă un miros.

a ce miroase oare?

şi mai simt şi un gust anume în gură.

un gust neplăcut, un gust de… ah, nu…

nici să nu te gândeşti

nu te gândi
nu te gândi
nu te gândi
gândeşte-te
la altceva

Gândeşte-te unde te afli.

chcchcchcchchchchchhchchchhhhchchchc
hhchchchchchchchchchhchchchhchchchch
hchchchhchchchhchcchchchchhchchchc

Eşti întins la pământ, e dis-de-dimineaţă, aerul e rece. Ţi-e frig. Ţi-e frig pentru că… eşti gol. Eşti gol şi ud de la brâu în sus. Pieptul, braţele… faţa îţi sunt ude. Când îţi mişti degetele de la mâna stângă doar cu un milimetru, le simţi lipicioase.
Sunt încleiate. Parc-ar fi muiate într-un sirop zaharisit. Numai că nu-i sirop…

nu te gândi nu te gândi

nu te gândi nu te gândi

GÂNDEŞTE-TE LA ALTCEVA!
GÂNDEŞTE-TE CUM SĂ RĂMÂI ÎN VIAŢĂ!

chchhchhhchchchcccchchchhchchcchchcccc hchchchhchchhchchchhchhchchchchhhch

Trebuie s-o iei din loc. Vânătorii îţi suflă în ceafă. Femeia aia iute de picior pândea de-aproape. Mai-mai să pună mâna pe tine azi-noapte.
Ce s-a întâmplat aseară?

ce s-a întâmplat?

NU! UITĂ TOTUL!

chchchchchchchchchhchchchcchhhhhchc

GÂNDEŞTE-TE CUM SĂ RĂMÂI ÎN VIAŢĂ.
VEZI CE-I DE FĂCUT.
Poţi să te uiţi, să-ţi mişti capul un milimetru, ca să vezi mai bine în jur. Pe pământ, unde-ţi ţii capul, e un covor de ace de pin. Ace de pin cafenii. Însă nu e culoarea lor obişnuită. E culoarea sângelui uscat, îţi ţii braţul stâng întins. E mânjit, plin de pete de sânge. Acoperit de o crustă cafenie. Numai că mâna nu ţi-e mânjită de sânge, e încleiată într-o peliculă groasă.
Roşu

hchhchcchchchhhchchhchchchchchhchch

O să cauţi un pârâu să te speli. Să te cureţi de toată murdăria.

hchhhchchchchcccchchcchchchchchchchh

Trebuie neapărat să pleci. Dacă vrei să fii la adăpost, trebuie să pleci. Trebuie s-o iei din loc. Să scapi.

chchchhhchchccccchchchchhhchchchhhc

Mobilul e aproape, sunetul rămâne neschimbat. N-o să se apropie.

Însă tot trebuie să te uiți. Trebuie să vezi ce se întâmplă.

Întoarce-ţi capul în cealaltă parte.

Hai că poţi.

> Seamănă un pic cu un trunchi de copac prăbuşit. Fă să fie un trunchi fă să fie un trunchi fă să fie un trunchi
>
> Nu e un trunchi… E negru cu roşu. Ghete negre. Pantaloni negri. Un picior îndoit, celălalt întins. Geacă neagră. Faţa e întoarsă.

Are părul şaten, tuns scurt.

Scăldat în sânge.

Zace nemişcată, ca un trunchi prăbuşit.

E încă umedă.

Încă mustind de sânge.

Nu mai e iute de picior.

Al ei e mobilul.

hchcchchchchchchchhchchchcchhhhhchc
hchhchcchchchhhchchchhchchchcchchhc
chcchchchhchchchhcchchchchchchhchch
chchchhchchchchhchhhchchchchcccchchc

> Iar când ridici capul vezi gâtul – o rană deschisă, ferfeniţită, însângerată, adâncă şi

r
o
ş
i
e

în aşteptare

M-am întors în Elveţia, sunt într-o vale îndepărtată, sus în munţi – nu valea în care se află cabana lui Mercury, însă în apropiere, faci jumătate de zi până aici pe jos.

Sunt aici de câteva săptămâni, timp în care m-am dus de vreo două ori până în valea lui Mercury şi înapoi. Prima dată am făcut cale-ntoarsă pe unde venisem, căutând pârâul în care am pierdut cuţitul magic Fairborn, pe care l-am şterpelit din mâinile Vânătorilor. Bine, pe care l-a şterpelit Rose. Am găsit pârâul destul de uşor, mai că-ţi săreau în ochi sângele şi nişte pete gălbui presărate pe pământ. Însă cuţitul ia-l de unde nu-i. Am tot dat ture pe mal şi am dat roată pe lângă petele alea – m-am uitat prin boschete, am săltat pietrele din loc. Deja eram caraghios – pe bune, am ajuns să caut pe sub pietre! După două zile de răscolit peste tot, a trebuit să mă opresc. Nici nu mai ştiam dacă într-adevăr avusesem la mine Fairbornul; poate îl luase vreun animal în bot şi fugise cu el; poate dispăruse prin cine ştie ce farmec. Ce mai, o luasem razna. De-atunci nu m-am mai dus să-l caut.

Acum stau şi aştept aici, în valea asta, la peşteră. Aşa m-am înţeles cu Gabriel, aşa că asta fac – îl aştept pe Gabriel. El m-a adus aici odată şi a dosit în peşteră cutia cu scrisori – sunt scrisorile de dragoste pe care şi le-au scris părinţii lui, singurul lucru care i-a mai rămas. Cutia e la mine în rucsac. Iar eu sunt aici. Îmi spun că măcar avem un plan. Asta-i bine.

Bine, nu-i cine ştie ce mare plan: „Dacă se-ntâmplă ceva, du-te şi aşteaptă-mă la peşteră”

Şi s-a întâmplat ceva, ceva rău de tot.

Nu credeam c-o să fie nevoie să ne ţinem de plan. Credeam că, dacă lucrurile or să se-mpută în halul ăsta, o să fiu mort. Şi totuşi încă trăiesc. Am şapteşpe ani, sunt vrăjitor în toată regula, cu trei daruri şi tot. Numai că nu ştiu cine mai trăieşte. Rose… Rose chiar a murit… Sunt sigur – au împuşcat-o Vânătorii. Annalise s-a cufundat într-un somn greu ca moartea, e în mâinile lui Mercury şi ştiu că nu trebuie să rămână prea mult în starea aia, altfel somnul de moarte o să se preschimbe în moarte pe bune. Iar Gabriel n-a mai apărut, deşi au trecut săptămâni întregi de când am furat cuţitul Fairborn – patru săptămâni şi patru zile. Dacă ar mai fi în viaţă, ar fi aici cu mine, iar dacă l-au prins Vânătorii, o să-l tortureze şi…

Însă la asemenea lucruri nu-mi îngădui să mă gândesc. E una dintre regulile pe care mi le-am impus cât aştept: nu te gândi la nimic negativ, doar la lucruri bune. Numai că n-am ce altceva să fac, decât să stau şi să aştept şi să mă gândesc. Aşa că zi de zi îmi derulez în minte gândurile bune şi îmi zic de fiecare dată că, la sfârşit, o să mă trezesc cu Gabriel lângă mine. Şi trebuie să-mi zic că încă se mai poate. Încă mai poate să vină. Trebuie doar să rămân optimist.

Bun, gânduri bune, o iau de la capăt…

Mai întâi mă uit ce e-n jur. Cât vezi cu ochii, numai chestii bune, să vezi drăcie, zi de zi dau de aceleaşi chestii bune:

Copacii. Copacii sunt buni. Cei mai mulţi sunt înalţi, cu trunchiuri destul de drepte şi groase, dar câţiva sunt prăbuşiţi la pământ şi cu scoarţa năpădită de muşchi. Majoritatea au ace în loc de frunze, de un verde în nuanţe de la negricios până la verde crud, după cum bate lumina soarelui şi cât de trecute sunt. Cunosc atât de bine copacii de aici, că îi văd şi cu ochii închişi, însă mă străduiesc să stau cu ochii deschişi cât mai mult – e mai uşor să-ţi păstrezi optimismul când ai ochii deschişi.

După ce termin cu copacii, trec la **cer,** şi cerul e un lucru bun, de obicei e de un albastru senin ziua, pe când noaptea e aproape negru. Îmi place aşa. Uneori pe cer sunt **nori,** mari şi albi, din câte observ, arar sunt cenuşii, de ploaie. De cele mai multe ori se îndreaptă spre răsărit. Aici nu bate niciodată vântul – nu răzbeşte până jos, în desişul pădurii.

Ce urmează? A, da, **păsările.** Păsările sunt bune, lacome şi gălăgioase – tot timpul ciripesc sau ciugulesc ceva. Unele se hrănesc cu seminţe, altele cu gâze. Pe deasupra pădurii, hăt în văzduh, zboară ciori, însă nu coboară niciodată până jos la mine. Sunt negre. Negru-tăciune. Parcă ar fi decupate cu foarfeca dintr-o foaie de hârtie neagră. Mă uit după vulturi, însă n-am văzut niciunul pe-aici, mă întreb dacă tata chiar a luat înfăţişarea unui vultur şi a venit după mine, pare o veşnicie de-atunci…

Termină!

Gândurile la tata nu-şi au locul aici. Trebuie să am mare grijă când mă gândesc la el. Trebuie să mă înfrânez. Altfel e floare la ureche să mă las purtat de gânduri rele.

Aşa deci… să mă-ntorc la ce văd în jur. Unde-am rămas? Am terminat cu copacii, cerul, norii, păsările. A, da, **liniştea** e la rând… numai linişte cu nemiluita. O linişte imensă. Liniştea nopţii se întinde mare cât Oceanul Pacific. Iubesc liniştea. Aici nu se-aud niciun bâzâit, nicio interferenţă electrică. Nimic. Am mintea limpede. Mă aştept să-mi ajungă la ureche susurul râului de jos din vale, însă nu-l aud – sunetul apei nu răzbate printre copaci.

Bun, am terminat cu liniştea, vine la rând **mişcarea.** Ce-am văzut până acum în mişcare: mai multe căprioare – tăcute, cafenii, cu un aer delicat şi temător. Am mai văzut şi iepuri, cenuşiu-cafenii, tăcuţi. Şi şoareci-de-câmp cenuşiu-cafenii, marmote cenuşii şi tăcute. Apoi păianjeni negri şi tăcuţi, muşte negre şi tăcute, asta până se apropie,

atunci devin dintr-odată incredibil, caraghios de gălăgioase; am mai văzut şi un fluture rătăcit, de culoarea albăstrelelor, tot tăcut; din copaci cad conuri de pin cafenii, nu chiar fără niciun zgomot, scot doar un *buf* înfundat când se lovesc de pământ; se mai scutură şi ace de pin cafenii, căzând fără zgomot, ca fulgii de nea.

Aşadar, numai lucruri bune: fluturi, copaci şi din astea.

Mă uit şi la mine. Am în picioare **bocancii** vechi. Au talpă grea, elastică de atâta purtat. Pielea maronie s-a tocit şi în dreptul îmi pătrunde apa pe unde s-a rupt aţa. Port nişte **blugi** largi, comozi, uzaţi, rupţi la genunchiul stâng, cu tivul ros, pe vremuri erau albaştri, dar au ajuns gri, murdari de ţărână, cu un pic de verde după cât m-am căţărat prin copaci. **Cureaua:** de piele neagră, groasă, cu cataramă de alamă. E o curea bună. **Tricou:** pe vremuri alb, acum gri, cu o gaură în dreapta şi cu mânecile ciuruite, parcă roase de **purici.** Nu cred că am purici. Nu mă mănâncă deloc pielea. Sunt cam **murdar.** Însă mă mai spăl din când în când, de fiecare dată când mă trezesc plin de sânge. Hainele nu-mi sunt deloc pătate de sânge, măcar atâta lucru. Mă trezesc întotdeauna în pielea goală dacă am…

Gândeşte-te mai departe la haine!

Unde ajunsesem? La tricou. Pe deasupra tricoului port o **cămaşă** groasă şi călduroasă, de lână, cu carouri verzi, negre şi maro încă vizibile. Mai are trei nasturi negri. **Gaură** în dreapta. O **tăietură** în mâneca stângă. N-am nici **chiloţi,** nici **şosete.** Aveam şosete, habar n-am ce s-a întâmplat cu ele. Şi mai aveam şi **mănuşi**. **Fularul** e în **rucsac,** cred. Nu m-am mai uitat în el de-o veşnicie. Mai bine m-aş uita. Aşa am o ocupaţie. Bănuiesc că mănuşile sunt tot acolo.

Ce mai e la rând?

Mă mai uit un pic la mine.

Mâinile îmi sunt varză. Sunt ceva de plâns. Arse de soare, zbârcite, aspre; **cicatricele** de la încheietura dreaptă sunt de-a dreptul hidoase, parcă mi s-a topit pielea acolo; am **unghiile** negre şi roase până-n carne, şi mai am şi **tatuajele** alea. Trei tatuaje pe degetul mic de la mâna dreaptă şi tatuajul mare pe dosul mâinii stângi. **N 0,5**. Tatuajul de Semicod. Ca să ştie oricine ce sunt – pe jumătate Vrăjitor Negru. Iar dacă nu văd tatuajele de la mână, mai am unul la gleznă şi unul la gât **(preferatul meu).**

Numai că nu-s simple tatuaje, însemne, au puteri magice. Dacă Vânătorii pun mâna pe mine, dacă domnul Wallend pune mâna pe mine, o să-mi taie degetul şi o să-l pună într-o sticlă de amuletă, iar aşa sunt în puterea lor. Pot oricând să mă tortureze sau să mă omoare dacă dau foc amuletei. Asta bănuiesc c-ar face. Cu tatuajele alea pot să mă controleze. S-ar folosi de ele să mă silească să-mi omor tatăl.

Numai că n-o să-l omor în veci pe tata. Nici dacaş vrea n-aş putea, pentru că tata e în continuare cel mai puternic Vrăjitor Negru de care-am auzit în viaţa mea, pe lângă el, sunt zero barat. Bine, mă pricep cât de cât să mă lupt şi alerg destul de bine, însă în veci n-o să-i pot ţine piept lui Marcus.

Fir-ar să fie! Iar mă gândesc la el.

Mai bine mă întorc la mine şi la corpul meu.

Uneori corpul meu se comportă ciudat. Se schimbă. Aş face bine să mă gândesc serios la asta. Trebuie să-mi dau seama cum anume se schimbă, de ce se schimbă şi în ce dracu' se schimbă.

Nu-mi amintesc niciodată ce se întâmplă cu mine, însă ceva ştiu că se întâmplă, pentru că mă trezesc gol-puşcă şi nu mi-e aşa de foame ca de obicei. Însă uneori mi-e rău, dau afară ce-am mâncat în timpul nopţii şi tot icnesc şi icnesc. Nu ştiu dacă nu cumva corpul meu nu poate să digere ce am mâncat. De cele mai multe ori mă hrănesc cu jivine mărunte, numai că nici nu-mi amintesc să le

fi prins. Însă ştiu că asta fac, pentru că uneori mai dau afară oscioare, câte un petic de blană şi sânge. Odată am vomat o coadă – de şobolan, aşa cred. Ştiu că mă preschimb într-un animal. Numai aşa se explică. Am Darul tatei. Numai că nu-mi amintesc nimic – nici cum mă preschimb, nici ce fac ca animal, nici cum mă preschimb la loc. Nu ştiu decât ce se întâmplă după ce mă trezesc. De fiecare dată adorm, aşa că probabil sunt ostenit.

Azi-noapte am prins o căprioară micuţă. M-am trezit cu leşul ei mâncat pe jumătate lângă mine. De data asta n-am vomitat. Cred că mi s-a mai obişnuit stomacul. Eram mort de foame, însă acum mi-a trecut. Asta dovedeşte că poţi să te obişnuieşti cu orice, până şi cu carnea crudă. Oricum, mi-e dor de o masă bună. Un burger cu cartofi prăjiţi, o tocăniţă, nişte piure cu biftec şi budincă de Yorkshire. O masă omenească. Nişte plăcintă. Cremă!

Ai grijă!

Mai bine nu mă gândesc la ce nu pot avea – aşa o iau la vale rău. Trebuie să-mi controlez cu grijă mintea. Să nu mă las dus de gânduri rele. Doar azi am reuşit de minune să gândesc pozitiv, aşa că, drept recompensă, îmi îngădui să mă gândesc la alţii, chiar şi la tata, numai că trebuie să am mare grijă când vine vorba de el.

L-am văzut. L-am văzut pe Marcus. Nu m-a ucis, nici nu credeam c-o să mă ucidă, însă, la reputaţia lui, n-ar fi fost exclus.

Toată copilăria mea am crezut că Marcus nu dă doi bani pe mine, însă se pare că şi el s-a gândit tot timpul la mine, aşa cum şi eu m-am gândit la el. Şi a tot pus la cale cum să mă ajute. M-a căutat. A oprit timpul pentru mine, ceea ce-mi închipui că nu-i floare la ureche nici măcar pentru el. A ţinut ceremonia Darurilor – m-a lăsat să-i beau sângele şi mi-a dat trei daruri. Inelul de aur de la el, inelul lui, îl port pe deget, din când în când îl răsucesc şi mi-l duc la buze să-i simt greutatea şi gustul

metalic. În buzunar ţin glonţul vrăjit de Vânător pe care mi l-a scos tata din rană. Uneori îl mai pipăi, deşi nu ştiu dacă-mi place să port aşa ceva la mine, doar e un obiect din arsenalul Vânătorilor. Iar al treilea dar de la el a fost viaţa mea, pe care încă nu mi-am pierdut-o. Nu prea ştiu dacă e un dar în toată regula, ştiam că există doar daruri materiale, însă e Marcus, ştie el ce face.

Îi datorez viaţa tatălui meu. Mi-am primit Darul de la tata, avem acelaşi Dar. Cei mai mulţi Vrăjitori se chinuie să-şi descopere Darul, le ia cam un an să-şi dea seama ce Dar au, însă eu n-a trebuit să-l caut deloc. El m-a găsit pe mine. Habar n-am dacă e de bine. Mai bine mă gândesc la altceva…

E bine să mă gândesc la **ai mei.** Nu mă las purtat de gânduri rele când îmi trec în revistă familia. Tot îmi mai e dor de Arran, însă nu aşa de rău ca pe vremea când m-a ţinut Celia prizonier. În primele săptămâni cât am stat în cuşcă mi-a fost un dor nebun de frate-meu. Sunt ani de-atunci… doi ani, cred. Consiliul m-a prins chiar înainte să împlinesc cinşpe ani, chiar înainte să-şi primească Arran darurile. Bine, au trecut doi ani de-atunci, însă ştiu că e bine, la fel şi Deborah. Ellen, prietena mea Semipură, a intrat în legătură cu Arran, i-a arătat o poză cu mine şi am văzut un filmuleţ în care îmi transmitea gândurile lui. Însă ştiu că le e mai bine fără mine. Nu mai pot să-i văd niciodată, însă nu-i nimic, ei ştiu că trăiesc, că am scăpat şi că sunt liber. Treaba mea e să rămân optimist, ceea ce e bine, căci, cu cât stau mai departe de oamenii la care ţin, cu-atât mai bine le e lor.

Uneori zăbovesc la gura peşterii, mă mai întind acolo şi trag un pui de somn, însă nu reuşesc să mă odihnesc prea bine, de obicei îmi e mai bine când aştept aici, în copacul meu, de unde se vede totul ca-n palmă. Coasta muntelui e tare abruptă aici, n-o să bată nimeni coclaurile prin părţile astea din senin. Însă nu se ştie niciodată. Vânătorii îşi fac bine treaba. Încerc să nu mă gândesc prea mult la

Vânători, deşi nu-i înţelept nici să mă prefac că nu există. Cum ziceam, stau cocoţat în copacul meu, iar când se lasă întunericul, ca acum, îmi îngădui să depăn amintiri din vremurile de dinainte să devin prizonierul Consiliului, înainte s-o întâlnesc pe Celia, înainte să mă ţină în cuşcă.

Cel mai mult îmi place să-mi amintesc cum mă jucam cu Arran în pădurea de lângă casa bunicii. M-am ascuns în copac, şi, când Arran m-a dibuit în sfârşit, s-a urcat după mine, însă eu m-am căţărat tot mai sus şi mai sus pe o creangă subţire. Atunci s-a rugat de mine să mă opresc şi am coborât şi m-am lăsat lângă el, cam cum stau acum, cu spatele sprijinit de el, călare pe creanga aia. Ce n-aş da să mai stau aşa o dată, să mă las moale în trupul lui cald. Să-l simt zâmbind după cum i se afundă şi i se ridică pieptul, să-i simt răsuflarea, cum mă cuprinde cu braţul.

Însă mai bine să nu mă gândesc prea mult la asta. Mai bine să nu mă gândesc la ce nu pot avea.

Îmi amintesc şi de bunica, de albinele, cizmele şi găinile ei, de podeaua plină de noroi a bucătăriei. N-am mai văzut-o de când m-au luat pe sus. Eram în clădirea Consiliului şi mi-au spus că mă lasă în grija Celiei, „tutorele şi profesoara mea”. Atunci am cunoscut-o pe Celia, atunci am simţit prima oară pe pielea mea sunetul ăla al ei, Darul cu care mă lăsa lat. Parcă e-o viaţă de-atunci. Celia m-a doborât la podea cu sunetul ei şi atunci m-au luat pe sus şi am văzut-o ultima oară pe bunica, părea îmbătrânită şi înspăimântată, cum stătea singură în mijlocul Sălii de Evaluare a Consiliului. Acum, când mă gândesc, îmi închipui că Bunica ştia că n-o să mă mai vadă niciodată. Celia mi-a zis că a murit, sunt sigur că au silit-o să se sinucidă, ca pe mama.

Acum ştiu…

Ce se-aude?

Paşi! În noapte!

Dintr-odată mă inundă un val de adrenalină.

Paşi uşori. Se prea poate să fie un Vânător, atât de uşor păşeşte.

Întorc încet capul. Nu văd nimic. Cerul e acoperit de nori groşi şi luna n-are cum să bată până jos în pădure, la mine.

Iar paşi. Iar adrenalină.

La naiba! Nu-i doar adrenalină – se trezeşte animalul din mine.

Atunci o văd. O căprioară micuţă. Temătoare.

Iar atunci valul de adrenalină animalică stă să ţâşnească, animalul din mine vrea să preia comanda.

Linişteşte-te! Linişteşte-te! Respiră încet. Numără în gând fiecare respiraţie.

Unu, inspir şi expir încet.

Doi, inspir, îmi ţin respiraţia şi expir încet.

Trei, inspir, îl simt în sânge, în focul din vine, şi expir încet.

Patru, inspir încet şi simt animalul din mine, nu ştiu ce e, dar mă preschimbă.

Căprioara se îndepărtează şi se pierde iute în întuneric. Însă eu sunt tot om şi căprioara n-a murit. Pot să-mi controlez Darul. Pot măcar să-l opresc. Şi dacă pot să-l opresc, tot aşa aş putea să-l şi las liber.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Mă simt cu adevărat optimist, de săptămâni întregi nu m-am mai simţit aşa.

Azi am făcut treabă bună, m-am ţinut de program şi nu m-am lăsat prea mult în voia gândurilor negre. Drept răsplată, pot să mă bucur de nişte gânduri bune, din alea pe care le-am pus deoparte pentru ocazii speciale. Cel mai mult îmi place să mă gândesc la Annalise. Şi iată ce-mi amintesc…

cu annalise

Stăm împreună pe coasta de gresie, bălăngănindu-ne picioarele peste margine. Annalise are cinşpe ani, eu n-am decât paişpe. Îmi ţin piciorul lângă al ei, însă fără să ne atingem. E toamnă târzie. De două luni ne întâlnim aici săptămână de săptămână. De când am început să ne vedem n-am atins-o decât o singură dată, când ne-am întâlnit aici a doua oară. I-am luat mâna şi i-am sărutat-o. Parcă tot nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva. M-a cam luat valul, cred. Acuma mă gândesc tot timpul la asta, pe bune, *tot* timpul, însă parcă nu mai pot deloc s-o fac. Stăm de vorbă, ne căţărăm şi fugim de colo-colo, însă nici când ne fugărim n-o prind niciodată. Când mă apropii de ea, nu sunt în stare. Şi nici nu mă las prins.

Îşi bălăbăne picioarele. Fusta gri de uniformă îi e curată, bine călcată şi dichisită. Are picioarele catifelate şi un pic bronzate, cu firişoare blonzii şi fine deasupra genunchilor. Îmi ţin piciorul la câţiva milimetri de al ei, însă mai aproape de-atât ştiu că nu pot să mi-l mişc. Mă silesc să întorc capul şi să mă uit la altceva.

Peretele stâncii e abrupt şi în vale se deschide hăul, însă poţi să sari până jos, pe pământul nisipos. Coroanele copacilor freamătă însufleţite, de parcă ar sta la taclale între ele, şi din când în când pică mănunchiuri de frunze. Câteva plutesc prin aer deasupra noastră, şi până să facă vreo mişcare, deja ştiu că Annalise o să-ncerce să prindă o frunză. Întinde mâna, apoi braţul şi se lasă cât e de lungă peste marginea stâncii. Cam prea departe deja, însă dac-o să pice, n-o să păţească nimic,

totuşi poate n-ar fi rău s-o prind, s-o ţin bine. Însă nici nu mă clintesc din loc. Tot râzând, se-ntinde şi mai mult şi prinde frunza, apucându-mă totodată de mânecă, iar eu tot n-o prind, îmi trag braţul ca să nu păţească ceva, însă fără s-o ating.

În mână ţine frunza. Un mic triunghi cafeniu dintr-un mesteacăn. O ia de codiţă şi mi-o vântură pe sub nas.

— Am prins-o. Tu nu m-ai ajutat deloc! Era să cad.

— Ştiam că n-o să păţeşti nimic.

— Pe bune?

Mă bate uşor cu frunza pe nas, mai să-mi atingă buzele cu degetele. Îmi feresc capul.

— Pentru tine e, poftim.

— E doar o frunză, îi zic. Găseşti pe toate drumurile.

— Întinde mâna. Aşa o frunză nu mai găseşti. Doar am prins-o cu mâna mea, riscându-mi pielea, de dragul tău.

Întind mâna după frunză – o vreau.

Mi-o pune în palmă.

— Nu ştii să mulţumeşti, aşa-i?

Habar n-am. Nici nu mi-a trecut prin cap.

— Şi nici nu mă atingi niciodată.

Ridic din umeri. Nu pot să-i zic că am tot timpul în minte milimetrii ăia care ne despart.

— O să pun bine frunza, zic.

Îmi dau drumul de pe stâncă şi aterizez jos.

Acum că sunt la poalele stâncii, nu mai ştiu ce să fac. Sperasem c-o să sară odată cu mine.

— N-am putea să vorbim despre altceva? îi zic, uitându-mă în sus la ea.

— Doar dacă urci iar până aici şi mă rogi frumos.

Încep să urc cât de repede pot, ca să mă dau mare, însă când aproape am ajuns sus, mă opresc. S-a dus până la marginea pe unde mă salt de obicei pe stâncă. Mi s-a pus în cale. Aş putea s-o iau la stânga, pe unde se urcă mai greu, aşa că mă las mai

în jos, mutându-mi mâna de câteva ori, după care urc iar, iar atunci văd că acum s-a mutat iar şi mi s-a aşezat în drum.

— Bună, mă salută ea zâmbind, aplecată spre mine.

Nu pot să ajung sus decât dacă mă urc peste ea.

— Pardon, fac, eşti drăguţă să-mi faci loc?

Clatină din cap.

— Şi dacă te rog frumos?

Iar clatină din cap, cu un zâmbet cât toată faţa.

— Ce să zic, nu eşti un Semicod aşa de dur cum spune lumea.

— Te rog, Annalise.

Nu mă ţin prea bine de stâncă – deja îmi tremură degetele de la efort şi picioarele încep să-mi alunece. Nu mai rezist mult.

— Nu înţeleg cum de te-au exmatriculat. Pari un băiat tare timid, spune ea pe un ton de profesoară.

— Nu-s deloc timid.

Se apleacă spre mine zâmbind larg.

— Dovedeşte-mi.

Din două una – ori sar jos, ori mă urc peste ea, şi trebuie să mă hotărăsc repede, începe să-mi tremure piciorul drept de cât l-am încordat. Cred că o să reuşesc să trec de ea dacă îmi las mâna lângă piciorul ei, în dreapta, însă aşa va trebui să mă salt peste bazinul ei şi…

— De-abia aştept să le povestesc fraţilor mei ce papă-lapte eşti, mă necăjeşte ea.

Cum o privesc în faţă, deşi ştiu că glumeşte, mă apucă furia doar la gândul că stă de vorbă cu fraţii ei. Într-o clipă, văd cum i se şterge zâmbetul de pe chip. Îmi dau drumul de pe stâncă, mă răsucesc în aer şi aterizez pe pământ.

Nathan! îmi strigă ea. Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să…

Aterizează şi ea lângă mine, graţioasă şi uşoară ca întotdeauna.

N-ar fi trebuit să zic aşa ceva. A fost o prostie.

— Dacă află cumva că ne vedem. Dacă…

— Ştii că n-o să le zic nimic. A fost o glumă proastă.

Îmi dau seama că exagerez, stric toată ziua, aşa că scurm cu gheata în pământ şi îi zic că ştiu. Îi zâmbesc, vreau să ne simţim iarăşi bine.

— Să nu zici nimănui că-s aşa un papă-lapte, bine? Şi nici eu n-o să zic ce tipă dură eşti de fapt.

Eu dură? spune ea zâmbind iarăşi larg şi scurmând şi ea în pământ cu piciorul.

Apoi trage o linie în nisip zicând:

Dacă pe axa asta avem durii aici – şi arată un capăt cu piciorul –, iar în partea asta avem oamenii de treabă, bine-crescuţi şi timizi – şi se duce până la celălalt capăt al liniei, îşi propteşte călcâiul în pământ şi se uită la mine –, eu unde zici că aş fi?

Tot mormăind „Annalise, Annalise, Annalise”, mă duc dintr-un capăt în celălalt al axei. Când mai am vreun sfert din distanţă până la capătul timizilor, mă opresc şi mă dau niţel mai spre celălalt capăt, tot depărtându-mă, până mai am doar o zecime până la capătul durilor.

— Ha! exclamă ea.

— Eşti o fată prea rea pentru mine.

— Ei bine, mârâie ea, cei mai mulţi tovarăşi de şcoală ar zice că sunt undeva pe-aici – şi sare mai spre capătul timizilor.

— Toţi tovarăşii tăi de şcoală sunt supuşi, îi zic.

— Oricum, pot să miroasă când au de-a face cu o fată de treabă.

— Pe mine unde m-ar vedea?

Mă dau în lături când Annalise îşi mută piciorul de-a lungul liniei, ajungând lângă mine, lângă capătul durilor.

— Dar fraţii tăi? Unde m-ar vedea?

După o scurtă ezitare, se mută dincolo de capătul durilor, până la marginea stâncii.

— Copiii supuşi de la şcoală îţi ştiau de frică pentru că erai un bătăuş, spune. Ţi se dusese buhul că îţi sare una-două ţandăra, însă la clasă te vedeau

mai tot timpul liniştit, aşa că ştiau că, dacă te lasă în pace, nici tu n-o să te legi de ei.

— Numai că fraţii tăi nu prea s-au prins. Că trebuie să mă lase în pace, adică.

— Nu. Însă şi ei îți ştiau de frică.

— M-au snopit în bătaie şi m-au lăsat lat!

— Asta după ce i-ai snopit tu în bătaie! Bine, e mai mult de-atât.

După ce şovăie o clipă, continuă:

— E vorba că eşti cine eşti. Sau taică-tu e cine e. De fapt, e vorba de Marcus. De el se tem. Toată lumea se teme de el.

Sigur, aşa e, însă taică-meu n-o să apară din senin să-mi ţină partea la cafteală.

— Tu te temi de el? mă întreabă apoi.

Nu prea ştiu – doar e taică-meu. O fi el un ucigaş periculos, dar tot taică-meu e. Vreau să-l cunosc. Nu mi-aş dori aşa ceva dacă m-aş teme de el.

— Annalise, eşti omul în care mă încred cel mai mult, însă dacă mă aud cei din Consiliu vorbind despre el sau destăinuind ce simt pentru el sau orice altceva… Nu pot să vorbesc despre el şi gata. Doar ştii.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să întreb.

— De cineva tot mă tem eu, să ştii – de Consiliu. Şi de fraţii tăi. Dacă…

Însă mă opresc. Ştim doar – dacă află cumva că ne vedem, o s-o încurcăm rău de tot amândoi.

— Ştiu, spune Annalise. Am cea mai îngrozitoare şi mai cu probleme familie din câte cunosc.

— Cred că a mea e ceva mai cu probleme decât a ta.

— Ei, nu cine ştie ce. Măcar tu îi ai pe Arran şi Deborah. Ai nişte oameni de treabă lângă tine. Eu n-am pe nimeni de treabă. Bine, Connor e băiat bun dacă nu se-nhăitează cu Lian sau…

— *Tu* eşti de treabă, îi zic.

Zâmbeşte, însă pe loc îmi dau seama cât de tristă şi de singură pare şi ce noroc am cu Arran, Deborah şi bunica. Şi, fără să mă gândesc, o iau de mână. O ating! Mă mir, însă e aievea şi nu vreau să mă gândesc la asta prea mult. Avem mâinile cam la fel de mari – a mea e mai lată, ea are degete mai lungi şi mai subţiri decât ale mele. Are mâna moale, cu pielea normală la culoare, nu pământie ca a mea.

— Cum de ai tot timpul mâinile aşa curate?

Îi întorc încet mâna şi o cercetez cu atenţie.

— Eu sunt roşu de la praf din cap până-n picioare, însă tu n-ai nici fir de praf pe mâini.

— Sunt fată. Noi suntem renumite pentru minunile de care suntem în stare, băieţii nici nu visează la aşa ceva.

Îi tremură puţin vocea şi la fel şi mâna.

Acum m-a cam apucat frica, însă n-am de gând să mă opresc. Îi urmăresc cu degetul conturul mâinii întinse în aer. Îl trec peste degetul mare, apoi de-acolo o iau spre arătător, în sus pe deget, apoi în jos, spre următorul deget, apoi din nou în sus şi în jos, în sus şi în jos, până când ajung la degetul mic şi cobor spre încheietură.

— Mereu mă minunez cât de blând eşti, îmi spune. Nici nu te-apropii măcar de capătul durilor.

Vreau să-i răspund, însă nu-mi vine în cap nicio replică bună.

— Iar taci, spune.

— Şi ce-are dacă tac?

— N-are nimic, până la urmă. Chiar te prinde.

Începe şi ea să-mi traseze cu degetul conturul mâinii.

— Numai că uneori mă întreb la ce te gândeşti.

Îşi trece mai departe degetul pe mâna mea.

— Chiar, la ce te gândeşti?

Mă gândesc că-mi place ce face. E o senzaţie plăcută. Oare să-i zic? Nu ştiu.

— Mă… tu…

Îşi înclină capul ca să se uite la mine.

— Încerci să-ţi fereşti faţa de mine, se plânge. Te-ai înroşit?

— Nu!

Mă ia de bărbie cu degetul şi-mi întoarce capul spre ea.

M-am încins un pic, însă n-aş zice că m-am înroşit.

— Eşti tare dulce, spune.

Dulce?!

— Mie mi se pare că sunt un dur, zic.

Se ridică râzând.

— Eşti dulce şi de-abia te mişti. N-ai fost în stare să mă prinzi niciodată.

Când o zbugheşte la fugă, mă iau după ea şi, pentru prima oară, chiar o prind.

se întunecă

Cred că e trecut de miezul nopţii. A mai trecut o zi. O zi plină de gânduri bune. În care m-am gândit la Annalise tot fără să-mi vină cea mai vagă idee cum aş putea s-o ajut. O zi în care am stat în copac şi l-am aşteptat pe Gabriel şi tot n-a venit. Mai bine-aş dormi, însă nu-s deloc obosit. Rareori mă simt obosit noaptea. Dimpotrivă, mă simt niţel mai viu, însă iese la suprafaţă o parte mai întunecată din mine, ştiu.

Aş putea să-mi fac planuri sau să exersez ce m-a învăţat Celia – cum să ucid cu cuţitul, cum să ucid cu mâinile goale. Ce mai, îţi stă inima-n loc aşa. Sau să trec în revistă date. De pildă, arborele meu genealogic – ce idee bună. Nu trebuie decât să recit toate numele iar şi iar: Harrow, Titus, Gaunt, Darius, Leo, Castor, Maximilian, Massimo, Axel, Marcus, Nathan. Harrow, Titus, Gaunt, Darius…

Desigur, e un pomelnic cam deprimant şi ideea nu e deloc să mă deprim, dar nu-i vina mea că Vânătorii i-au ucis pe toţi sau Consiliul i-a torturat până şi-au dat duhul. Numai Marcus n-a murit, cel puţin aşa ştiu, că trăieşte bine-mersi naiba ştie pe unde. Şi că a fost lângă mine, mi-a salvat viaţa şi mi-a ţinut ceremonia Darurilor, însă apoi a plecat şi m-a lăsat singur, *iar toată viaţa m-a lăsat singur.*

— Te-ai descurcat şi singur, mi-a zis.

M-a lăsat baltă frumos, ca la carte!

Nu trebuie să mă las dus de gândurile negre. Tre' să-mi păstrez optimismul, în mă-sa de treabă.

La dracu', stau foarte prost cu moralul.

Trebuie să mai încerc nişte teste de memorie. Da, aş putea să recit toate Darurile furate de taică-

meu de la oamenii cărora le-a mâncat inimile. Şi tocmai omul ăsta, ucigaşul ăsta, PSIHOPATUL ăsta a stat în faţa mea şi mi-a dat cele trei daruri. Iar eu nu pot să-l urăsc şi nici măcar nu mă tem de el. Mă… fascinează. Asta-i de bine, nu, să-ţi admiri tatăl. Psihopatul de taică-tu. Chiar o fi psihopat? Habar n-am. Nici nu ştiu care e definiţia standard. Nu ştiu câţi oameni trebuie să mănânci ca să-ţi câştigi titlul oficial de psihopat.

Iar am ajuns să-mi rod unghiile, numai că nici nu prea mai am ce să rod.

Şi stau aşa, în copacul meu, rozându-mi unghiile, eu, Nathan, fiul lui Marcus, puştiul care trebuie să-şi ucidă tatăl, care a încercat să dovedească că n-o să-şi ucidă tatăl predându-i cuţitul Fairborn, însă a bulit-o rău şi a pierdut cuţitul. Şi doar ştiu că n-aş putea să-i ţin nici măcar o clipă piept lui Marcus, deşi toată lumea îşi închipuie că sunt în stare să-l ucid, toată lumea vrea să-l ucid. Am reuşit să scap de Wallend şi de Vrăjitorii Albi care vor să-l ucid, am fugit la Mercury şi ce să vezi? Şi ea vrea să-l ucid pe taică-meu.

Fir-ar să fie! Trebuie să mă gândesc la ceva mai vesel.

Trebuie să mă gândesc iar la Annalise. La ea mă gândeam când stăteam închis în cuşcă. Aveam fantezii cu ea, îmi închipuiam că o ating, că facem sex şi din astea. Nu c-aş fi făcut vreodată sex sau cine ştie ce chestii de genul. Ultima oară când am ţinut-o de mână stăteam împreună pe acoperişul cabanei lui Mercury şi apoi totul s-a dus dracului, vântul m-a țintuit locului cât a ademenit-o Mercury pe Annalise pe iarbă. Îmi amintesc cum zăcea cu pieptul tresăltându-i flămând după aer şi cum a mai răsuflat o dată, lent şi dureros, şi a încremenit – cât urăsc amintirea asta. Urăsc acea ultimă suflare.

Că tot mă gândesc la chestii pe care le urăsc, pot să fac ditamai lista pe subiectul ăsta. Mai întâi ar fi **soră-mea,** desigur: draga de Jessica. De când m-

am născut m-a urât cu spume, iar sentimentul e absolut reciproc. Mai e iubitul ei **Clay,** comandantul Vânătorilor, un tip brutal şi arogant. Cum să nu-l urăsc, se poate? Şi mai e bruta aia de **Kieran O'Brien,** fratele mai mare al lui Annalise, care pe vremuri era la loc de cinste în capul listei, însă acum se menţine mai tot timpul la numărul trei. Numărul doi e ocupat de **Soul O'Brien,** membru al Consiliului. Mi-a zis că vrea să-mi dea cele trei daruri, ceea ce, sincer, mă umplea de groază mai ceva decât traiul în cuşcă. Şi el e tot un soi de psihopat, cel mai probabil. Şi dacă tot suntem la subiectul psihopaţi, în poziţia de top se află **domnul Wallend.** Vrăjitorul Alb căruia i-am fost cobai. Omul care mi-a făcut tatuajele – tot ce urăsc cel mai tare pe lume.

Ce mai, numai lucruri vesele!

Celia nu e în clasament. N-o mai urăsc, ceea ce bănuiesc că e de bine. La urma urmei, e un plus să nu urăşti pe cineva care te-a ţinut închis în cuşcă aproape doi ani. Tre' să fie. Pe de altă parte, s-ar putea să fie doar o dovadă că sunt dus cu capul rău de tot după tot ce-am îndurat. Habar n-am. Cert e că Celia nu e în clasament.

Nici Mercury nu e în clasament. N-ai cum s-o urăşti pe Mercury. E ca şi cum ai urî vremea.

Mercury mi-a zis c-o să-i dea drumul lui Annalise dacă-i aduc pe tavă capul sau inima lui taică-meu. N-am de gând să-i aduc nimic. Trebuie să fac cumva să mă întorc la Mercury, s-o găsesc pe Annalise, să rup vraja care-o ţine prizonieră şi să evadăm împreună. Pare tare greu şi primejdios, însă am pus la punct un plan, ceea ce iarăşi e de bine. Numai că planul e varză, e o tâmpenie, n-are cum să funcţioneze în veci. Şi aşa Mercury sigur o să mă omoare.

Oricum ar fi, mai bine nu-mi fac griji. La urma urmei, *cu toţii murim odată şi-odată.*

Şi deja îmi tot bat capul cu planul actual. Stau aici de mai bine de-o lună şi mă chinui să-mi

închipui un scenariu optimist al stării de fapt – un scenariu în care Gabriel nu poate să vină nu pentru c-ar fi murit sau l-ar fi prins Vânătorii, ci pentru că se lăfăie în ditamai patul de puf, citind o carte şi mâncând croasanţi.

Dacă l-ar fi prins, l-ar fi torturat până când scoteau tot-tot de la el. Tot ce ştie despre mine, tot ce-a făcut, despre cuţitul Fairborn, Annalise şi, clar, unde pot să dea cel mai uşor de mine, despre peştera unde ne-am dat întâlnire. Dacă mi-aş fi primit Pedeapsa, şi eu le-aş fi zis tot. Nu-i nicio ruşine. Toată lumea cedează până la urmă sub Pedeapsă şi n-ai cum să rezişti o lună întreagă. Şi totuşi Vânătorii n-au venit. Însă nici Gabriel. Ceea ce înseamnă că a murit. L-au împuşcat Vânătorii în noaptea când am furat Cuțitul Fairborn. L-au ucis când încerca să mă salveze. Iar eu stau aici în copac şi mă chinui să-mi păstrez optimismul.

E destul de pervers să rămâi optimist în situaţia asta, dacă stai să te gândeşti.

gata cu aşteptarea

Se crapă de ziuă când ajung la cabana lui Mercury. După ce mi-a dat tata cele trei daruri am fugit, cu Vânătorii pe urme. E a treia oară când mă întorc de-atunci. Aşa pot să-i pândesc eu, de data asta.

Prima dată m-am întors acum două săptămâni, când m-am asigurat că nu mi-a dat niciun Vânător de urmă. Doar am ucis-o pe cea iute de picior şi restul mi-au pierdut urma. Mă gândeam că nu se-aşteaptă să mă-ntorc. Doar ce sens ar avea să fac cale-ntoarsă, e o prostie care m-ar putea costa scump. După logica asta, nu mă aşteptam să găsesc prea mulţi Vânători la cabană. Aiurea! Erau doişpe cu totul. Cred că-şi stabiliseră acolo baza de operaţiuni cât o căutau pe Mercury. Acolo se afla o scurtătură magică în plin aer prin care ajungea la ea acasă. Pe-o asemenea scurtătură mergeam cu Gabriel la cabană din apartamentul de la Geneva. Tata mi-a zis că Vânătorii pot să dibuie scurtăturile, prin urmare, presupun că fie Mercury a distrus scurtătura ce ducea spre casă, fie Vânătorii au reuşit să pătrundă pe-acolo şi Mercury e şi ea moartă. Iar dacă Mercury e moartă, habar n-am ce s-a ales de Annalise. Numai că Mercury nu e nici neglijentă, nici molâie sau slabă. Cred că a distrus cel mai probabil scurtătura şi şi-a şters urmele ca lumea, aşa că din valea asta nici Vânătorii, nici eu nu mai putem dibui vreo ieşire.

Prima dată când m-am întors la cabană, l-am găsit pe Clay aici, în toane foarte proaste, urla la toată lumea. Era şi Jessica. Are o cicatrice lungă, pornind de la frunte, în jos pe nas şi până pe obraz,

unde-am tăiat-o eu cu Fairbornul. Însă nu pare să-l deranjeze deloc pe Clay – tot împreună sunt, din câte se pare. A cuprins-o cu braţul şi i-a dat un pupic pe vârful nasului. La un moment dat a venit la marginea pădurii şi s-a proţăpit cu mâinile-n şolduri şi picioarele crăcănate. Parcă se zgâia fix la mine. Eram ascuns bine, n-avea cum să mă vadă, însă tocmai pe mine părea să m-aştepte.

M-am mai întors o dată la cabană acum o săptămână. Nu mai erau decât şase Vânători, mă aşteptam să-l găsesc şi pe Clay printre ei – îmi închipuiam că ştie că o să mă-ntorc, însă nu era. În locul lui, am avut plăcerea să-l văd pe Kieran. Iar atmosfera se schimbase. Vânătorii rămaşi stăteau la soare, râdeau şi se hârjoneau. Parc-ar fi fost în vacanţă, în tabără, dacă n-aş fi ştiut că Vânătorii nu-şi iau niciodată vacanţă. Cert e că nu păreau să-l aştepte pe fiul-lui-ştii-tu-cine să-şi facă intrarea.

M-am uitat atent la Kieran, cum stătea la bustul gol, cu părul albit de soare, chipul rumen şi bronzat, un pachet de muşchi. Mai că-l ajunge pe Clay la statură. Puseseră la punct o cursă cu obstacole, buşteni, bare de căţărat, frânghii şi o plasă. Deşi era ditamai huiduma, Kieran era mereu în frunte şi-şi bătea joc de ei că de-abia se mişcă. Când s-au luat la luptă, fetele păreau toate începătoare. Ce mai, partenerul lui Kieran era el bun, însă Kieran era fenomenal. Însă tot cred că l-aş putea doborî în lupta corp la corp, numai că Darul lui complică mult lucrurile, poate să se facă nevăzut. Una din fete putea să dea foc la diverse lucruri şi alta azvârlea cu trăsnete, însă amândouă sunt Daruri destul de slabe. Nu mi-am dat seama de ce erau în stare partenerul lui Kieran şi celelalte fete.

Cei mai mulţi Vânători sunt femei, însă mai sunt şi câţiva bărbaţi dibaci printre ele. Doar cei mai puternici şi mai dotaţi sunt primiţi în rândurile lor, cuplaţi bărbat cu bărbat şi femeie cu femeie. Nu ştiam să existe Vânători din alte părţi decât din

Marea Britanie, însă acum am văzut că două fete nu sunt englezoaice. O mai dădeau din când în când pe engleză, însă între ele şi cu partenerul lui Kieran, uneori, păreau să vorbească în franceză. Din câte ştiu, Consiliile Vrăjitorilor Albi din Europa nu instruiesc Vânători şi nici nu vânează Vrăjitori Negri ca în Marea Britanie. Gabriel mi-a spus că în Europa Albii şi Negrii trăiesc în zone diferite, fără să ţină cont unii de alţii, iar la Vânători nu fac apel decât în situaţii extreme, când trebuie să dea de urma anumitor vrăjitori – printre care se numără şi tata. Dacă au început să recruteze Vânători Albi din partea locului, înseamnă că Vânătorii şi-au extins teatrul de operaţiuni.

Toată ziua i-am urmărit. Ştiam că n-ar trebui. Ştiam că mai bine-aş fi stat la peşteră, să-l aştept pe Gabriel, însă n-am fost în stare să mă urnesc din loc. M-am uitat cum urla Kieran la partenerul lui şi mi-am amintit cum m-a prins cu fraţii lui, cum m-a tăiat şi m-a chinuit. Acum mă îngrozeşte şi mai mult ce mi-au făcut. Pe atunci aveam paişpe ani, eram mic, doar un copil. Kieran avea douăzeci şi unu şi i-a adus şi pe fraţii mai mici cu el, l-a pus pe Connor să-mi presare pulberea aia pe spate, a făcut glume, a făcut haz de ei că sunt slabi, ca mine. Şi nu doar că m-a tăiat şi m-a lăsat cu cicatrice, ci m-a şi însemnat, un „N” pe stânga şi un „A” pe dreapta. Asta sunt doar: un Semicod, pe jumătate Negru, pe jumătate Alb, nu ţin de nicio tabără.

Iar acum mă întorc a treia oară. Mă apropii de cabana de sus, de pe coastă, prin pădure. Soarele încă nu s-a înălţat deasupra piscurilor din stânga, însă cerul s-a luminat de ziuă. Nu prea ştiu ce caut aici, însă n-o să zăbovesc cine ştie ce. Nu vreau decât să mai arunc o ultimă privire.

Cabana a fost construită hăt sus, pe povârnişul abrupt al văii, la marginea pădurii, în faţă e un luminiş înverzit. Mai toată valea e acoperită de copaci, deşi coastele şi piscurile se înalţă deasupra pădurii şi stâncile cenuşii sunt acoperite ici-colo de

nea, prin ungherele umbrite, chiar şi în miezul verii. Muntele de deasupra văii e mereu înzăpezit, tivit de gheţar – dintr-acolo curge râul, pe pantă în jos, nu se vede din faţa cabanei, doar vuietul apei se aude.

Păşesc cu grijă până la marginea pădurii. Nu aud decât bâzâitul mobilelor în ţeastă. Însă e un bâzâit stins. Nu-s aşa de multe telefoane prin zonă. Nici măcar şase. Vreo două, cel mai probabil. Amândouă sunt în cabană. Aşa deci, au renunţat s-o mai caute pe Mercury, îşi închipuie că am plecat şi nu-s aşa de prost să mă-ntorc. Numai că surpriză! Am venit.

Acum s-a luminat de-a binelea.

Ar fi cazul s-o iau din loc.

Numai că nu suport să stau să-l aştept pe Gabriel la peşteră când ştiu că e mort. Numai că vreau să-l văd şi i-am promis c-o să-l aştept, şi el mi-a promis, şi ştiu că el m-ar aştepta mai mult de-o lună întreagă, şi…

Zăvorul de la uşa cabanei zornăie şi iese un Vânător.

Pe loc îl recunosc după statura mătăhăloasă.

Kieran dă ocol cabanei, se întinde şi cască, îşi roteşte capul pe gâtul gros de parcă se pregăteşte pentru o partidă de box. Se duce la stiva de lemne, ia un buştean gros şi-l reazemă în picioare pe buturuga ce-i serveşte de butuc. Ia toporul şi se propteşte ca lumea pe picioare. Ce mai, o să facă arşice buşteanul ăla.

Stă cu spatele la mine. Îmi scot cuţitul din teacă.

Kieran se opreşte. Se apleacă să culeagă lemnele de la pământ, le ia pe braţ, se duce lângă cabană şi le stivuieşte frumos. O păsăruică trece în zbor pe lângă el, mai să-l atingă. O codobatură. Se lasă lângă cabană. Kieran stă şi se uită o clipă la ea, apoi îşi sprijină toporul pe umăr şi mai ia un buştean la tăiat. Şi se-apucă iar de treabă.

Țin cuțitul în mână.

Acum pot să-l ucid. O să pice mort în zece secunde. Ştiu foarte bine. Însă n-am ucis pe nimeni aşa, dacă puteam să plec. Şi dacă-l omor, chiar va trebui să plec din vale. Dacă Gabriel încă mai încearcă să ajungă la peşteră, aş atrage şi mai mulţi Vânători încoace. Însă ştiu că Gabriel a murit, doar că tot nu-mi vine să cred. L-au ucis sigur Vânătorii, tocmai pe Gabriel, unul dintre cei mai aparte, cinstiţi şi înţelegători oameni din lume. Iar acum îl am în faţa ochilor, teafăr şi nevătămat, pe unul dintre cei mai oarecare şi cruzi oameni din lume. Kieran chiar merită să moară. Lumea ar fi mai bună fără el.

Kieran îşi face elan cu toporul în timp ce o iau spre el. Nici n-o să se prindă ce se-ntâmplă, c-o să-i şi fac felul. E într-o poziţie vulnerabilă – nu-l ajută cu nimic toporul ăla dacă mă mişc rapid şi-i înfig cuţitul în gât.

Îl vreau mort.

Numai că totuşi, totuşi, totuşi…

Nu pot să-l ucid aşa. Vreau să-l ucid, însă nu într-o clipă şi gata, aşa cum aş fi silit acum s-o fac. Vreau să mă vadă cum îl omor, să ştie că eu îi răpesc tot ce are, eu îi iau viața.

Sau oare doar îmi caut scuze? Oare nu mă pot hotărî şi gata?

Iar animalul din mine, valul de adrenalină, nu-l simt deloc, de parcă nu vrea să se amestece în treaba asta.

Uşa cabanei scârţâie iar şi se deschide. La naiba! Vânătorul mă poate vedea ca-n palmă, cum o ia pe iarbă. Se scarpină la ceafă, încă adormit, cu ochii în pământ.

O iau iute înapoi. Gonesc în sus pe pantă, spre pâlcul des de copaci, neîndrăznind nici să răsuflu, şi mă opresc în desiş, la adăpost, ca să trag cu urechea.

Taie mai departe lemne.

Apoi se opreşte şi aud glasuri înăbuşite: partenerul lui Kieran zice ceva şi Kieran îi

răspunde, însă nu desluşesc ce zic.

Tăcere.

Apoi iarăşi se-aude cum taie lemne.

Am scăpat.

O iau la fugă.

n-ai murit, nu?

O să plec din vale şi n-o să mă mai întorc. Trebuie s-o găsesc pe Mercury şi să pun la punct un nou plan ca să-i vin în ajutor lui Annalise fără Gabriel lângă mine. Însă întâi şi-ntâi, mă-ntorc la peşteră. Cred c-aş face bine să las ceva în urmă, în caz că, prin cine ştie ce minune, Gabriel e în viaţă şi chiar reuşeşte într-o bună zi să ajungă până aici.

Fac un popas pe drum şi mă aşez pe iarbă ca să cioplesc o bucată de lemn găsită pe jos. Vreau să sculptez un cuţitaş de vânătoare luându-mi drept model chiar cuţitul cu care cioplesc. O să las cuţitul de lemn în nişa din fundul peşterii unde şi-a dosit Gabriel cutia cu scrisori, apoi o să plec de-aici şi n-o să mă mai întorc.

În vreme ce cioplesc în lemn îmi amintesc cum mi-a dăruit Gabriel cuțitul…

Suntem de două zile la cabana lui Mercury. Doar ce am apucat să fac cunoştinţă cu ea la sosire, iar de-atunci mă lasă să fierb în suc propriu, de teamă că n-o să mă ajute cu ceremonia Darurilor. Aşa că eu şi Gabriel ne trecem timpul cu drumeţii pe munte şi înotând în râu.

Azi înainte de revărsatul zorilor plecăm de la cabana lui Mercury şi o luăm repede la picior. Gabriel e în frunte, eu după el. Chiar dacă are corp de supus, tot se mişcă iute, nu glumă. Are picioare lungi, un pas de-al lui face cât trei de-ai mei. Urcăm pe peretele de piatră al unei văgăuni şi reuşesc să ţin pasul. Mă iau după el, pun piciorul unde îl pune el şi mă mişc din ce în ce mai iute, numai că pentru el totul e o joacă.

Când ajunge pe o culme mai domoală, se opreşte şi se uită la mine. Rana de la ochi i s-a vindecat, însă tot mai are o crustă la sprânceana stângă, cred c-o să-i rămână o cicatrice mică – să nu uite niciodată cum l-am atacat în apartamentul din Geneva. Puteam să-l las orb.

Îmi întinde mâna şi mă prind de el ca să mă tragă pe culme. Pe stâncă nu prea avem loc amândoi, aşa că stăm vârâţi unul în altul.

Piscurile din depărtare sunt înzăpezite. Aici e frig, însă mie mi-e cald.

— Te-a apucat gâfâitul, îmi zice.

— Suntem sus de tot. Aerul e rarefiat.

— Eu respir fără probleme.

Îl împing cu umărul.

— Nu te băga dacă nu rezişti până la capăt, mi-o întoarce el, împingându-se în mine.

În spatele meu e un povârniş stâncos, abrupt, iar în spatele lui Gabriel se întinde un tăpşan ceva mai jos. Îl împing nu prea tare, ţinându-l de geacă, să nu cadă.

Cu un zvâcnet din antebraţ, se desprinde din strânsoare şi mă împinge tare cu podul palmei. Mă prind de cealaltă mânecă, înjurându-l, şi mă redresez. Rânjeşte ca un idiot şi ne-apucăm să ne-mpingem şi să ne-agăţăm când unul, când altul, din ce în ce mai tare, până când îi iau mâna de pe mine şi mă împing cu amândouă mâinile în umerii lui, de se prăvăleşte în spate, dând să se agaţe de mine, fără să mai zâmbească, îngrijorat. Îl prind bine, însă deja m-am aplecat prea mult, nu mai reuşesc să-mi păstrez echilibrul şi cădem amândoi grămadă. Îl trag spre mine şi mă răsucesc în aer, ca să nimerească peste mine când ajungem jos.

— Au!

Am căzut pe tăpşan, însă fix pe nişte pietre netede îngropate sub iarbă, m-am izbit ca lumea de ele.

Gabriel se dă jos de pe mine râzând.

— Cred că mi-am rupt o coastă, îi zic înjurându-l.

— Vai, vai, vai. Ce vă mai plângeţi voi, englezii.

— Nu mă plâng, ăsta-i adevărul. Dacă mă vindec repede nu înseamnă că nu mă doare!

— Nu te credeam aşa de sensibilos.

— Eu? Sensibilos?

— Îhî.

Se lasă în genunchi lângă mine şi îşi înfige degetul în pieptul meu.

— Sensibilosule!

După ce mi-am vindecat coasta îl apuc de mână şi, răsucindu-mă, îl azvârl la pământ, ţintuindu-l sub mine.

— Ba nu-s sensibilos deloc, îi zic împungându-l şi eu cu degetul în piept.

— Ba eşti, dar nu-i nimic. Îmi place asta la tine.

Îi zic vreo două de dulce şi mă ridic de pe el. Apoi îi întind mâna şi-l salt de la pământ.

Coborâm iar în pădure, trecem un pârâu şi urcăm o coastă abruptă, împădurită, e atât de abruptă că trebuie să ne căţărăm ţinându-ne cu mâinile de peretele stâncii. Cu toate că panta e atât de ascuţită, copacii sunt înalţi, îndoiţi un pic la rădăcină, semănând cu nişte crose de hochei. Aşa ajungem la o mică porţiune cu pietriş, chiar unde se cască larg gura unei peşteri. Peştera n-are decât vreo patru, cinci metri lungime şi e cam tot la fel de lată, înăuntru nu e deloc umezeală şi mă gândesc că aş putea să dorm în ea fără să mi se facă rău.

Miroase a pădure – a putregai şi a viaţă.

— Mă gândeam că, dacă se-ntâmplă ceva… aiurea, putem să ne-ntâlnim aici, spune.

— Ce crezi c-o să se-ntâmple?

— Nu prea ştiu, însă pe tine te hăituiesc Vânătorii, Mercury e periculoasă şi cine ştie ce-o să facă.

Cu o ezitare, adaugă:

— Şi tu eşti tot periculos, cine ştie ce-o să faci?

Sigur, are dreptate.

Scoate o cutie de tinichea din rucsacul lui mic şi zice:
— O să-mi las aici lucrurile.
Mi-a zis că în cutie îşi ţine suvenirele – scrisorile de dragoste pe care i le-a trimis tatăl său mamei sale şi darul pe care i l-ar fi dat lui Mercury dacă ar fi reuşit să-l preschimbe din supus la loc în vrăjitor. Nu ştiu ce e şi nici n-o să-l întreb. O să-mi zică el dacă vrea. Pune cutia într-un ungher al peşterii, apoi mai scoate ceva din rucsac şi-mi întinde un pacheţel.
— Pentru tine, mi-am zis c-o să-ţi placă.
Nu prea ştiu cum să reacţionez.
— Ia-l, îmi zice. E cadou de la mine.
După cum îi şovăie glasul şi gestul cam nesigur al mâinii, îmi dau seama că îşi doreşte să-mi placă. Şi eu îmi doresc, de dragul lui.
E un pacheţel lunguieţ şi turtit. Cântăreşte cam cât o carte, însă ştiu că nu e – mi-ar fi prea greu să apreciez aşa ceva. E învelit în punga în care i-au ambalat-o la magazin, verde cu un înscris pe ea, îndoită la gură, doar că s-a boţit în rucsac. E din hârtie groasă, cerată.
Mă las pe vine şi deschid cu grijă punga. Înăuntru e ceva învelit într-un strat gros de hârtie moale, albă, nouă-nouţă, netedă. Scot uşurel pacheţelul şi dau drumul pungii – parcă pluteşte până la pământ. Totul pare cu totul aparte. Simt greutatea cadoului în palmă, pare să-şi găsească un anumit echilibru acolo, compact cum e.
— De când n-ai mai primit un cadou? mă întreabă el în glumă, emoţionat.
Nici nu mai ştiu. E mult de-atunci.
Pun pacheţelul jos pe pământul acoperit de ace de cetină, un dreptunghi alb pe fundalul verde-cafeniu.
Desfac cu grijă hârtia de împachetat.
Mă mişc cât de încet pot.
Cât de blând pot.
A mai rămas doar o foaie.

— E cazul să-ţi placă, după cât caz ai făcut.

Deja îmi place. Mai aştept încă puţin, bucurându-mă de ambalajul de pe jos, de cadoul meu aproape desfăcut.

Dau deoparte hârtia cu vârful degetelor. Şi văd cuţitul negru pe foaia albă de hârtie. Mânerul e învelit în piele fină, neagră. Lama e vârâtă într-o teacă groasă, tot de piele, cu o curea de care pot să mi-o atârn la centură. Mânerul mi se potriveşte perfect în mână, nu-i nici prea mare, nici prea mic. Nici prea greu, nici prea uşor. Lama iese lin din ascunzişul ei. E un cuţit de vânătoare cu lamă curbă, îţi ia ochii. Lumina chioară se oglindeşte în metal şi azvârle o scânteie în pădure.

Mă uit la Gabriel, care îmi zâmbeşte chinuit.

— Îmi place.

Nici nu i-am cerut scuze că l-am rănit la ochi.

Am terminat cuţitul de lemn. Mi-ar plăcea mult să-l vadă Gabriel, însă ştiu că n-o să se-ntâmple-n veci. Mă ridic şi mă uit în urmă, spre cabană, şi-mi vine să urlu de furie la cât de nedreaptă e viaţa. N-o să mai găsesc vreodată un prieten ca Gabriel şi ei mi l-au răpit, aşa cum mi-au luat tot ce aveam, îmi vine să-i omor pe Kieran, pe toţi. Însă ştiu că, dacă-l omor pe Kieran, iar o să mi-o ia Vânătorii pe urme şi de data asta chiar s-ar putea să mă prindă, iar aşa cine-o să-i mai sară-n ajutor lui Annalise? Trebuie să fiu cu grijă, măcar de dragul ei.

Mă îndrept spre peşteră.

Aproape s-a lăsat întunericul când ajung, venind de pe un deal, iar atunci zăresc o flacără pâlpâind. Un mic foc de tabără.

Să fie…?

Mă opresc locului. Apoi o iau iarăşi la pas, încet-încet, fără zgomot, la adăpostul copacilor.

Cineva a făcut focul la gura peşterii, într-un mic cerc din pietre în care arde un braţ de rămurele, iar pe o piatră e un ibric.

Cine să fi făcut focul? Doar nu poate să fie Gabriel, nu? Or fi nişte excursionişti, ceva? Sigur nu-s Vânători, n-au cum să fie, nu? N-ar face nici focul şi n-ar avea nici ibrice la ei. Nu se-aude niciun bâzâit de mobil. Nu-s supuşi. Nici Vânători nu cred să fie.

Să fie Gabriel?

Doar se dă-n vânt după cafea.

În peşteră se vede ceva mişcând. E o siluetă întunecată de bărbat.

Gabriel?

Însă după statură, e cineva mai scund şi mai îndesat.

Nu se poate să fie vreun Vânător, nu? Nu se-aude niciun bâzâit, ar trebui să fie doi în loc de unu – sau douăzeci…

La naiba! Cine să fie?

Insul iese din peşteră, în faţa focului. Se uită spre mine. E întuneric şi sunt bine ascuns după copaci. Sigur nu mă vede.

— Ei drăcie, amice, zice el cu un accent australian.

Mă-ntreb dacă nu cumva sunt doi şi vorbeşte cu prietenul rămas în peşteră.

Însă vine încet spre mine… cu paşi şovăitori, însă fix spre mine vine.

Am înlemnit locului, nici nu mai respir.

Mai face un pas spre mine. Şi încă unu. Stă şi se zgâieşte la mine. E la vreo patru, cinci metri de mine, o siluetă desenată în lumina focului. Nu-i văd chipul, dar sigur nu-i Gabriel.

— Ei, drăcie, zice iar. Credeam c-ai murit.

Sigur cu mine vorbeşte. Probabil vede pe întuneric. Nu mă urnesc din loc, doar mă zgâiesc şi eu la el.

Apoi, cu glas ceva mai temător, mă întreabă:

— Dar n-ai murit, nu?

nesbitt

Cu cuţitul în mână, mă duc la el, îl apuc de geacă şi, făcându-mi elan, îl azvârl la pământ, mă las pe pieptul lui şi-i pun cuţitul la beregată.

— E OK, amice, e OK, îmi spune el, părând mai degrabă enervat decât înfricoşat.

— Tacă-ţi gura! i-o tai.

I-am îndesat lama cuţitului în gât, însă de-a latul, ca să nu-l taie. Scrutez împrejurimile, să văd dacă e singur. Cred că-i singur, dar se poate să mai aibă vreun prieten cu el. Nu văd decât copacii întunecaţi, focul şi ibricul.

— Cine eşti? Ce cauţi aici? îl întreb poruncitor.

— N-o să mă crezi dacă-ţi spun că-mi place să trăiesc în sânul naturii, nu?

— N-o să ai nimic împotrivă dacă-ţi tai limba aia de mincinos, nu?

— Ce mama naibii, amice, glumesc şi eu un pic cu tine, te tachinez niţel acolo.

Îmi îndes şi mai mult cuţitul în gâtul lui, de-i dă un pic sângele.

— Cred că pot să-ţi fac un guler frumos aici.

— Nesbitt, mă cheamă Nesbitt. Iar tu eşti Nathan, nu?

Nu-mi dau seama dacă are rost să-i zic că da, însă nu cred să m-ajute cu ceva, aşa că-l întreb:

— Ce cauţi aici, Nesbitt?

— M-a trimis şefu'.

— Ce te-a pus să faci?

— Să mă ocup de o sarcină.

— Cum ar fi…?

— O chestiune personală.

— O chestiune personală pe care eşti dispus să n-o duci până la capăt în halul în care o s-ajungi, cu limba tăiată, cu maţele pe-afară, cu…

Atunci se răsuceşte din tot corpul, îmi smuceşte mâna şi mă apucă zdravăn. E mai mare ca mine şi mult mai masiv, mai voinic, însă tot reuşesc să mă eliberez din strânsoare, să mă dau de lângă el şi să mă ridic în picioare. Şi el s-a ridicat de la pământ deja – se mişcă mai rapid decât te-ai aştepta.

— Eşti sprinten, îmi zice.

— Şi tu ai fi dac-ai da jos nişte kile.

— La vârsta mea nu stau deloc rău, se încruntă el bătându-se peste burtă. Nici tu n-o duci aşa de rău pentru un puşti mort.

Mă îndrept de spate luându-mi un aer relaxat.

— Cine ți-a zis c-am murit?

— Nu mi-a zis nimeni, rânjeşte el, te-am văzut cu ochii mei.

— M-ai văzut? Mort? Cum aşa, ai avut o viziune sau ce?

— O viziune?! Neee. Nu mai ţii minte, aşa-i? Bine, îmi închipui că nu erai chiar în formă pe-atunci. Chiar m-ai văzut, numai că… mi-ai zis Rose, ceea ce…

— Ce? M-ai văzut rănit? Erai în pădure?

— O, da, m-am ţinut după tine de la gară. Ce noroc pe mine. Tocmai mă duceam să… Mă rog, nu contează, spune el şi-mi face cu ochiul rânjind. Oricum, te-am ochit şi am văzut-o şi pe Vânătoarea aia. Încă nu te reperase, dar te-ar fi văzut una-două dacă nu i-aş fi distras eu atenţia cât să te îndepărtezi. Să ştii că ai lăsat o groază de indicii în urma ta, şi un copil putea să se ţină după tine. Ce m-am mai chinuit să-ţi şterg urmele. Însă am trimis-o pe Vânătoare la plimbare şi dup-aia te-am urmărit prin pădure. M-am ţinut la doi paşi de tine, numai că te-am pierdut când am tras un pui de somn. Te-am găsit mai încolo într-o prăvălie de ţară. Încercai să citeşti ziarul, să afli ce zi e. M-a

durut să te văd în halul ăla, amice. Peste două zile era ziua ta. Chiar nu-ți mai aminteşti nimic?

Clatin din cap.

— Ei, şi dup-aia m-am dus după tine prin pădure, tot uitându-mă dacă nu cumva s-a luat cineva după tine, cum aş fi băgat mâna-n foc c-o să se-ntâmple după ce te-ai arătat la prăvălie. Sincer acum, amice, nu credeam că mai ai vreo şansă – parcă te nimerise un glonţ de Vânător, aşa-i?

Încuviinţez din cap.

— Ei, şi iar m-am apucat să fac curat după tine şi, când m-am întors, am văzut c-ai încercat să te operezi singur, erau dâre de sânge şi puroi peste tot şi… mi s-a părut că erai mort bine. Erai pământiu şi rece, amice – şi zăceai cu ochii întredeschişi, încremeniţi.

— La tine e cuţitul? Cuţitul cu care m-am operat?

— Nu, răspunde el privind parcă gânditor spre cer şi în jur.

— Însă tu mi l-ai luat.

— Nu, eu am luat un cuţit căzut lângă un corp inert, pe care l-am crezut mort pentru că aşa părea, mort de-a binelea, cu ochii întredeschişi şi cu faţă de mort.

— Vreau înapoi cuţitul.

— Pun pariu că-l vrei, numai că nu-l mai am. Îmi pare rău, amice.

— E la şeful tău?

Dă din umeri zâmbind.

Rose a murit când a pus mâna pe cuţit şi Gabriel probabil a murit şi el din cauza lui – şi uite-l pe Nesbitt cum ridică din umeri cu zâmbetul ăsta superior pe faţă. Aşa că-i trag un şut zdravăn în piept. O fi el puternic, dar l-am luat prin surprindere, iar acum mă las cu toată greutatea pe pieptul lui şi-i îndes vârful cuţitului în beregată. Începe să i se prelingă în jos un nou firicel de sânge.

— E la şeful tău?

— Da.
— Cine-i şeful tău?
— Ia cuţitul şi-ţi zic.
— Zi-mi, îi ordon îndesând şi mai tare cuţitul în piele.
Acum îi curge sânge din plin. Se vindecă, dar lent.
— Hai că ştii să duci muncă de convingere, puştiule. Victoria van Dal e şeful meu.
Cred că oricum voia să-mi spună, ca să se dea mare.
— Victoria van Dal?
N-am auzit în viaţa mea de ea. O fi vreo Vrăjitoare Neagră, de vreme ce prietenul ei m-a ajutat să scap de Vânători. Îi iau cuţitul de la beregată şi i-l şterg de geacă.
— Am auzit de ea, zic. E o Vrăjitoare Albă, nu?
— Albă? Van? Fii serios, puştiule. O confunzi, ce mama naibii. E o Vrăjitoare Neagră. Neagră până-n vârful unghiilor. E o admiratoare înfocată de-a lui taică-tău. Şi foarte admirată. În cercul Vrăjitorilor Negri.
— Dar hai să ne-ntoarcem la ce te-am întrebat mai înainte. De ce te-a trimis aici?
Nesbitt şovăie.
— Să ştii că încă pot să-ţi tai limba.
— Nu-s tocmai convins că eşti genul care taie limbi.
— Recunosc că n-am mai făcut aşa ceva, însă sunt gata să-ncerc orice experienţă nouă, să-mi fac mâna, cum ar veni, ce naiba, e doar limba lui Nesbitt, la urma urmei.
Deşi nu vorbesc chiar serios, citesc pe chipul lui că nu-i mai arde de glume.
— Am venit să iau ceva. Nişte scrisori.
Când mă salt de pe el, dă să se ridice, însă pe loc îi îndes talpa în piept, silindu-l să se lase la loc.
— Bănuiesc că la tine sunt, zice ridicând larg braţele. Nu-i nimic, foarte bine. Atâta te rog, să mi le dai ca să i le duc lui Van.

— Să zicem că scrisorile sunt la mine – de ce ţi le-aş da?

— Păi, Van o să se poarte oribil dacă nu mi le dai. Cu mine adică, amice. Şi ştiu că-ţi pasă, chiar dacă o ascunzi bine.

Se lasă moale la pământ, cu ochii la mine.

— O să se poarte oribil şi cu mine, şi cu prietenul tău.

— Ce prieten? îl întreb, proptindu-mi piciorul şi mai bine în pieptul lui.

— Bine, cel puţin aşa cred, că e prietenul tău, zice. Tipu' ăla arătos cu plete. Francezu' cu nume de fată.

Mă uit în gol la el. Îmi vine să vărs de teamă şi emoţie, nici nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Gabri*el,* spune, cu accent pe „el".

— N-a murit?

— Nu vrei să-mi dai drumul ca să-ţi povestesc? încuviinţează Nesbitt rânjind.

Am impresia că Nesbitt s-a distrat pe seama mea. Aşa ştie el să se joace.

kieran şi partenerul lui

Ne aşezăm la foc, Nesbitt face o cafea şi-mi întinde masa – pâine, brânză, roşii, chipsuri, un măr şi ciocolată. Mă uit la mâncare lingându-mă pe buze. În juma' de minut pot să rad tot, numai că nu ştiu câtă încredere pot să am în el, aşa că nu mă ating de nimic.

— Pari mort de foame, amice, bagă la măsele.

Nici nu răspund, nici nu mişc un deget.

Ia bagheta, rupe coltucul, îşi înfige dinţii în el şi-mi întinde pâinea mestecând.

— Nu-i chiar proaspătă, dar alta mai bună n-am.

Mănânc cât de încet pot. Nesbitt mă priveşte sorbind din cafea.

— Ce te tot uiți la mine? îl întreb.

— Eşti o celebritate, puştiule. Ştii tu, fiul lui Marcus, jumate Alb, jumate Negru… şi, sincer, ai nişte ochi de toată groaza.

Îi zic vreo câteva de dulce pe chestia cu fiul lui Marcus, după aia pe chestia cu Semicodul şi la urmă pe chestia cu ochii.

— Hei, nu mi-o lua în nume de rău! Doar tu m-ai întrebat. Da' ce să zic, amice, faci nişte ochi oribili când te porţi aşa.

Cum mă port? Doar m-am uitat la el, atâta tot. Îi mai arunc o înjurătură.

— Nu-mi vine să cred că nimeni nu ţi-a zis chestia asta.

Ţin minte că Annalise mi-a zis că-i plac ochii mei şi că o fascinează, însă nu cred că mă uit la Nesbitt cum mă uitam la ea.

La lumina flăcărilor văd că şi el are nişte ochi neobişnuiţi, în două nuanţe de albastru acvamarin

şi verde care se rotesc în iris ca duse de curent. Ellen are ochii la fel. Ea e Semipură – pe jumătate supusă, pe jumătate vrăjitoare –, aşa că bănuiesc că şi Nesbitt e.

— Şi tu eşti jumate-jumate. Semipur?

— Mă declar jumate Negru, cu toată mândria!

— Dar jumate supus – cu asta nu te mândreşti?

— Ăsta sunt şi gata, ridică el din umeri.

— Şi te mândreşti că lucrezi pentru Victoria van Dal?

— Bine, lui Van îi zic „şefu'" mai mult în glumă, ea ştie asta. Suntem mai degrabă parteneri.

— Da? Cum e tipa?

— E cu totul deosebită – talentată şi frumoasă. Are păr frumos, ochi frumoşi, piele frumoasă. Ce mai, e frumoasă din cap până-n picioare. Bine, nu c-aş fi văzut-o din cap până-n picioare, dacă-nţelegi unde bat, puştiule. Avem o relaţie strict profesională. Şi e tot timpu' înţolită bine. Parc-ar fi din altă epocă. Din vremurile când lumea se dichisea la patru ace şi se mândrea cu stilul ei, ştii.

Fac un gest spre mine întinzându-mi larg braţele.

— Nu, îmi închipui că nu ştii, face Nesbitt.

— Ştiu că se ţine de hoţii.

— Hoţii?

— Doar te-a trimis să furi scrisorile lui Gabriel şi cuţitul meu e la ea.

— Păi, cum spuneam, dacă îţi însuşeşti obiectele unui mort, nu se cheamă chiar furt.

— Dar cum se cheamă?

Nesbitt pare să mediteze o vreme, apoi răspunde ridicând din umeri:

— În cazul tău, se cheamă muncă de curăţenie pe câmp, puştiule. Cum se ridică gunoiul, ştii, rânjeşte el.

— Numai că dacă îţi însuşeşti scrisorile se cheamă furt – doar nu-ţi aparţin.

— Bine, ţin să zic că nu mi le-am însuşit deloc, doar nici n-am dat de ele. Însă bănuiesc că-s la tine.

Mă uit la el cu chipul lipsit de expresie.

— Oricum, continuă el, nu se cheamă furt pentru că Gabriel i-a zis lui Van unde sunt. I-a zis că n-are decât să le ia.

— Îhî. De ce-ar face Gabriel aşa ceva?

— Ca să-i mulţumească lui Van pentru ajutor.

Nesbitt se uită cu un aer inocent la mine, rugându-mă din ochi să-l întreb ce-a făcut Van. Mă văd silit să-i fac pe plac.

— Cum l-a ajutat?

— Gabriel era terminat când l-am găsit. L-au împuşcat. Cu două gloanţe de Vânător. Ştii cât de groaznice sunt. Nu era rănit grav, gloanţele ieşiseră pe cealaltă parte, însă şi aşa magia şi-a făcut efectul. A zăcut fără cunoştinţă o săptămână-ntreagă. L-a îngrijit Van. Se pricepe la poţiuni ca nimeni alta. I-a salvat viaţa. Aşa cum şi eu ţi-am salvat ție viața…

— M-ai lăsat să mor încet, rănit cum eram.

— Ţi-am şters urmele.

— Ca să nu te prindă, îi zic clătinând din cap.

— Puştiule! Prietenul meu! Cum poţi să-mi zici una ca asta?!

— Unde l-aţi găsit pe Gabriel? îl întreb dându-mi ochii peste cap.

— Mergea clătinându-se pe o stradă din Geneva. Gemea de poliţai peste tot. Şi de Vânători prin alte părţi. Ce dezastru! Van a băgat viteză la volan, l-a luat pe sus şi ne-am pierdut în noapte.

— Şi Gabriel şi-a revenit?

— E sănătos tun.

— Atunci de ce n-a venit chiar el după scrisori?

— Ah. Păi, nu prea ne putem încrede în el, nu? Nu vrem s-o şteargă fără să ne predea marfa.

— Sunt sigur că Gabriel e gata să-şi arate recunoştinţa dacă Van i-a salvat viaţa cum spui.

Nesbitt ridică din umeri zâmbindu-mi iar.

— Da, aşa-i, puştiule. Dragoste, pace, alea-alea. Numai că Vrăjitorii Negri tind să nu facă

întotdeauna ce trebuie. Mai ales vrăjitorii ăştia francezi cu vino-ncoa’, din câte m-am prins eu.

— Şi unde-i Gabriel acum?

— Cu Van, pe lângă Geneva. Nu-i departe, faci câteva ore cu maşina până acolo.

— Atunci poţi să mă duci la el – din întâmplare, scrisorile chiar sunt la mine. O să i le dau eu lui Gabriel, să facă ce vrea cu ele.

Şi îl sfredelesc pe Nesbitt cu privirea cât de fioros pot. Nesbitt se-nfioară şi râde.

— Îmi place planul. Când o luăm din loc, acum sau mâine?

Meditez o vreme. N-am mai dormit ca lumea de-o veşnicie, mi-ar prinde bine să mă odihnesc un pic înainte de plecare. Însă nu vreau să dorm lângă Nesbitt. Tot n-am încredere în el. Şi nu mă încred nici în animalul din mine.

— Mâine, zic. Trebuie să fac ceva. Mă-ntorc mâine-dimineață.

— Bine, n-am nimic de făcut, doar să mă odihnesc şi să mă gândesc un pic.

Înainte să plec, îl întreb:

— Ai un Dar anume, Nesbitt?

E Semipur, însă trebuie să aibă un Dar al lui.

— Văd pe întuneric. Foarte bine chiar.

— Prinde bine.

— Dar tu? mă-ntreabă. Ai încercat să te întorci la Mercury de ziua ta. Bănuiesc că ai trecut prin ceremonia Darurilor. Însă ţi-ai descoperit Darul?

— M-au învăţat că nu-i frumos să-ntreb vrăjitorii ce daruri au.

— Atunci cum de m-ai întrebat? Unde-ți sunt manierele, puştiule?

Îl trimit undeva.

— Albii ţin la un soi ciudat de politeţe, ştiu eu. Iar tu te porţi mai degrabă ca un Alb. Doar eşti pe jumătate Alb şi ai crescut printre ei…

Nesbitt vrea să mă zgândărească, să afle cum poate să mă dea peste cap. Nu ştie decât să bage strâmbe, răutăţi şi glume nesărate.

— Aşa, şi? mă-ntreabă. Ţi-ai descoperit Darul?

Nu-i răspund. Sunt prea obosit. Mă întorc şi o iau din loc. Ştiu doar că nu semăn cu niciun Vrăjitor Alb din câţi cunosc, fie ei buni sau răi. Şi nici Nesbitt nu seamănă cu nimeni din câţi cunosc.

E o noapte rece. Suntem la sfârşitul lui iulie şi, cu toate că ziua e arşiţă, aici, în creierii munţilor, e încă zăpadă în cotloanele înzăpezite ale văgăunilor din peretele nordic al văii. Luând-o pe pantă, departe de Nesbitt, încerc să-mi dau seama cât e adevăr şi cât e minciună în tot ce mi-a spus.

S-ar părea că Vânătorii l-au împuşcat pe Gabriel când încerca să-i abată de pe urmele mele. Mi-a salvat viaţa şi s-a pus în pericol. Iar Van şi Nesbitt l-au salvat, deşi nu înţeleg de ce. Doar nu şi-au bătut atâta capul pentru nişte scrisori. Din câte se pare, Van şi Nesbitt au sosit la Geneva odată cu Vânătorii. Or fi venit după mine? Oare s-au înţeles cumva cu Vânătorii? Gabriel mi-a zis că Vânătorii racolează informatori printre Semipuri. Şi dacă Victoria van Dal nu e decât o născocire şi Vânătorii l-au trimis pe Nesbitt la mine? Însă parcă nu ţine. De ce n-ar veni chiar ei la mine şi gata?

Şi dacă Victoria van Dal chiar există, ce vrea de fapt? Vrea să pună mâna pe mine? Pe scrisori? Gabriel mi-a zis că scrisorile conţin ceva aparte – mi-am închipuit că e vreo reţetă de poţiune sau de farmec. Orice ar fi, Gabriel avea de gând să i-l încredinţeze lui Mercury dacă putea să-l preschimbe din supus la loc în vrăjitor. Numai că Mercury nu prea dădea zor să pună mâna pe chestia aia. Dacă era aşa o minunăţie, nu s-ar fi arătat ceva mai dornică?

Şi mai e întrebarea supremă: Gabriel chiar trăieşte? Probabil i-a zis lui Van de peşteră, însă cine ştie ce s-a ales de el după aia?

N-am cum să-mi dau seama ce e adevărat şi ce nu. De când sunt, toată lumea mi-a zis că nu te poţi încrede în Vrăjitorii Negri, însă până acum am

impresia că nu-s mai răi decât restul. Nu-mi rămâne decât să merg unde mă duce Nesbitt, la Gabriel, dacă e să sper. Oricum n-am de ales.

Chestia promiţătoare în toată povestea asta (şi doar dau pe dinafară de optimism) ar fi ce mi-a zis Nesbitt, că Van are cuţitul Fairborn. Am îndurat atâtea ca să punem mâna pe cuţit, să-l furăm de sub nasul lui Clay, îl vreau înapoi. Dac-o să se ivească şansa să i-l dau înapoi tatei, o să i-l dau.

Găsesc un ungher mai ferit pe un versant de deal şi mă ghemuiesc la rădăcina unui brad. Inspir adânc şi expir încet. Trebuie să dorm, să mă odihnesc. Mâine îl văd pe Gabriel.

Mă trezesc cu un zvâcnet. E încă întuneric. Habar n-am cât am dormit. Poate câteva ore. Trag cu urechea să prind orice zgomot şi cercetez împrejurimile să văd dacă mişcă ceva în umbra adâncă a copacilor.

Nimic.

Mă întind iar şi închid ochii, însă sunt perfect treaz. Nu mai vreau să dorm. Vreau să mă duc la Gabriel.

Sunt deja îmbrăcat şi dorm întotdeauna cu o curea a rucsacului pe umăr, aşa că nu-mi rămâne decât să mă ridic, altfel sunt gata de plecare. O iau din loc nerăbdător să-l văd pe Nesbitt şi s-o pornim la drum.

Pădurea e cufundată în tăcere, încremenită. Doar eu mişc. Însă ceva e altfel. Mă opresc şi ciulesc urechile.

Tăcere.

Cerul se luminează, luând o nuanţă bleu pal, aproape alb. Poposesc lângă un mic izvor. Ştiu că apa e bună de băut, am fost adesea aici. Pietrele ascuţite sunt îmbrăcate în muşchi, apa picură şi gâlgâie în albie, nu se poate spune că curge, dând viaţă muşchiului gros, verde crud. Îmi duc mâna lângă piatră şi o las să se umple cu apă.

Atunci aud.

chchchchchhchchchchhchchchchchchhchchchhchchchhchchchhc
hchhchchc

Nu e un bâzâit. Nu ştiu de ce mi se pare bâzâit – nu e deloc o descriere bună. Sunt ca nişte trosnete. Cel mai bine l-aş putea descrie drept sunetul curentului electric. Sunetul pe care-l scoate un telefon mobil.

Nesbitt n-avea niciun telefon la el mai devreme.

Supuşii şi Vânătorii au aşa ceva.

Oare Nesbitt deja m-a trădat?

Îmi vărs apa din palmă, mă şterg de blugi şi scot cuţitul. Peştera e ceva mai jos pe pantă, dincolo de izvor, la câteva sute de metri, aşa că o iau într-acolo. Şuierul se aude slab, însă prinde putere. Simt cum începe să se reverse valul de adrenalină animalică, însă respir şi expir lent, mă liniştesc singur, concentrându-mă pe ce se întâmplă în jur.

chchchhchchchchchhchchchchhchchchchchchchch
hchc
hhchchhchchchchchchchchchhchchchchchchchchc
hchc
chchchcchchhchchhchchchhhchchchchchchchchcc
hhch
hchchchchchcchchchchchcchchchchchcchchchc
hchch
chchchchchchcchchchchchcchchchchchcchch
ch
cchhchchcchchchchchcchchchcchchchchcchc
hch

Mai am douăzeci de metri până la peşteră, am coborât până la nivelul ei, cu cuţitul în mână.

cchcchchchchhcchcchchchchchchchchhcchch
chchhcch
hchchchchchhchchhchchhchchchchchchchch

chchchch chchchchchchchchchchhchchchchchchchc hhchchchc

Mai jos, pe pantă, mişcă ceva, e o siluetă neagră ascunsă parţial de copaci. Apoi se aude un mormăit. O iau în jos cu paşi uşori, dar iuţi. Silueta neagră mi se dă din cale şi se pierde printre copaci. Doar Vânătorii pot să se mişte atât de iute şi fără zgomot – un Supus nu e-n stare. Mă iau după siluetă. Gonim cu toată viteza în jos, fără zgomot, iar când mă apropii mai bine, văd că sunt doi oameni în negru, nu unu. Mă azvârl de pe o stâncă mică şi alunec în fund pe pantă în jos, apoi sunt iar în picioare, i-am depăşit, numai că au ajuns şi mai în vale şi văd cum una din siluetele întunecate îi sare în cârcă celeilalte, din josul pantei. Mă reped la ei, apoi încetinesc pasul. Cele două siluete întunecate se bat pe un petic de pământ mai neted.

Nu sunt doi Vânători. E Nesbitt, urmărit de un Vânător, însă acum Nesbitt a reuşit să-l strângă cu braţul de gât. Vânătorul se face tot mai vânăt la faţă. Când mă apropii de el, Nesbitt ridică privirea, gâtuindu-l mai departe pe Vânător.

— Puştiule, ce m-ai speriat. O clipă am crezut că-i celălalt. Ce mi-ar mai plăcea să-l descos un pic pe tipul ăsta.

Îl recunosc pe Vânătorul din strânsoarea lui Nesbitt, e partenerul lui Kieran.

— N-o să-ţi zică nimic şi deja avem destule bătăi de cap, îi zic. Celălalt e invizibil. Şi iute de picior, nu glumă, nu uit să adaug.

— Minunat.

Nesbitt nu-l scapă din strânsoare, Vânătorul se zvârcoleşte şi se luptă aprig, însă parcă ştie deja că a pierdut. Se lasă păgubaş. Mai rezistă o vreme, apoi, cu un ultim zvâcnet, încremeneşte. Nesbitt îl lasă la pământ.

— Ştiu cine e celălalt Vânător, spun. Vrea să pună mâna pe mine.

Şi eu vreau şi cred că pot să-l înving în luptă, însă nu sunt chiar sigur, doar e invizibil. Mă întreb dacă o să-mi sară-n ajutor animalul din mine.

Mă uit în sus spre culme. Am bătut ceva drum.

— Mai bine-ai fugi. Mă ocup eu de celălalt.

— Eşti sigur?

Tot cercetez coasta dinspre vârf, însă nu mişcă nimic, tăcere.

— Te sfătuiesc să stai cu capul la cutie câteva ore.

— Ăsta n-are nicio armă la el. Doar un cuţit, spune Nesbitt. Nu erau deloc pregătiţi.

— Ce faci, stai sau pleci?

— Baftă, puştiule! îmi rânjeşte Nesbitt şi o ia în salturi la vale.

Se face nevăzut cât ai clipi din ochi, însă bănuiesc c-o să se întoarcă mai încolo să vadă dacă mai e vreunul din noi în viaţă.

Eu o iau în cealaltă parte, mişcându-mă cât mai tiptil, însă cu paşi iuţi, hotărâţi, spre peşteră, cu urechile ciulite tot timpul. Mă ghemuiesc pe stânca de deasupra peşterii şi-mi las cuţitul pe pământ, în faţă. Kieran mă poate vedea perfect, însă tot trebuie să vină până la mine. Pădurea e la fel de încremenită. Soarele s-a înălţat pe cer şi cioburi de lumină pătrund pieziş printre copaci. O dâră de lumină din stânga clipeşte o clipă, parcă străbătută de un corp nevăzut, iar atunci valul de adrenalină animalică mi se varsă în sânge şi nu vreau decât să mă las în seama bestiei. Un şuvoi de pietre zornăie undeva şi mă întorc în direcţia sunetului. O altă dâră de lumină clipeşte, iar adrenalina animalică mi-a potopit venele, îmi ling buzele şi mă salt un pic de la pământ.

hchchchchchchchchhchchchcchchcchchc hchchchch

Adrenalina mă scaldă cu totul pe dinăuntru.

chchhchchhchchchchchchchchchchhcchchch
chchchch
hchcchchccchchcchcchchchchhcchcchcchchc
chchchch
hcchhchchchchhchhchchchchhchchcchchhch
chcchchc
chchchcchchchhchhchchchchchhchchcchchc
hch
hhcchcchcchcchhhcchchcchcchchcchhchchch
hch
hchchcccchchchchhchchchchhchcch
chchch
chchcchchcchchcchchchcchchchchc
chhchc
hhchchchhcchchhchchchcchchchhc
hchhch
chchchchchchchcchchchcchch
chchchc
hccchhchhchchcchchcchchcch
hchcchc
hchchchchchchchchchchch
chch
chcchcchchcchchcchchcchc
hchc
hhhchccchcchhchchc
chchchhcchchchhchc

hchcc
hhch
chch

o ultimă privire-n urmă

— Nathan? Tu eşti? strigă Nesbitt urcând panta.

Apoi se opreşte.

Nu fac nicio mişcare. Nici Kieran nu face.

— Rahat!

Nesbitt se întoarce, se apleacă de mijloc şi începe să tuşească. Tot tuşind, i se prelinge o vomă apoasă pe jos. Apoi se îndreaptă de spate, trage aer în piept şi se întoarce spre mine, fără să mă scape din ochi, privindu-mă în faţă, ferindu-şi ochii de cadavrul lui Kieran, care zace la gura peşterii.

— Eşti bine? mă întreabă Nesbitt.

N-am niciun chef să-i răspund, stau doar nemişcat, în capul oaselor, pe pământ. Nu ţin minte ce s-a întâmplat după ce m-am preschimbat. Ştiu doar că m-am trezit lângă Kieran, cu cuţitul lui înfipt în coapsa stângă. L-am scos şi m-am vindecat. Mi-am găsit hainele făcute grămadă chiar unde stătusem să-l aştept pe Kieran, de parcă mă făcusem mic şi dispărusem dintr-odată, iar hainele picaseră pur şi simplu de pe mine în clipa când m-am preschimbat în… animalul în care mă preschimb de obicei. Inelul tatei era lângă haine. Acum stau şi mi-l învârt pe deget. Tot încerc să-mi amintesc ceva, orice, însă n-am decât întuneric în minte.

— De cât timp ai plecat? îl întreb.

— Nu ştiu. Vreo două ore, cred.

Lupta trebuie să fi început la douăzeci de minute după ce m-am despărţit de Nesbitt şi n-a durat mai mult de câteva minute. După ce m-am trezit, m-am dus să mă spăl la pârâu şi am aşteptat aici vreo oră. Aşa că, din câte se pare, n-am dormit decât vreo

zece minute – nu cine ştie ce. Însă nu ţin minte ce s-a întâmplat din momentul în care m-am săltat în picioare pe stânca de deasupra peşterii şi până m-am trezit cu cuţitul lui Kieran înfipt în coapsă şi gura plină de sângele lui. A trebuit să mă lungesc în albia pârâului ca să spăl tot sângele care-mi scălda faţa, gâtul şi pieptul.

Nesbitt dă pe gât o ploscă de metal, uitându-se când la mine, când la Kieran.

— Ei, puştiule, îmi zice când îmi întâlneşte privirea, bănuiesc că ai moştenit Darul lui taică-tău, aşa-i?

Nu răspund.

Nesbitt se duce lângă Kieran şi îl cercetează cu mâna la gură.

— Ce-ai făcut mai întâi, i-ai rupt gâtul sau asta a fost mai târziu, când i-ai smuls beregata?

— Tacă-ţi gura.

— Şi măruntaiele i s-au cam împrăştiat pe-aici, aşa că îmi închipui că ai ditamai ghearele şi fălci şi…

— Taci odată!

— M-am gândit că poate te-ar ajuta să… vorbeşti, ştii?

— Nu te-ai gândit bine.

— Vrei o duşcă? îmi întinde el plosca. Să-ţi schimbi gustul.

Îl înjur.

— Dacă e să gândim practic, singura soluţie viabilă era să-i omorâm pe-amândoi.

— Ţi-am zis să taci. Trebuie neapărat să plecăm.

— Da, şi-încă repede. Însă nu-i cazul să intrăm în panică.

N-am intrat în nicio panică.

Doar că nu mai suport, vreau s-o iau din loc.

— Aia doi sigur n-au zis nimănui ce-au de gând, altfel ar roi Vânătorii pe tot dealul ăsta.

— Şi de ce-ai impresia că nu roiesc Vânători pe deal?

— Pentru că suntem încă în viaţă, rânjeşte el. Şi recunosc, amice, că am bătut ceva drum până m-am hotărât să mă-ntorc.

Mai ia o duşcă din ploscă.

— Nu cred că mai e cineva în afară de noi cale de kilometri. Şi nici n-au venit cu armele la ei. Vânătorii umblă de obicei înarmaţi până-n dinţi. Sunt tipii de la cabană, nu? Ne-a zis Gabriel de ea şi m-am dus să arunc o privire pe-acolo, de la distanţă, de la mare distanţă, cât să fiu în siguranţă. De fapt m-am uitat cu binoclul din cealaltă parte a văii. Ai trecut de curând pe la cabană?

— Acum două nopţi.

— Probabil ţi-au luat urma. Ştii, când te-am cunoscut, credeam c-ai lăsat atâtea urme pentru că erai rănit, nu pentru că habar n-ai să stai cu capul la cutie.

Îi mai arunc o-njurătură. Într-adevăr, nu prea am fost atent, însă doar pentru că aveam de gând s-o şterg. Sau am făcut-o într-adins? Oare am sperat că o să-mi ia Kieran urma? Nu prea ştiu ce să cred.

— Bănuiesc c-au ieşit la plimbare, continuă Nesbitt, nu te-au crezut în halul ăsta de nătărău să te întorci la cabană. Şi cum mergeau ei la cules de mure sau mai ştiu eu ce, ţi-au văzut urmele – pe-ale mele nu le-au văzut sigur, eu nu las aşa ceva, şi nici n-am făcut prostia să mă apropii de cabană – şi s-au luat după urme până încoace. Trebuiau să se-ntoarcă după arme, însă n-au vrut să rişte să nu te mai găsească după aia. Am avut noroc, numai că o să li se observe lipsa curând. Tre' s-o luăm din loc. Va trebui să-i lăsăm aici. O să fie aiurea dacă-i găsesc Supuşii, însă bănuiesc c-o să facă Vânătorii curăţenie înainte să dea vreunul de ei.

— Hai să mergem, zic, săltându-mi rucsacul pe umăr.

Cadavrul lui Kieran îmi zace la picioare. Ochiul drept îi e întredeschis, toată jumătatea stângă e carne jupuită şi s-au prins musculiţe în crusta de sânge. Nesbitt se-apucă să-l buzunărească, îi ia

cuţitul, lanterna şi banii, însă mobilul îl aruncă pe jos. Vâră în rucsac prada, apoi şi-l pune pe umeri şi o ia la pas.

Pornesc şi eu la drum, însă nu mă pot abţine să n-arunc o ultimă privire în urmă. Pe faţa lui Kieran roiesc şi mai multe muşte, încât de la distanţă pare să poarte un petic negru la un ochi. Aproape nu mai are gât, mai jos de cap i se zăreşte şira spinării, albă, însă pieptul îi e nevătămat. Sigur nu i-am mâncat inima, însă stomacul îi e sfârtecat şi îi ies maţele încâlcite într-o grămadă roşu-vânătă. Mă-ntreb ce animal e-n stare să devoreze în halul ăsta un om.

partea a doua
darurile

van dal

Străbatem munţii în viteză. Nesbitt e probabil un pic trecut de treizeci de ani. E în formă şi clar se bate bine, însă tot trebuie s-o iau mai încet ca să facă faţă ritmului şi să-l mai las să se odihnească din când în când. Eu sunt în stare s-o ţin tot într-o fugă toată ziua, toată noaptea şi a doua zi, deşi nici n-am prea apucat să dorm. Mai că dorm de-a-npicioarelea, gonind.

Nesbitt nu vrea să-mi spună unde mergem, însă după ce lăsăm munţii şi pădurea în urmă, o luăm pe o cărare, între două câmpuri, îndreptându-ne spre un oraş mai din vale. Când văd o cale ferată îl întreb dacă luăm trenul.

— Să călătorim la comun? Nu, amice, ne trebuie maşină.

— O maşină la nimereală sau maşina *ta?*

În loc să-mi răspundă, ţopăie încântat când dă cu ochii de un autoturism gri, sclipind de-ţi ia ochii.

— Sunt înnebunit după noul model Audi, îmi zice. Iar cheile astea – şi îmi flutură rânjind un breloc pe sub nas, înaintând cu spatele – cu senzori sunt mult mai uşor de folosit decât alea vechi.

Se duce lângă portiera şoferului şi apasă pe breloc. Portiera se descuie pe loc. După ce ne urcăm, Nesbitt îşi freacă mâinile încântat.

— Scaune din piele, aer condiţionat, comenzi automate. Superbă maşină.

— Numai că nu-i a ta, nu?

— Proprietatea privată e furt, amice, râde Nesbitt. Nu aşa zic supuşii ăia?

— Eu n-am auzit să zică asta.

Iau brelocul. Nu prea mă pricep la maşini, însă tot observ că e un breloc auto cu telecomandă de BMW, nu de Audi.

— Van şi-a pus farmecele la bătaie şi acuma deschide cea mai apropiată maşină, nu contează ce model.

Nesbitt dă în spate şi porneşte în trombă. Îmi fixez ca lumea centura.

— În vreo două ore ajungem. E o supercasă.

— Casa lui Van?

— Nu chiar. Există o groază de case în care nu stă nimeni, e păcat să nu profităm. Noi exploatăm la maximum resursele utilizate sub capacitate, cum ar fi maşinile astea care stau degeaba pe marginea şoselei.

— Bănuiesc că nu cereţi permisiunea cuiva ca să le exploataţi.

— Te-ai prins, amice, rânjeşte Nesbitt. Însă, chiar dacă le-ar cere voie Van, oamenii n-ar avea nimic de obiectat. Are ea o poţiune fix pentru asta. Are câte o poţiune pentru cam orice pe lumea asta.

Are dreptate Nesbitt. E o supercasă – o căsoaie modernă, o minune de reşedinţă numai bună pentru şeful unui cartel de droguri. E împrejmuită cu un zid de trei metri, cu poartă din metal masiv, care pare gata să reziste şi la un atac cu torpile, manevrată de la distanţă, probabil, de persoana care monitorizează camerele fixate pe stâlpi. Van a reuşit, se pare, să fenteze sistemul de securitate. Nu înţeleg ce fel de poţiuni sunt în stare să fenteze aparatura electronică, însă îmi închipui că sunt genul care descuie şi portierele maşinilor.

Am lăsat Audiul pe şosea şi am mai mers vreo trei kilometri până am ajuns la casă.

— O să dea de ea. Cu rezervorul ceva mai gol, dar nu-i cine ştie ce pagubă, spune Nesbitt.

— Chiar te sinchiseşti de-aşa ceva? îl întreb.

— Păi, unele maşini au dispozitive de detecţie, aşa că te sfătuiesc să le laşi baltă după ce nu mai ai

nevoie de ele.

Când ajungem la poartă ne postăm sub camere şi aşteptăm. Nesbitt a apăsat pe interfon şi vorbeşte în difuzor.

— Hei, eu sunt. Am venit cu Nathan. Ştii că ziceam că a murit? Ei bine, se pare că m-am înşelat, zice el dând din umeri.

Mă uit urât la el.

— E băiat bun.

Ridică ochii spre cameră şi pronunţă rar, într-o şoaptă teatrală:

— Scrisorile sunt la el.

Niciun răspuns, nici măcar bâzâitul sistemului de închidere.

Soarele se revarsă fierbinte şi asfaltul arde ca un furnal. Poarta metalică pare să pulseze în valurile de căldură, însă dintr-odată începe să se mişte, alunecând mut într-o parte, şi o luăm pe aleea lungă şi dreaptă. Când mă uit în spate, poarta deja se-nchide la loc. Pe pământ, de-a lungul zidului împrejmuitor şi la baza porţii, se întinde un rotocol de sârmă cu lamele. Casa nu e doar o fortăreaţă, ci serveşte şi de închisoare. În faţă, pe jumătate ascunsă de pinii înalţi, se vede o clădire joasă de sticlă şi piatră.

Un bărbat iese din casă şi ne urmăreşte cum ne apropiem. Poartă un costum albastru imaculat. E un albastru pal, aproape alb. Pantalonii îi sunt largi şi mai poartă o vestă tot albastru-deschis. Când ne-apropiem văd că are cămaşa albă şi cravata roz pal, asortată la batista ce i se iţeşte din buzunarul sacoului. Când aproape am ajuns, ne-ntoarce cu spatele şi intră în casă. E înalt, mai înalt ca mine, şi zvelt. La păr seamănă cu Soul O’Brien, un păr blond platinat, lins, tuns drept la ceafă. De-abia acum îmi dau seama că am presupus că nu stau aici decât Van şi Gabriel, însă se pare că mai e cel puţin o persoană.

— Cine e tipul? Cine mai stă aici? îl întreb pe Nesbitt.

Se uită la mine o clipă şi imediat începe să ţopăie în faţa mea, dând din mâini, şi îmi răspunde cântând:

— Nu-i nimeni aici, doar noi, găinile. Şi o ţine tot într-un cotcodăcit şi o cântare cu râsete şi fluturat din mâini până ajungem în faţa casei.

Intrăm în antreul larg şi răcoros, apoi într-un living cu un perete de sticlă ce dă spre peluza întinsă, cu lacul Geneva mai jos. E o cameră imensă, poţi să dai petreceri aici sau un bal, mă gândesc, deşi e ticsită cu canapele şi măsuţe grupate în trei zone.

Bărbatul stă cu spatele la mine. Ia o brichetă argintie de pe o măsuţă şi se-ntoarce să-şi aprindă ţigara ca să-l văd din profil. Are o piele curată şi palidă, cu un aer incredibil de sănătos, iar când trage în piept fumul îmi dau seama că nu e bărbat. E Van.

Când se întoarce să se uite la noi mă minunez cât de frumoasă e. Pare şi băiat, şi fată, şi nu pare să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Ei? i se adresează lui Nesbitt.

Vocea nu i se potriveşte deloc, însă e firească pentru o fumătoare. După glas, ai zice că rade trei pachete pe zi.

— Ei, salutare, Van. Mă bucur să te văd, ce bine e acasă. El e Nathan.

Van trage cu nesaţ fumul în piept şi îl dă încet afară. Apoi vine la mine zicându-mi:

— Încântată de cunoştinţă. Sincer încântată.

Are ochii de un albastru pal, nuanţa costumului. N-am mai văzut la ochi decât doi Vrăjitori Negri până acum: Mercury şi tata. Fiecare arăta altfel şi niciunul nu semăna deloc la ochi cu Vrăjitorii Albi, la care eu vedeam cum le joacă frânturi argintii în irişi. Însă ochii lui Van au parcă safire rotitoare, unele mari, altele mărunte, care, la atingere, scot scântei ce se preschimbă în alte şi alte safire. Sunt cei mai frumoşi ochi din câţi am văzut vreodată.

— Scrisorile lui Gabriel sunt la tine? mă întreabă ea. Observ că fumul care îi iese din gură nu e cenuşiu, ci de un roz foarte stins, nuanţa cravatei de la gât. Dâra de fum pare însufleţită, prelingându-se încet în sus pe obraz şi răsucindu-se şi risipindu-se în aerul din faţa ochilor, încât albastrul intens al irişilor pare şi mai intens.

Am impresia că răspund ceva, însă nu prea ştiu ce zic.

Van nu mă scapă din priviri, iar ochii îi sclipesc şi mai tare când spune:

— Nesbitt, era vorba că mi le-aduci tu. Îşi întoarce ochii spre el.

Mă dau un pas în spate, cu greu. Mă silesc să-mi iau privirea de la Van.

— Era vorba să ţi le-aduc acasă, ceea ce am şi făcut. Puteam să i le fur dacă n-aveam încotro, însă numai cu forţa aş fi reuşit, aşa că mi s-a părut mai bine să evit aşa ceva. Puştiul luptă ca lumea, ca nimeni altul – atunci scoate la iveală bestia din el, ca să zic aşa. Oricum, acum e aici, scrisorile sunt la el şi de-abia aşteaptă să-l vadă pe amicul lui, Gabby.

— Aşa deci…, zice ea.

Iar a venit lângă mine, şi mai aproape, de-i simt răsuflarea pe faţă. Mă aştept să miroasă a tutun, însă miroase a căpşune.

— Aşa deci…, zic.

Mirosul de căpşune se simte vag, aşa că respir mai adânc, ca să-l trag mai bine în piept. Femeia asta e cea mai uimitoare fiinţă din câte-am întâlnit. Trăgând iar aerul în piept, continui:

— Prietenul meu Gabriel… Nesbitt mi-a zis că i-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc. Aş vrea să-l văd.

— Sigur c-ai vrea, îmi răspunde Van. Sigur că şi el ar vrea să te vadă. Şi cu toţii am vrea să vedem scrisorile.

Scrisorile sunt în cutia în care le ţine Gabriel, pe care n-am deschis-o decât atunci când am găsit-o în apartamentul lui Mercury. Însă acum îmi vine să

scot cutia din rucsac. Când mă aplec să caut în rucsac, trag în piept alt aer, fără mirosul de căpşune. Atunci mă ridic iar, cu rucsacul în mână, fără să fi scos scrisorile.

Când Van îmi zâmbeşte, simt că mi se înmoaie un pic genunchii. Annalise e frumoasă, însă Van are ceva ce te vrăjeşte. Te captivează la propriu. Însă trebuie s-o ţin la distanță.

— Am nevoie de o gură de aer curat, spun şi mă îndrept spre uşile duble, pe care le deschid. Hai să vorbim afară.

Afară e aer curat, chiar dacă foarte încins.

Van vine după mine, arătându-mi o masă umbrită din curtea interioară. Mă îndrept spre o banchetă joasă, însă nu mă aşez decât după ea, având grijă să stau de cealaltă parte a mesei.

— Cheamă-l pe Gabriel, îi strigă ea lui Nesbitt, şi adu nişte limonadă şi ceai pentru patru persoane.

Apoi îmi face semn să mă aşez, invitându-mă:

— Te rog, ia loc. Sunt sigură că apare şi Gabriel îndată.

Rămânem în tăcere o vreme, timp în care Van fumează mai departe, după care îi zic:

— Nesbitt mi-a spus că l-au împuşcat, însă că s-a vindecat. Aşa e?

— L-au împuşcat de două ori şi gloanţele Vânătorilor chiar fac prăpăd, însă, da, şi-a revenit. Scutură scrumul ţigării, trage iarăşi prelung, apoi spune:

— Însă nu prea se simte în apele lui. Ţine foarte mult la tine, Nathan, şi mă tem că idiotul de Nesbitt, ajutorul meu…

— Partenerul tău de afaceri, o corectează Nesbitt venind în curte cu o carafă de limonadă pe care o pune între noi. L-am găsit pe Gabby la bucătărie şi i-am dat de veste că ai ajuns.

— Idiotul de Nesbitt, ajutorul meu, ne-a zis că ai murit. Cum ziceam, Gabriel ţine foarte mult la tine şi a…

Zăresc ceva mişcând în dreapta, şi, când mă întorc, îl văd pe Gabriel ieşind în curte, cu ochii la mine. Îmi dau seama că nu-şi crede ochilor. Pare slăbit şi împuţinat la trup şi spune ceva foarte încet.

Mă ridic neştiind ce să spun. Cuvintele n-au cum să exprime ce simt. Vreau să-i zic că mi-a salvat viaţa, însă deja ştie.

Îi ies în întâmpinare în vreme ce se apropie de mine cu paşi mari, şi când mă strânge cu putere în braţe, îl îmbrăţişez şi eu. Şopteşte ceva, ca mai înainte, cred, însă e în franceză şi nu ştiu ce înseamnă.

Apoi îşi saltă un pic capul ca să mă privească în ochi. Nu zâmbeşte deloc şi e pământiu şi tras la faţă. Ochii îi sunt căprui, de supus, cum i-i ştiam, numai că albul e împânzit de vinişoare roşii.

Nu prea ştiu ce să zic, mai mult bolborosesc.

— Te-am aşteptat la peşteră. Datorită ţie, am reuşit să fug din Geneva. Am tot sperat că eşti în viaţă. Dacă nu erai tu, aş fi fost mort.

În mod normal, acum ar scoate cine ştie ce replică sarcastică, însă în loc de asta se lasă iar moale în braţele mele şi spune ceva tot în franceză.

Rămânem aşa, lipiţi unul de altul. E slăbit, îi simt coastele prin piele, cum îl ţin în braţe. Însă nu vreau să-i dau drumul, aştept să se desprindă el mai întâi.

— Te-am crezut mort, spune el.

Îmi dau seama că asta spusese în franceză.

— Nesbitt a zis că ţi-a văzut cadavrul.

— Nesbitt e un prost, se bagă Van în vorbă.

Nesbitt iese din casă cu o tavă încărcată cu un serviciu de ceai spunând:

— Să ştii că te-am auzit. Dacă l-ai fi văzut cu ochii tăi…

Lasă jos tava şi se-apucă să aranjeze pe masă ceainicul de porţelan, cănița cu lapte, zaharniţa, ceştile şi farfurioarele, tot mormăind că eram pământiu la faţă, rece, cu ochii întredeschişi. Când termină, se aşază şi ia ceainicul.

— Bun, hai să vă servesc.

Vreo jumătate de oră ne punem la curent cu ultimele evenimente.

— Ce-ar fi să ne povesteşti ce s-a mai întâmplat după ce te-ai despărţit de Gabriel, Nathan? începe Van.

Ridic din umeri. Nu ştiu dacă să zic ceva sau nu, nu ştiu câte a aflat deja.

— Hai să te-ajut. Aşadar, ai furat – sau mai degrabă Rose a furat – un cuţit dintr-o casă din Geneva. Şi nu o vechitură oarecare, ci însuşi cuţitul Fairborn. Şi nu dintr-o casă oarecare, ci din baza de operaţiuni a Vânătorilor, şi nu din mâna unui Vânător oarecare, ci din mâna lui Clay, căpetenia lor. Rose a fost o vrăjitoare foarte talentată. Însă planul n-a fost aşa grozav şi a plătit cu viaţa. Şi pe tine te-au împuşcat.

Van trage din ţigară şi trimite spre mine o dâră prelungă de fum. Simt vag mirosul de căpşune.

— Te rog să ne povesteşti ce s-a întâmplat mai departe, Nathan.

Mă uit la Gabriel, care încuviinţează din cap.

— Rănit cum eram, nu eram în stare să alerg. M-a salvat Gabriel, care i-a abătut pe Vânători de pe urmele mele.

Încercând să îndrept conversaţia înapoi spre ea, o întreb:

— De vreme ce tu l-ai salvat pe Gabriel, ce căutai în Geneva în noaptea aia? Credeam că toţi Vrăjitorii Negri fugiseră din oraş. Era plin de Vânători peste tot.

— Hai să terminăm cu tine mai întâi, spune ea cu fumul prelingându-i-se încet-încet din gură. Erai rănit, ce-i drept, însă Fairbornul era la tine. Ai fugit din Geneva şi ai luat-o prin pădure…

— Însă ce căutai în pădure? o întrerupe Gabriel. De ce nu te-ai dus la cabana lui Mercury pe scurtătura din apartament?

— Glonţul m-a otrăvit şi m-am rătăcit. Mi-a luat mult să dau de apartament, iar când am ajuns roiau

Vânătorii în zonă. Aşa c-am luat-o pe jos – am crezut că am timp să ajung la Mercury înainte de ziua mea. Am furat ceva de mâncare, haine şi bani. La început m-am simţit mai bine după ce am mâncat, însă apoi am rămas fără puteri şi m-am prăbuşit. Mi-am extras singur otrava din corp şi am leşinat. Nu eram mort, evident, dar nici mult nu mai aveam. Atunci m-a văzut Nesbitt. După o vreme mi-am revenit şi am pornit-o iar spre cabana lui Mercury.

— Desigur, cu toţii ne întrebăm un singur lucru, spune Van trăgând aer în piept, ai ajuns?

— Am ajuns. Însă nu Mercury a ţinut ceremonia Darurilor.

— Aha. Pentru că nu mai aveai Fairbornul la tine?

— Pentru că era ocupată să se lupte cu Vânătorii.

Aşteaptă cu toţii cu ochii la mine.

— Tatăl meu mi-a oferit cele trei daruri, spun.

— Trebuie să fi fost ceva cu totul deosebit, spune Van clipind.

— Da.

Văd că se uită la mâna mea, la inel.

— Îl cunoşti? Pe Marcus? o întreb.

— L-am întâlnit pe fugă de vreo două ori cu ani în urmă. Nu mai vine de mult la întrunirile Vrăjitorilor Negri.

— Ştii unde stă?

— Nimeni nu ştie, clatină ea din cap.

O clipă rămânem tăcuţi, apoi Van spune:

— Din apropourile lui Nesbitt înţeleg că ai moştenit Darul tatălui tău. E ceva foarte rar.

Încerc să nu trădez nimic la faţă. Nu vreau să mă gândesc acum la animalul din mine. Nu l-am mai simţit deloc de când l-am ucis pe Kieran, azi-dimineaţă.

— Apoi ce s-a mai întâmplat? mă întreabă Gabriel.

— Tata a plecat. Valea gemea de Vânători. Mercury s-a înfuriat pe mine. Mi-a spus că Annalise e cu ea şi n-o să-i dea drumul decât dacă-i aduc capul sau inima tatei. Apoi ne-au atacat Vânătorii şi am fugit. După vreo săptămână am reuşit să scap de ei, iar apoi m-am dus la peşteră şi te-am aşteptat.

— Ai aşteptat mult şi bine.

Clatin din cap, însă nu pot să-i spun că eram gata să renunţ.

— Da, ce noroc pe noi că Nathan e atât de răbdător, spune Van.

— Cum îl ştiu dintotdeauna, spune Gabriel cu un zâmbet în colţul gurii. Nathan e tare răbdător.

— Şi iată-ne la zi, minunat! spune Van. Nesbitt a dat de tine la peşteră când s-a dus să ridice scrisorile. Ah! Apropo de scrisori, ai putea, te rog, să mi le dai acum?

— Ce vrei să fac cu ele? îl întreb pe Gabriel.

— I le-am promis lui Van.

— Şi vrei să te ţii de cuvânt?

— Mi-a salvat viaţa.

Mă uit la Van, care ne priveşte cu un aer senin şi triumfător.

Atunci spun pe un ton afectat:

— Fireşte, Gabriel, sunt ale tale, doar se cuvine să ţi le dau, aşa cum şi Van se cuvine să-mi înapoieze Fairbornul, doar e al meu.

— Al tău? zâmbeşte Van cu aceeaşi seninătate. Doar l-ai furat de la Clay. Bine, de fapt Rose l-a furat.

— Iar Vânătorii l-au furat de la străbunicul meu Massimo. E o moştenire de familie.

Soarbe din ceai şi-l întreabă pe Nesbitt:

— Crezi că ar trebui să-i dăm Fairbornul? La urma urmei, tu i l-ai luat.

Nesbitt îşi dezgoleşte dinţii ca un câine rău şi clatină din cap.

— Mă văd nevoită să-i dau dreptate lui Nesbitt. Nu prea ai avut grijă de el. Dacă Nesbitt e în stare

să ţi-l ia… ce mai, şi un copil e-n stare. Trebuie ţinut la loc sigur. E un obiect periculos, cu puteri mari. Deocamdată cred că o să-l țin eu.

— E al meu!

— De fapt, băiete dragă – Van mă priveşte cu ochi sclipitori prin ceaţa albăstrie nemaivăzută –, sunt de acord cu tine. Însă – şi ţi-o zic cu toată bunăvoinţa din lume – nu cred că e bine să-l ţii la tine. E prea devreme. E un obiect neplăcut, încărcat de puteri rele. Te asigur că-l ţin la loc sigur.

Apoi ridică ceainicul.

— Mai vrea cineva ceai?

Nu răspunde nimeni.

— Nathan, scrisorile îi aparţin lui Gabriel, îmi spune ea turnându-şi ceai în ceaşcă. Te rog să i le dai.

Mă uit la Gabriel, care încuviinţează din cap.

amuleta

Gabriel deschide cutia, caută printre scrisori şi scoate una din mijlocul teancului. E mânjită de funingine, de când m-am uitat prin ele, cu luni în urmă, când am găsit cutia ascunsă în hornul din apartamentul de la Geneva.

Gabriel pune scrisoarea pe masă, în faţa lui Van, zicându-i:

— Amuleta. E a ta. Mulţumesc. Fără tine aş fi mort acum.

Desface scrisoarea şi ne aplecăm cu toţii să vedem mai bine.

— Mulţumesc, Gabriel, spune Van. Chiar e frumoasă.

Mă dau şi mai aproape. Nu ştiu dacă mi se pare *frumoasă.* E un crâmpei de pergament îngălbenit, cu însemne şterse, în cerneală neagră – un scris cum n-am mai văzut. E dispus în mai multe cercuri. Însă cercurile nu sunt închise, se văd doar nişte semicercuri, căci nu e decât o jumătate de pergament.

— Ce ştii de la mama ta? îl întreabă Van.

— Nu cine ştie ce. Se gândea că e preţios din cauza vechimii. Mi-a povestit că l-a găsit bunica ei într-o casă veche din Berlin. Când zicea că l-a „găsit" voia să spună că l-a furat. Însă mai multe nu ştia nici ea.

— Ştia unde-i cealaltă jumătate?

— Nu, n-am avut decât bucata asta.

— Şi Mercury n-a văzut-o? Nu i-ai zis ce e?

— Nu i-am zis că e doar jumătate din pergament. M-am gândit că, dac-ar şti, şi-ar pierde interesul. I-am zis că am o amuletă primită de la

mama şi că e veche şi de preţ. Mai mult nu m-a întrebat, probabil pentru că sunt atât de multe.

— Într-adevăr, amulete se găsesc pe toate drumurile şi cele mai multe nu sunt bune de nimic. Cred c-am avut noroc că nu i-ai zis nimic de ea. Şi tu ai avut, mă gândesc. Cred că Mercury ar fi ştiut despre ce e vorba şi te-ar fi ucis doar ca să pună mâna pe jumătatea asta măcar.

Van împătureşte amuleta la loc cu mare grijă şi o vâră în buzunarul hainei.

— De ce? întreabă Gabriel. Ce-are amuleta asta de-i aşa deosebită?

Van se întoarce spre Nesbitt.

— Cred că e cazul să scoatem şampania, nu? Sigur găsim o colecţie minunată de sticle în pivniţă.

Apoi îi zâmbeşte lui Gabriel.

— Sau poate mai vreţi nişte ceai, băieţi?

Ceva mai târziu rămân singur cu Gabriel în camera lui. Amândoi am băut şampanie. Nu ştiu de ce am băut, ce era de sărbătorit, şi nici nu mi-a plăcut. N-am mai băut şampanie, niciun fel de alcool. Gabriel a discutat cu Van despre ea de parcă era vorba de cine ştie ce carte bună.

Când am luat-o spre camera lui Gabriel, coridorul parcă se clătina cu noi. Când i-am zis, Gabriel mi-a spus că nu ţin deloc la băutură şi a luat-o înainte, apoi s-a întors să mă vadă apropiindu-mă cam greu de el. M-am bucurat să-l văd că zâmbeşte, părea aproape ca pe vremuri. Iar acum că suntem singuri, pe patul lui, pot să-l întreb în sfârşit ce i s-a întâmplat.

— După ce ne-am despărţit, am tot fugit. Atâta tot, nu e mare filosofie. Am fugit cu Vânătorii pe urme. Îţi tot strigam să vii după mine, de parcă erai acolo. Aşa i-am păcălit că eram împreună. Am avut noroc. Cel mai mult m-au apărat ceilalţi oameni – supuşii adică. Am stat în locuri pline de lume, unde era mult haos, înghesuială, ce urăsc cel mai mult

Vânătorii – supuşi, poliţie, zgomot, panică şi împuşcături. Am sperat să mă ia drept supus, însă voiam şi să se ţină după mine. M-au împuşcat de două ori în fugă. Nu erau răni grave, însă gloanţele otrăvite mi-au luat din puteri, şi, cum nu pot să mă vindec, am ştiut că n-o să rezist prea mult. Nu mă gândeam decât că trebuie să alerg mai departe. Țin minte că am văzut cum vine o maşină spre mine, trebuie să fi fost Van. Şi după aia nu mai ştiu decât că m-am trezit în camera asta peste câteva zile. Fusesem bolnav, însă după ce mi-am revenit, cred că Van m-a ameţit de cap şi i-am zis tot. Despre mine, ai mei, scrisori, amuletă… şi despre tine. Îmi pare rău, Nathan. Ştiu că sunt chestii intime. Nu…

— Nu-i nimic, nu-mi pasă. Mă bucur doar că eşti în viaţă. Asta contează. Te credeam mort. N-am vrut să cred, însă era singura explicaţie logică, ştiam că, dacă ai fi putut, ai fi venit la peşteră.

— Dacă nu era Van, acum chiar eram mort.

— Dar ce făcea la Geneva? Cum de şi-a pus viaţa în joc pentru amuleta asta, jumătatea asta de amuletă?

— Nu ştiu. Mi-a zis că tocmai auzise că jumătate din ea ar putea fi la mine. A aflat fără probleme că eram la Geneva şi că eram în slujba lui Mercury. Mai întâi s-a temut să nu pună Mercury mâna pe ea, însă după ce Nesbitt a zis că ai murit, şi-a făcut mari griji că o să încapă pe mâinile Vânătorilor.

— De ce? Ce faci cu ea?

— Nimic. E doar jumătate. Însă amuletele întregi vindecă şi apără. Atâta şi-a bătut capul să pună mâna pe ea, că mă gândesc c-o să facă rost şi de cealaltă jumătate, şi dacă pune cele două părţi cap la cap, poate o să funcţioneze.

— Chiar nu mai ştii nimic despre ea?

— Nu. Era doar un obiect de-al maică-mii. Țin mult mai mult la scrisori.

Cum stăm pe pat, se trage mai în spate, sprijinindu-se de perete.

— N-are decât s-o ţină. Nu mă interesează aşa ceva.

— Aşa ceva?

— Obiecte, chestii. Amulete, cuţite, ce-or fi.

— Nici nu te credeam amator.

Îşi lasă capul pe spate, cu ochii la mine.

— Mă bucur să te văd, Nathan. Mă bucur că trăieşti. Mă bucur foarte mult.

Pare obosit – e cenuşiu la faţă, sub ochi are cearcăne negre.

— Cine şi-ar fi închipuit că vom ajunge aici? zice. Vii, într-o casă frumoasă, ameţiţi de la şampanie.

Însă auzindu-l vorbind despre „obiecte" şi „chestii", mă întreb dacă nu greşesc când îmi doresc să pun mâna pe Fairborn. Am crezut că, dacă e la mine, pot să-i dovedesc tatei că n-o să-l ucid. Însă poate că nici nu-mi trebuie cuțitul ca să-i arăt asta.

— La ce te gândeşti?

— La chestii. La Fairborn. La tata.

— Cum e?

— Tata? Nu ştiu. Chiar nu-l cunosc. E mult mai distins decât m-am aşteptat – mai dichisit adică. Era la costum. Dacă te-ai fi uitat la el, n-ai fi zis că a ucis sute de oameni.

— Te-am întrebat cum e la fire, nu cum era îmbrăcat.

— Ce vrei să-ţi spun? Că e un om extraordinar? Puternic? Păi, da, e. Doar că mi-a depăşit orice aşteptări. A reuşit să oprească timpul cumva – fulgii de zăpadă au încremenit în aer, în cădere, iar noi ne-am văzut de discuţie de parcă era ceva cât se poate de firesc. Încă aveam glonţul de Vânător în corp, el mi l-a scos. Apoi mi-a dat trei daruri – un inel, glonţul din corp şi viaţa mea.

Îi arăt lui Gabriel inelul.

— Apoi şi-a făcut o tăietură în palmă şi mi-a dat să-i beau sângele. Cred că de la bun început, de când m-am născut, a avut de gând să-mi dea cele

trei daruri. A aşteptat să mă întorc la Mercury – ştia c-o să vin. Şi a făcut toate astea, a oprit timpul pentru mine, mi-a salvat viaţa dându-mi cele trei daruri, ca după aia… după aia să plece! Iar m-a lăsat baltă! M-a lăsat pe mâna lui Mercury, în valea aia care gemea de Vânători.

Gabriel nu spune nimic.

— De când mă ştiu mi-am închipuit că, dacă o să-l văd, o să-i explic, o să-i *arăt* că n-o să pot să-l ucid în veci. Ceea ce am şi încercat, numai că parcaş fi vorbit cu pereţii. Putea să mă ucidă, însă mi-a salvat viața. A fost cel mai uimitor şi mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată şi dintr-odată gata… n-a mai fost.

— E tatăl tău, însă crede în profeţia aia – c-o să-l ucizi.

— Mi-a zis: „Nu prea mă încred în profeţii, dar sunt prudent din fire" sau o aiureală din asta. Adică nu are încredere în mine. Nu m-a crezut că am pierdut Fairbornul. Aşa că, din câte se pare, chestiile materiale chiar contează, Gabriel, pentru că n-am putut să i-l dau şi m-a lăsat iar baltă. Şi tâmpenia e că acum îl urăsc. Nu pentru că a ucis atâţia oameni sau pentru că le-a mâncat inimile, ci pentru că m-a părăsit când eram mic şi încă o dată acum.

— Nu-l urăşti. Eşti supărat pe el, râde Gabriel. Ceea ce înseamnă măcar că nu-l pui mai presus de restul oamenilor, doar mai tot timpul eşti supărat cam pe toată lumea.

Îi zic vreo două şi apoi adaug:

— Mă bucur că eşti în viaţă, Gabriel. Aşa pot să fiu supărat pe încă un om din câte ştiu.

Încă se roteşte totul cu mine, aşa că mă las pe pat.

— Tre' să dorm şi tu la fel.

Nu dorm, însă rămân cu el cât pot, adică nu cine ştie ce, căci deja s-a lăsat întunericul şi nu suport să stau în casă noaptea. Trebuie neapărat să ies.

Cercetez împrejurimile casei. Peisajul e întins, împădurit, într-o pantă dulce ce dă spre lac, iar din toate părţile ne înconjoară zidul înalt şi sârma cu lamele. Însă lacul nu poate fi împrejmuit cu niciun zid, într-acolo e o plajă îngustă, cu pietriş şi un chei micuţ de lemn fără nicio barcă. Munţii de pe malul celălalt sunt doar nişte contururi întunecate. Luna iese la iveală de după norii risipiţi de briza caldă. E vreme numai bună de înotat.

Apa e rece. Liniştită, scăldată în lumina lunii. Înot departe, în larg, şi mă las pe spate în apă, cu ochii la cer.

Apoi simt că mă atinge ceva pe picior şi pe loc mi se varsă adrenalina animalică în sânge, cuprinzându-mi corpul. Însă se mai potoleşte un pic când mă liniştesc singur, respirând adânc, spunându-mi că a fost doar un peşte sau vreun obiect care plutea în apă. Şi tot respirând adânc, adrenalina se topeşte de parcă nici n-ar fi fost.

Oglinda lacului străluceşte în lumina lunii şi mă întreb dacă aş putea să declanşez iar valul de adrenalină. Mă gândesc la ce pericole ar putea pândi în apă, la tot felul de monştri ghemuiţi în adâncimi, ascunşi în întuneric, venind înot spre mine – un ţipar gros şi lung care e-n stare să mă-nghită cu totul. Mă cufund, dau aerul afară, împresurat de apa rece şi întuneric, şi îmi închipui cum vine ţiparul spre mine…

Nimic. Bine, nu apare niciun ţipar, fireşte, însă nici adrenalina nu-şi face simţită prezenţa. Mă înalţ iar la suprafaţă şi mă uit în jur, parcă sperând să apară vreun monstru, însă n-apare nimic, aşa că, după o vreme, o iau încet spre mal.

Gabriel stă pe iarba de pe ţărm şi se uită la mine. Mă îmbrac şi vin să mă aşez lângă el.

— O să dorm afară cu tine, îmi zice.

Adun lemne, fac focul şi îl înteţesc cu rămurele şi crengi până se mistuie şi merg să mai adun un braţ. Mă întreb dacă Gabriel n-o să mă iscodească de ce nu dorm, însă nu spune nimic. Adoarme

aproape în zori. Şi atunci mă simt şi eu în stare să închid ochii. Ziua nu m-am preschimbat niciodată în animal decât sub ameninţarea Vânătorilor şi nu cred să se-ntâmple aşa ceva. Însă noaptea… mai ştii?

Ne trezim amândoi după câteva ore şi Gabriel arată deja ceva mai bine. I-a mai revenit culoarea în obraji şi când mă vede, îmi zâmbeşte.

Trebuie să-i zic de Annalise, însă mai amân un pic.

— Ai dormit? mă întreabă.

— Cam cât ai dormit şi tu. De-ajuns.

— Bun.

Se ridică şi se întinde.
— Tre' să mâncăm ceva. Cafea, croasanţi, nişte chifle cu ouă… Mi-e poftă de ouă.
Mâncăm toată ziua, amândoi suntem sub greutatea normală – cel puţin la început. După-masă înotăm şi stăm la soare. Şi azi e o zi senină, cu soare dogoritor.
— Am tot vorbit despre orice, numai despre subiectul ăla care ne face să ne certăm nu, spune Gabriel.
— Nu vreau să ne certăm, de-abia ce ne-am reîntâlnit.
Însă ştiu că trebuie să vorbim despre Annalise. Trebuie s-o salvez, deşi sună ridicol, eroic şi stupid, însă n-am încotro. Nu pot s-o las pe mâna lui Mercury.
— Trebuie s-o ajut. Spun.
— Ba nu trebuie.
— Ba da, Gabriel. Annalise e în pericol din cauza mea. E în comă sau ce-o fi din vina mea.
— Nu-i în comă şi nu-i datorezi nimic.
— Vreau s-o ajut, Gabriel. Trebuie neapărat s-o eliberez. E prietena mea. Îmi place de ea… mult. Înţeleg că n-ai încredere în ea, însă sunt sigur că n-o să mă trădeze şi nu m-a trădat.
Îşi întoarce privirea spre mine.
— Cum au aflat Vânătorii de apartamentul lui Mercury din Geneva?
— Ce?
— M-ai auzit bine. Cum de-au ajuns acolo? Ai zis că apartamentul era plin de Vânători. Eu nu i-am condus într-acolo. Nici nu m-am apropiat măcar. Aşa că de unde ştiau de el?
— Marcus mi-a zis că Vânătorii se pricep să dibuie scurtăturile. Probabil au detectat-o cumva.
— Nu, Nathan, spune Gabriel ridicându-se în capul oaselor. Nu cred că aşa merg lucrurile. Nu cred că sunt în stare să le detecteze de la distanţă. Dac-ar fi fost pe-aşa, ar fi descoperit cealaltă

scurtătură, de la casa unde locuieşte Mercury de fapt.

— Nu ştim dacă n-au descoperit-o deja. Şi, oricum, Mercury a apucat să distrugă scurtătura. N-aveau cum să dea de ea.

— Tot inventezi scuze şi explicaţii, însă nu vrei să recunoşti că totul poate fi lămurit foarte simplu – Annalise le-a zis Vânătorilor de apartament.

— Chiar tu mi-ai zis să nu ies din apartament, însă am ieşit. Se poate să mă fi văzut cineva, nu ştiu cine, un informator, un Semipur ceva, când m-am luat după tine. Ar fi putut să le dea de ştire Vânătorilor şi şi-au făcut apariţia când m-am întors.

Gabriel nu spune nimic, se lasă doar la pământ.

— Trebuie să recunoşti că e posibil, îi zic.

Nu se uită la mine, prin urmare înţeleg că-mi dă dreptate.

— Gabriel, îi spun, am încredere în ea. A încercat să ne-ajute. Mi-a zis cum îşi păzesc Vânătorii baza, ce farmece folosesc.

— Trebuia să-ţi câştige încrederea, să te convingă că îţi e credincioasă. Nathan, spionii nu poartă la ei placarde cu „sunt spion". Se poartă de parcă sunt de partea ta, asta-i toată şmecheria.

Îmi amintesc cum stătea Annalise lângă mine pe acoperişul cabanei lui Mercury, tremurând ca varga de frică, şi ştiu pe loc că nu m-a trădat.

— Trebuie să încerc măcar s-o ajut, Gabriel. Aşa ai face şi tu pentru mine, şi eu trebuie să fac la fel pentru ea.

Nu răspunde.

— Îmi place mult de ea, Gabriel, ştii doar.

Gabriel îşi acoperă faţa cu braţele. Tot nu spune nimic, însă văd cum îi tresaltă pieptul.

— Am o mare rugăminte la tine, îi spun.

Aştept o clipă. Şi Gabriel aşteaptă.

— Vrei să m-ajuţi să dau de Mercury?

Amândoi ştim că Annalise e cu Mercury, oriunde ar fi.

— Am nevoie de ajutorul tău, Gabriel.

Nu răspunde. Nici nu-şi dă mâinile la o parte.

Mai mult de-atât nu pot să fac, aşa că mă duc pe mal.

Vine şi el lângă mine şi ne uităm amândoi la apa liniştită, la munţii din depărtare şi la cerul albastru, senin, de deasupra.

— Van mi-a zis că ai murit, îmi spune Gabriel. Nesbitt a povestit cum arătai, că erai rănit. Cum avea Fairbornul la el, ştiam că nu l-ai fi lăsat să ţi-l ia dacă erai încă în viaţă. Eram sigur că ai murit, fără niciun dubiu.

Se uită la mine, însă apoi îşi întoarce faţa la lac.

— Am plâns, am plâns mult, Nathan. Şi nu puteam să-mi scot din cap gândul că o să mă duc să-ţi caut trupul şi o să-l ţin la piept, şi n-o să-i mai dau drumul. O să rămân cu tine, chit că o să mor de foame, măcar o să mor cu tine în braţe. Numai la asta eram în stare să mă gândesc.

— Gabriel…

Însă nici nu ştiu ce să spun. Nu vreau deloc să moară de foame sau de altceva.

— Gabriel, suntem prieteni. Eşti cel mai bun prieten al meu, singurul meu prieten. Însă…

— O să rămân întotdeauna lângă tine, îmi spune, întorcându-se spre mine, o să te urmez întotdeauna, oriunde te-ai duce. Nu vreau să fiu în altă parte, nici n-aş îndura să fiu în altă parte. Dacă te duci la Mercury, vin cu tine. Dacă vrei să te-ajut să o eliberezi pe Annalise, o să te-ajut.

Când mă întorc să mă uit la el, îl văd mânios.

— Mulţumesc, îi zic.

E prima oară când îi mulţumesc pentru ceva, însă ştiu că n-are nevoie de mulţumirile mele, nu asta îi trebuie lui.

o propunere

— Am o propunere.

Van ne-a declarat asta la începutul unei cine bogate, însă mai avem puţin şi ne ridicăm de la masă fără să fi auzit despre ce e vorba.

Van stă în capul mesei, eu la stânga ei, iar Gabriel în faţa mea. Ne-am petrecut ziua împreună, am mâncat, am înotat, am stat la soare şi ne-am ciondănit din când în când. Gabriel spune că suntem în vacanţă, aşa îşi petrec supuşii vacanţele. Nu ne-am ciondănit pe subiectul Annalise, nici n-am mai pomenit de ea. Ne-am tot contrazis pe tema cine aleargă mai repede (eu îl depăşesc de la o poştă, şi totuşi Gabriel are impresia că a câştigat toate întrecerile mulţumită nu ştiu cărui sistem care compensează handicapurile inerente condiţiei de supus), cine înoată mai repede sub apă (tot eu îl întrec cu vreo cincizeci de metri, însă iarăşi nu fac faţă sistemului care se aplică supuşilor), cine poate să se caţere mai repede (în grădină e un perete pentru escaladări – aşa cum îmi închipui că găseşti pe la casele şefilor de cartel – şi Gabriel câştigă cursa fără ajutorul sistemului, dacă se aplică sistemul supuşilor, eu ajung să mă târăsc ca o râmă). Mâncăm o groază şi discutăm o groază despre mâncare – dacă e mai bine să înmoi croasanţii în cafea sau în ciocolată caldă, dacă pâinea cu unt de arahide e mai bună decât pâinea unsă cu cremă de ciocolată, dacă cartofii prăjiţi sunt mai buni cu maioneză sau cu ketchup, din astea. Îmi dau seama că mi-a fost tare dor de el. E un tovarăş de vacanţă plăcut, însă gata cu joaca.

E o cină ceremonioasă, cu pahare de cristal, argintărie şi lumânări, deşi eu sunt tot în hainele mele vechi. Van e îmbrăcată imaculat, într-un costum crem, iar Gabriel poartă nişte haine noi pe care le-a găsit în casă. Ei doi fac o pereche minunată. Pe Nesbitt nu prea-l dă frumuseţea afară din casă, în hainele lui negre obişnuite. În casă face pe bucătarul şi la masă pe chelnerul şi tre' să recunosc că se pricepe. Acum că mă gândesc, se pricepe la orice – să gătească, să servească ceai, să şteargă urme, să stranguleze Vânători. Van s-a ales cu cel mai bun ajutor posibil.

Mâncăm supă, apoi friptură de miel, însă la sfârşit n-avem parte de niciun desert.

— Eu zic că deja suntem nişte dulci toţi, comentează Van şi mă pufneşte râsul. Serios, se întoarce ea spre mine. Mi-a spus Nesbitt că l-ai ameninţat că-i tai limba, însă te-ai abţinut până la urmă. Îmi închipui că tatăl tău n-ar fi rezistat.

Se uită după Nesbitt, care iese cu un maldăr de farfurii.

— În fine, mă bucur că n-ai făcut-o.

Şovăie o clipă, cu ochii la uşa prin care s-a făcut nevăzut Nesbitt.

— Eu şi Nesbitt suntem prieteni vechi şi, cu toate că aş duce o viaţă mult mai liniştită dacă ar fi mut, mă ajută mult mai mult cu limbă cu tot.

Încerc să-mi dau seama ce fel de relaţie au. Van spune că sunt prieteni vechi, însă nu pare decât cu câţiva ani mai mare ca mine şi se poartă cu Nesbitt de parcă ar fi mai în vârstă decât el. Se poartă ca un stăpân cu servitorul care-l slujeşte de decenii bune.

— Nesbitt mi-a zis că eşti expertă în poţiuni, îi spun.

— Foarte generos din partea lui. Şi chiar prefer poţiunile. De pildă, nu m-aş servi de un cuţit vulgar ca să tai limba cuiva. Poţiunile se adaptează foarte bine şi acţionează mult mai precis decât cea mai ascuţită lamă. Dacă ţi se picură o anumită poţiune pe limbă, ajungi s-o mănânci – limba adică.

— N-am mai auzit de-aşa ceva. Şi bunica avea Darul poţiunilor. Era foarte dăruită.

— Presupun că vorbeşti despre bunica Albă?

Nu aşteaptă să-i răspund, ci continuă:

— Cei mai mulţi Vrăjitori Albi nu prea ştiu mare lucru despre puterea poţiunilor Negre. Poţiunile pot fi folosite într-o groază de moduri şi au puteri inepuizabile. După umila mea părere, sunt cele mai puternice arme din lume.

— Şi chiar ai făcut uz de o asemenea armă? Ai silit pe cineva să-şi mănânce limba?

Van ridică vag din umeri.

— Nu prea am duşmani, de cei mai mulţi m-am ocupat deja.

Nesbitt se întoarce să mai ia din farfurii şi castroane şi, punându-le teanc, o îndeamnă:

— Zi-le de poţiunea aia specială pentru cei care nu vor să-şi plătească datoriile.

Ne zâmbeşte larg.

— Eu îmi câştig pâinea cu sudoarea frunţii, băieţi. Aşa ar trebui să faceţi şi voi.

— Nu prea ştiu dacă asemenea mărunţişuri merg discutate la masă, spune Van. Oricât de eficientă ar fi metoda asta.

— Cred că Gabriel ţi-a mulţumit cum se cuvine pentru ajutor, îi spun lui Van.

— Da. Una peste alta, îmi place să cred că ne-am întrajutorat cum se cuvine. Gabriel e bine, sănătos şi eu m-am ales cu jumătatea de amuletă promisă. Gabriel a fost politicos şi săritor – pacientul şi musafirul perfect. Iar tu, Nathan, eşti fermecător în felul tău.

— Serios?

Nu-mi vine să cred că Van mă găseşte fermecător în vreun fel. Uitându-mă la Gabriel, care zâmbeşte larg, cu siguranţă amuzat de comentariul despre firea mea fermecătoare, o anunţ pe Van:

— Mâine plecăm.

— Desigur, decizia vă aparţine.

— Într-adevăr.
— Îmi permiţi să te-ntreb ce ai de gând?
— Întreabă după pofta inimii.
— Presupun că intenţionezi s-o cauţi pe Mercury ca s-o ajuţi pe prietena ta Annalise să fugă. E o aventură numai bună pentru un tânăr orbit de dragoste, spune ea zâmbindu-mi mai întâi mie, apoi lui Gabriel.
— Nu sunt orbit de dragoste.
— Nu. Desigur că nu, spune Van. Oricum ar fi, e o aventură lăudabilă.
Nesbitt aduce cafeaua şi o aşază în mijlocul mesei.
— Pare nedrept să-ţi cunosc planurile de viitor când tu nu le ştii pe-ale mele, continuă Van. Iar eu sunt o persoană dreaptă.
Îi face semn lui Nesbitt să toarne cafeaua.
— Şi eu caut ceva anume.
— Cealaltă jumătate a amuletei? o întreb.
Van clatină uşor din cap.
— Sper să mă ocup şi de asta la un moment dat, însă nu e prioritatea maximă.
— Care ar fi?
— De când ai lăsat în urmă lumea Vrăjitorilor Albi, Nathan, s-au întâmplat multe. Vechea Preşedintă a Consiliului, Gloria Dale, a fost eliminată. Soul O'Brien a profitat de evadarea ta din sediul Consiliului ca s-o distrugă. Niciun prizonier n-a mai reuşit să fugă şi mai eşti şi fiul lui Marcus. A fost o evadare fără precedent, de neiertat.
— Bine, dar Soul m-a ţinut prizonier.
Sau cel puţin aşa cred.
— Nu contează cine te-a avut în grijă şi de ce. Paznicii Consiliului n-au fost în stare să te păzească, iar farmecele clădirii n-au fost în stare să te ţină înăuntru. De clădire, paznici şi farmece răspunde Preşedintele Consiliului. Gloria a luat vina asupra ei, iar Soul s-a îngrijit să sufere consecinţele.

— Mereu m-am întrebat dacă nu mi-a uşurat cineva evadarea. Pentru că, de îngreunat, nu mi-a îngreunat-o nimeni, asta-i clar.

— Din anumite surse, ştiu că Soul te-a lăsat să evadezi. Deşi lucrurile n-au mers chiar conform planului. Înainte trebuia să-ţi taie degetul şi să-l folosească pe post de amuletă. Aveau de gând să te silească să-ţi ucizi tatăl şi să te omoare după aceea. Însă, din câte văd, nu-ţi lipseşte niciun deget, spune ea gesticulând cu ţigara spre mâna mea. Oricum, evadarea ta a servit de minune scopurilor lui Soul, care a descăunat-o pe Gloria şi a preluat conducerea Consiliului.

— Aşa deci, acum Consiliul are un preşedinte bărbat, iar Vânătorii au tot un comandant bărbat. Nu cred că s-a mai întâmplat. Nu cred că Vrăjitoarele Albe sunt prea încântate de situaţie.

— Ei bine, nu. Femeile sunt în general mai dăruite decât bărbaţii. Tu şi Gabriel sunteţi mai degrabă excepţia de la regulă.

Nesbitt tuşeşte ca să-i atragă atenţia, însă Van nu-l ia în seamă.

— Oricum, de fapt bărbaţii nu deţin ambele poziţii-cheie. Clay a avut şi el de suferit din cauza ta. Au murit o groază de Vrăjitori Albi din serviciul de pază al Fairbornului, şi totuşi i-a fost şterpelit de sub nas, iar Clay nu s-a ales nici măcar cu o julitură ceva. I s-a cerut să se retragă… ceea ce a şi făcut.

— Atunci cine e acum comandantul Vânătorilor? întreb, deşi bănuiesc deja.

— Cineva chiar s-a ales cu o rană gravă în noaptea când ai furat Fairbornul. E cam tânără şi cam lipsită de experienţă, însă e inteligentă şi foarte dăruită. Şi mai e şi hâdă la faţă acum, din câte se spune. Sora ta vitregă Jessica.

Îmi amintesc cum ţineam cuţitul în mână, simţindu-i puterea şi dorinţa de a tăia ceva, cum i-a spintecat faţa.

— Era iubita lui Clay, spun. Bănuiesc că, acum că şi-a atins scopul, relaţia s-a sfârşit. Sigur ţine la funcţie mai mult decât la Clay.

— Jessica îi e credincioasă lui Soul şi deja şi-a luat sarcina să extindă reţeaua Vânătorilor în toată Europa. Soul vrea să preia controlul Consiliului Vrăjitorilor Albi din Europa. Face eforturi să-i câştige de partea lui. Îi vrea pe toţi sub comanda lui şi mai vrea să alunge toţi Vrăjitorii Negri de-aici, aşa cum au făcut în Anglia.

Clatină din cap.

— Eu sunt o Vrăjitoare Neagră şi nu-i am deloc la inimă pe Albi, însă noi, europenii, trăim din cele mai vechi timpuri după regula toleranţei. Ei îşi duc viaţa în teritoriile rezervate lor după tradiţie, iar noi rămânem pe pământurile noastre. Şi aşa trăim în armonie.

Van îşi scoate tabachera argintie şi îngustă din buzunarul sacoului şi ia o ţigară, continuând:

— Soul nu vrea să păstreze armonia. Nu-şi doreşte decât cât mai multă putere.

Îşi aprinde ţigara, trage în piept şi suflă spre tavan norişorul de fum verzui.

— Are de gând să lichideze toţi Vrăjitorii Negri din Europa. Şi o să omoare pe oricine îi stă în cale, nu contează dacă e Negru sau Alb. Nu e un vrăjitor adevărat.

— Asta ţi-ai propus, să-l opreşti?

— Da. Ca să reinstaurăm armonia şi echilibrul, trebuie să-l împiedicăm pe Soul să preia conducerea Consiliului Europei şi trebuie să-i învingem pe Vânătorii din slujba lui.

— Şi cine o să facă toate astea?

— Toţi vrăjitorii care se aliază în acest scop.

— *Toţi* vrăjitorii? Adică şi Albi, şi Negri?

— Da, toţi vrăjitorii care ţin la valorile tradiţionale.

— Valorile tradiţionale care dictează că trebuie să ne urâm unii pe alţii?

— Valorile tradiţionale care dictează că trebuie să păstrăm distanţa, că trebuie să ne respectăm şi tolerăm între noi. Cu toţii respectăm conceptul de individualitate, nu contează dacă eşti Alb sau Negru. Şi avem nevoie de noi recruţi.

— Bine, dar eu nu sunt nici Negru, nici Alb.

— Eşti şi una, şi alta.

Apoi se uită la Nesbitt.

— Avem şi Semipuri în rândurile noastre.

— Stai să văd dacă am priceput – vă aliaţi cu mai mulţi Vrăjitori Albi ca să vă luptaţi cu Vânătorii care invadează Europa. Şi vrei să lupt şi eu alături de Vrăjitorii Albi?

— Da.

— Ha! Şi cum rămâne cu echilibrul? Eu urăsc Vrăjitorii Albi şi ei mă urăsc pe mine. Eu nu ştiu de alt echilibru decât ăsta.

— Nu-i urăşti chiar pe toţi. Fraţii tăi vitregi Arran şi Deborah, de exemplu…

— S-au aliat şi ei?

— Aşa cred.

Nu ştiu dacă îmi surâde ideea, însă îmi închipui că e adevărat. Ar fi amândoi în slujba cauzei.

— Nu cred că ar fi nişte luptători aşa buni.

— În armată nu sunt doar soldaţi, spune Van trăgând din ţigară. Cu toţii contribuim în felul nostru. Contribuţia ta ar fi cu siguranţă talentele de luptător. Arran şi alţii ca el pot să se ocupe de vindecarea răniţilor. Iar Deborah şi alţii pot să culeagă informaţii.

— Câţi oameni aţi recrutat până acum? o întreb studiind-o din ochi.

— Câţiva. Mai mulţi Vrăjitori Albi deja au fugit din Anglia – cei care consideră metodele lui Soul extreme. Şi au şi zis-o. Au pierdut tot ce aveau, aşa că vor să lupte. S-au alăturat şi câţiva Vrăjitori Negri – cei care îşi dau seama că nu se anunţă nimic bun dacă stau cu mâinile-n sân. Nu sunt mulţi, însă numărul creşte pe zi ce trece.

— Atunci n-ai nevoie de mine.

— Puţini recruţi ştiu să lupte.

— Aha.

— Şi tu ai nevoie de noi, Nathan. Chiar dacă reuşeşti s-o trezeşti pe Annalise şi să scapi de Mercury, crezi că scapi de griji? O să te vâneze oriunde te-ai duce, şi la capătul lumii. Şi chiar dacă tu eşti în stare s-o ţii într-o fugă, scumpa ta Annalise mă tem că n-o să reziste nici două minute.

— O să stăm ascunşi.

— O să vă hăituiască.

Sigur, ştiu că are dreptate. N-o să renunţe în veci.

Când mă uit la Gabriel, îmi spune:

— Orice hotărăşti, eu o să te urmez.

— Nu e lupta mea, zic clătinând din cap.

— E în primul rând lupta ta, zâmbeşte Van.

Mă ridic şi dau ocol mesei. Nu-mi surâde câtuşi de puţin ideea. N-am niciun chef să mă lupt cu Vânătorii sau să-mi pun viaţa-n joc în slujba unei cauze. Şi chiar nu mă văd luptând cot la cot cu vreun Vrăjitor Alb. Nu vreau decât s-o găsesc pe Annalise şi să trăim în linişte, netulburaţi de nimeni pe malul unui râu toată viaţa.

Ies din sufragerie, mă duc în salon şi mă aşez pe canapea, cu ochii la lac şi la munţii din depărtare.

fumul-de-noapte

Se pare că nici aici n-am scăpat de ei. Nici nu trece un minut de când stau în salon, că intră Van, iar Gabriel se aşază pe scaun lângă mine, pe când Nesbitt rămâne în picioare sprijinit de tocul uşii.

— Soul ne pune pe toţi în pericol, spune Van. Alianţa e în slujba unei cauze…

— Nu mă interesează nicio cauză, o întrerup. Nu vreau decât să fiu iar cu Annalise.

— Şi cum o să reuşeşti? Mercury e fenomenal de puternică, excepţional de dăruită.

Se plimbă prin cameră dintr-o parte în alta.

— Lasă-mă să ghicesc. Annalise s-a cufundat într-un somn greu ca moartea din care nu poate s-o trezească decât Mercury. Speri că Gabriel o să reuşească să se preschimbe în Mercury, folosindu-şi Darul, şi o să rupă vraja.

Trebuie să recunosc în sinea mea că asta plănuisem şi că într-adevăr nu pare un plan prea solid.

— Planul tău are mai multe puncte slabe.

— N-am zis niciodată că asta mi-am pus în plan.

— Ai cumva un plan mai bun de-atât?

Chiar dac-aş avea, nu i l-aş destăinui.

Van vorbeşte mai departe, fâţâindu-se de colo-colo.

— Problema numărul unu este că Gabriel încă nu e-n stare să se folosească de Darul lui. Problema numărul doi e că habar n-ai unde-i Annalise. Problema numărul trei: chiar dacă o găseşti pe Annalise şi Gabriel reuşeşte să se preschimbe în Mercury, tot trebuie să-ţi dai seama cum anume se rupe vraja. Problema numărul patru: chiar dacă

rezolvi primele trei probleme, Mercury tot o să încerce să te ucidă dacă află ce-ai de gând – şi cred că are şanse mari să reuşească.

— Recunosc că există câteva obstacole.

— Într-adevăr, spune Van şi se aşază în faţa mea, pe marginea măsuţei de cafea. Însă aş putea să te ajut să depăşeşti toate obstacolele.

— Dacă mă aliez cu voi?

— Da.

— Cum anume?

— Cum anume pot să te ajut? Păi, să luăm prima problemă: Gabriel. Nu te supăra, scumpule, îi zâmbeşte ea.

Gabriel ridică din umeri.

— Pot să-l ajut să-şi redobândească Darul, continuă Van.

— Pot să mă ajute şi alţii, spune Gabriel.

— Bine, Mercury, desigur, şi încă vreo câţiva, numai că toţi o să ridice pretenţii mari.

— Iar tu nu faci deloc la fel, nu? spune Gabriel.

— Cred că o să vă înţelegeţi mult mai uşor cu mine decât cu restul, zâmbeşte Van. Iar eu sunt aici, pot să vă ajut pe loc. Înţeleg că nu prea te înghesui s-o salvezi pe Annalise, Gabriel, însă de luni bune eşti doar un supus. Ai petrecut aproape la fel de mult timp fără Dar cât ai petrecut cu Dar. E cazul să redevii cine eşti cu adevărat.

— Nu-i gaură în cer dacă n-ai niciun Dar, răspunde el uitându-se la mine. Se poate şi mai rău.

— O să-l ajut pe Gabriel să-şi redobândească Darul ca să se preschimbe în Mercury, însă chiar şi-atunci s-ar putea să nu reuşească s-o trezească pe Annalise. Depinde ce farmec a folosit Mercury. Oricum ar fi, pot să fac altceva dacă dă greş.

— Ce anume?

— S-o oblig pe Mercury s-o trezească.

— Ha! Cum?

— N-ar fi mai greu decât dac-aş pune-o să-şi mănânce limba. Unele poţiuni permit aşa ceva. Pot să-i insuflu dorinţa de a o trezi pe Annalise.

— Şi o s-o pui pur şi simplu să bea poţiunea, nu? „Poftim, Mercury, ia o gură."
— Există poţiuni care nu trebuie băute.
Mă întreb dacă o să se folosească de fumul ei de ţigară sau altceva. Oricum ar fi, trebuie să recunosc că ea pare să aibă mai multe şanse de reuşită decât mine dacă ar încerca s-o convingă pe Mercury s-o trezească pe Annalise.
— Şi tot cu o poţiune o să-l ajuţi pe Gabriel să-şi regăsească Darul?
— Da.
Fără să mă scape din ochi, Van se lasă pe spate şi adaugă:
— Pot să te ajut şi pe tine, Nathan, dacă vrei. Nu e uşor lucru să-ţi controlezi Darul. Cu cât eşti mai dăruit, cu atât e mai greu să te controlezi.
— Deja învăţ.
— Bun. Va trebui să-l controlezi total dacă vrei să lupţi alături de Alianţă împotriva Vânătorilor.
— Încă nu m-am învoit.
— O să te învoieşti, fără ajutorul meu n-o să poţi s-o salvezi pe Annalise. Nici dacă ne unim forţele n-o să fie prea uşor. Doar n-o să dăm buzna acolo şi gata, ieşim. Se poate să reuşim, însă e nevoie să punem totul la punct cu mare grijă.
— Dacă mă alătur cauzei, vreau Fairbornul înapoi.
— De acord.
M-am aşteptat să protesteze, însă acum nu mi-a mai rămas nimic de discutat, ne-am învârti aiurea-n cerc. Se întunecă şi chiar vreau să ies.
— Mă gândesc până mâine-dimineaţă, zic eu ridicându-mă.
— Da, se lasă seara. E neplăcut în casă la amurg. Însă am un remediu foarte simplu. Nesbitt, îi strigă ea, adu-mi fumul-de-noapte.
Nesbitt se duce în celălalt capăt al camerei şi vine cu un vas în care se află un lichid lăptos. Aprinde un chibrit deasupra poţiunii şi pe suprafaţa

cremoasă se întinde o flacără verzuie, fumegândă, care se mişcă însufleţit.

— Dacă tragi fumul în piept, poţi să rămâi în casă. E minunat, îţi limpezeşte mintea.

Se apleacă şi trage adânc fumul în piept.

Mă duc lângă flacără. Miroase a lapte, iarbă şi pădure. Deja nu mă mai doare capul aşa rău.

— Prefer să dorm în aer liber, spun însă.

— Te cred, doar şi eu sunt Vrăjitoare Neagră. Nu uita. Noaptea nici mie nu mi-e bine în casă şi nici lui Nesbitt nu-i e prea grozav, deşi nu suferă ca noi. Însă noi ne-am învăţat cu fumul-de-noapte şi îţi sugerez să faci la fel.

Nesbitt ne conduce pe mine şi pe Gabriel în dormitor. Deschid fereastra şi mă aşez în dreptul ei, însă Nesbitt îmi spune:

— Amice, nu trişa, e în joc dezvoltarea ta personală.

Aşază pe pervaz vasul cu fum-de-noapte şi închide fereastra.

— Trage fumul în piept ca şi cum ar fi aer proaspăt.

După ce pleacă, amuşinez de probă fumul verzui.

— Nathan, îmi spune Gabriel, nu mi-ai zis nimic de Darul tău.

Mai trag nişte fum pe nas. Ştiu că Gabriel e probabil singurul om din lume care poate să mă înţeleagă, în afară de tata, însă nu vreau să mă gândesc la asta acum. Am destule pe cap.

— Văd că nu-ţi mai tace gura, aşa că înţeleg că nu vrei să vorbim, nu?

Mă întind pe burtă în pat, cu capul spre vas, şi îl întreb arătând spre el:

— Ai mai avut de-a face cu chestia asta?

— Nu. Când eram Vrăjitor Negru la trup preferam să dorm în aer liber sau să mă odihnesc înăuntru ziua şi să stau treaz noaptea.

Vine lângă mine şi trage adânc în piept vaporii.

— N-are niciun efect asupra mea cât timp sunt aşa, de-abia dacă-i simt mirosul.

— Ce crezi despre ce ne-a povestit Van? Oare chiar o să funcţioneze Alianţa asta? O să poată să se ia în piept cu Consiliul şi Vânătorii?

— Nu prea ştiu. Există Vrăjitori Negri incredibil de puternici, însă nu prea reuşesc să colaboreze. De fapt, e aproape imposibil. Van e neobişnuit de tolerantă, aşa că s-ar putea să reuşească să colaboreze cu Albii, însă nu ştiu dacă restul o să fie în stare.

Îmi trec mâna prin fumul verzui ca să-mi vină în faţă. Miroase a curat. De fapt e mai mult decât un simplu miros – e o senzaţie de prospeţime care-mi umple nările, gâtlejul şi capul. Aşa mă simt afară, într-o poiană. Însă nu ştiu dacă fumul îmi face bine, la urma urmei, e o poţiune, un drog.

Deschid fereastra şi mă aşez pe pervaz.

— O să dorm afară până la urmă.

Gabriel acoperă vasul cu un prosop. Flacăra se stinge cu un geamăt slab.

— Nu ştiu dacă e cazul deocamdată să ne batem capul cu Alianţa. Mercury e pericolul iminent. Nu e deloc proastă, Nathan, şi e o forţă nimicitoare.

— Dacă plănuim totul bine, se poate să reuşim. Dacă e prea riscant, nu ne băgăm.

— Oricât de bine ai plănui totul, se poate să nu meargă. Citeşte orice manual de istorie.

— Nu ştiu să citesc, ai uitat?

Nu mai e nimic de zis, aşa că ies pe fereastră şi o iau spre lac. Trebuie să înot, să văd dacă pot să intru în contact cu Darul meu şi poate dorm un pic. Nu e nevoie să mă gândesc prea mult la propunerea lui Van. Ştiu că de fapt nu am de ales. Numai aşa pot să-l ajut pe Gabriel să-şi regăsească Darul şi s-o salvez pe Annalise. Planul trebuie să funcţioneze.

ploaia

Ceva mai târziu în noaptea aia, înot în lac şi în jur totul e cenuşiu. Cerul e înnorat şi aerul e umed. Luna s-a ascuns cu totul. Munţii din depărtare sunt doar un contur negru pe cerul întunecat. Apele lacului sunt negre precum cerneala.

Plutesc pe spate cu ochii la cer. M-aştept să-nceapă ploaia dintr-o clipă în alta. Vântul pare să se înteţească şi chiar atunci se petrec mai multe lucruri odată. Dau peste un curent mai rece, o cioară scoate un croncănit ascuţit, un val mă plesneşte peste faţă şi apa îmi intră în ochi şi în nas. Închid ochii. În loc să văd negru sub pleoape, văd pădurea de deasupra peşterii şi simt prezenţa lui Kieran. Nu-l văd – e invizibil –, însă îl miros, îl simt, simt gustul sângelui său. Parcă mi-a luat foc piciorul, am un cuţit înfipt în el. Îmi înfig colţii în Kieran în clipa când apare, în ochi am un soi de cerneală neagră, sângele care-i izvorăşte din beregată îmi năvăleşte în nări. Kieran scoate un ţipăt, ce seamănă cu croncănitul ciorii, apoi încremeneşte. Vedenia se stinge după câteva clipe, însă mi-e clar ce se întâmplă. Nu visez, îmi amintesc.

Şi mai târziu stau la focul pe care l-am făcut pe malul lacului, fără să-i simt căldura. Începe să plouă, însă rămân locului şi încerc să-mi amintesc mai bine cum a fost în corpul ăla de animal. Văd cu ochii animalului, îi simt durerea, gustul şi mirosul sângelui, îl aud pe Kieran ţipând… de parcă aş fi în corpul animalului, simţind ce simte el, însă fără să ştiu ce gândeşte. Nu eu hotărăsc, sunt doar un pasager.

Ploaia uşoară se preschimbă într-un şuvoi torenţial care mă udă până la piele, încât tremur ca varga. Focul s-a stins, aşa că o iau spre casă, să mă adăpostesc sub streaşină. Când aproape am ajuns, văd cum iese în fugă o siluetă în curte. Pune pe masă cinci vase mari, încăpătoare, apoi dă în fugă ocol casei şi intră să scape de ploaie. Nu ştiu ce-are Nesbitt de gând, însă mă iau după el, aruncând în trecere o privire în vase. Sunt doar nişte vase goale, deşi au un aspect neobişnuit – sunt de piatră, cu pereţi groşi, inegali.

Când dau ocol casei, văd că Nesbitt s-a dus în bucătărie. Fumul-de-noapte pe care l-a aprins la fereastră răspândeşte o lumină verzuie. Deschid tiptil uşa din spate şi intru în mica debara de haine. De acolo o altă uşă dă spre bucătărie – e întredeschisă, însă Nesbitt n-o să-mi simtă prezenţa dacă stau nemişcat. Apoi aud glasuri şi îmi dau seama că Van e cu el.

— Am scos vasele.

— Bun. Ar trebui s-ajungă. Ne vedem la micul dejun.

— M-am gândit, spune Nesbitt.

— Vai de noi, chiar nu te poţi abţine?

— La puşti.

— Hmmm?

— Cred că ai face bine să-i zici.

— Ce să-i zic?

— Cu cine eşti în legătură…

— Cu cine suntem în legătură, îl corectează Van.

— Tot o să afle până la urmă şi… ce mai, nu cred c-o să-i placă deloc.

— Nici nu trebuie să-i placă. Nu mă aştept să-i placă. Nu-mi pasă dacă-i place sau nu. Oricum o s-o facă, asta-i tot. O să se alăture cauzei pentru că n-are de ales. Aşa că ce rost are să tulburăm acum apele?

— Bine, dar…

— Dar ce? spune Van părând să-şi piardă răbdarea. Ai ajuns o caţă bătrână, Nesbitt.

— E Semicod. Tu… nu ştii cum e, Van, însă eu ştiu. Sau cel puţin ştiu cum e să fii Semipur. El habar n-are de care parte a baricadei e şi, până una-alta, nu se regăseşte de nicio parte, nici alături de Vrăjitorii Albi, nici alături de Vrăjitorii Negri. S-ar putea regăsi în Alianţă, însă e nevoie să aibă încredere în ea – în tine –, ceea ce, vezi, o să fie cam greu.

— Da, bine, Nesbitt, ai dreptate. Chiar nu mă aşteptam să fii atât de prevenitor. Ai putea să-mi spui, te rog, tu ce faci mai exact ca să câştigi încrederea şi prietenia lui Nathan?

— Deşi habar n-are, deja suntem prieteni, spune Nesbitt pufnind.

Van izbucneşte în râs – n-am mai auzit-o să râdă, e un râs plăcut, sincer şi plin de veselie. Apoi spune, ceva mai blând:

— Nesbitt, nu pot decât să te asigur că sunt conştientă de problemă şi o să mă ocup, numai că deocamdată am altele mai urgente de rezolvat. Întâi şi-ntâi, trebuie s-o salvăm pe fată şi chiar nu prea ştiu cum o să reuşim.

— Ehei, ai zis un mare adevăr, spune Nesbitt cu un hohot scurt de râs.

Van deschide uşa, spune ceva ce nu reuşesc să aud, apoi uşa se închide.

Cine-ar putea fi vrăjitorul rebel care mi-ar stârni furia? Ar putea fi cam oricare din Vrăjitorii Albi pe care-i cunosc.

Ploaia se potoleşte şi încetează curând. Când îmi cobor privirea, văd că am lăsat băltoacă la picioare. Nesbitt o să se prindă că am fost aici, însă n-am ce face. O iau înapoi spre lac, printre copaci, pe marginea pajiştii. Dau peste un chiparos imens, cu o coroană lată, iar lângă trunchi pământul e încă uscat. Acolo mă opresc, ascunzându-mă după el.

Pe lac sunt două bărci cu felinare la pupă, alunecând amândouă încet. În barca din faţă sunt patru oameni, iar în cea mai îndepărtată doi

oameni, şi ambele se îndreaptă spre mal, spre mine; toţi au binocluri.

Vânători!

Studiind postura celui mai îndepărtat Vânător, pot să ghicesc cine e – e o femeie înaltă, zveltă şi ţeapănă.

Jessica.

O iau în goană spre casă, năvălind în bucătărie. Vasul cu fum-de-noapte de la fereastră luceşte ca un far. Iau o cârpă şi înăbuş flacăra. Nesbitt dă să protesteze, însă i-o tai:

— Vânători! Pe lac. Cel puţin şase.

Nesbitt deja iese din cameră.

— Ia-l pe Gabby şi vino în camera lui Van. Trebuie să ne facem bagajele. În cinci minute plecăm.

— Dac-au văzut vasul cu fum-de-noapte, nu ne-au rămas nici cinci minute, îi răspund gonind după el.

— Atunci să sperăm că nu l-au văzut.

Peste niciun minut, sosesc cu Gabriel în camera lui Van. Vâră cu grijă fiole într-o geantă dintr-o împletitură groasă, de covor, deja plină.

— Nesbitt a fost ieri la Geneva, după provizii, spune ea. Cred că l-au văzut.

Deschide sertarul noptierei, scoate cuţitul Fairborn şi îl aruncă într-o geantă mare de piele pe care o ia de jos. În drum spre uşă îmi arată un teanc de cărţi legate în piele şi geanta împletită ordonându-mi:

— Ia-le cu tine.

O apucăm iute spre garaj, iar Nesbitt ni se alătură ceva mai târziu, cu o ditamai geanta pe umăr.

Peste vreun minut, eu, Nesbitt şi Van suntem pe bancheta din spate a unei limuzine negre. Gabriel e la volan, cu un chipiu de şofer pe cap. Ieşim din garajul subteran, urcând în lumina din zori, o luăm pe alee şi ieşim pe poarta electrică. Nu se poate să

fi trecut mai mult de cinci minute de când i-am zărit pe Vânători, însă parc-ar fi douăzeci.

Pe şosea nu se vede nimic neobişnuit, însă nu cred că Vânătorii se apucă să patruleze pe-aici în tancuri.

Gabriel iese pe şosea şi face la dreapta, părăsind Geneva. Peste vreo jumătate de minut din faţă vine o furgonetă, mergând în direcţia din care venim, iar Gabriel ne anunţă:

— E plină de Vânători. Trei în faţă şi cine ştie câţi mai sunt în spate.

Nu răspunde nimeni, suntem cu ochii la toate maşinile pe lângă care trecem. Peste jumătate de oră ieşim de pe şoseaua de lângă lac şi o luăm spre nord – n-am mai dat de niciun Vânător.

— Apropo, unde mergem? întreabă Gabriel.

— Deocamdată o ţinem tot spre nord, însă ceva mai încolo o s-o luăm spre est. Ştiu un loc numai bun. E un castel vechi, foarte retras şi foarte bine întreţinut. În perioada asta ar trebui să fie gol.

slovacia

Ajungem când se lasă seara. Am mers întreaga zi, fără să oprim decât ca să schimbăm limuzina pe o maşină mai discretă. Castelul pare mai degrabă un conac cu turnuleţe. Situat într-o pădure deasă, la capătul unei alei lungi, sigur e ferit de lume.

Van şi Nesbitt intră, Nesbitt ne anunţă că în zece minute pregăteşte ceva de mâncare. Mi-e foame, însă toată ziua am stat în maşină, nu vreau să rămân în casă, n-o să rezist fără fumul-de-noapte. Îi spun lui Gabriel că o să dorm în pădure. Când zice că vine şi el, clatin din cap.

— Nu, mai bine rămân singur, Gabriel. Rămâi la castel.

— Bine, dar…

— Te rog, Gabriel. Sunt prea obosit ca să mă cert cu tine. Trebuie să rămân singur.

Mă duc în pădure să-mi găsesc adăpost. Mai că mă ia ameţeala de la oboseală, însă e bine aici. E un colţ de lume străvechi şi liniştit şi ştiu că Gabriel n-o să vină după mine odată ce l-am rugat. Închid ochii şi mă las în seama somnului.

Mă trezeşte un sunet slab. Zgomot de paşi. Nu e un om, ci o făptură micuţă ce păşeşte nesigură. O căprioară.

Valul de adrenalină animalică se revarsă pe loc, însă respir încet, foarte, foarte încet, şi îmi ţin răsuflarea iar şi iar, repetându-mi să mă liniştesc. Nu mă împotrivesc animalului, observ doar cum creşte adrenalina în sânge şi o las să se reverse încet. Îmi ţin respiraţia, apoi răsuflu încet. Cu cât mă preschimb mai lent, cu atât mai bine – sau cel puţin aşa bănuiesc. Nu vreau să sufăr vreun şoc.

Vreau să mă obişnuiesc cu senzaţia şi, mai presus de orice, vreau să-mi amintesc ce-i cu mine după ce mă preschimb. Trag încet aer în piept şi-mi repet că trebuie să rămân atent. Respir, ţin aerul o clipă în plămâni, apoi îi dau drumul răsuflând prelung şi egal, lăsându-mă cuprins de valul de adrenalină.

văd căprioara. animalul în al cărui corp sunt se ia după ea. nu scoate un sunet, ghemuit la pământ, fără să se mişte decât când e sigur că nu-l vede. căprioara se opreşte. îşi ciuleşte urechile. îşi saltă capul şi se uită în jur. e frumoasă, nu vreau să omor căprioara, însă animalul în al cărui trup sunt îşi îndoaie picioarele de dinapoi, gata să se repeadă. „nu, n-o ucide”, îi zic liniştit, cu binişorul, încercând să-l îmblânzesc. căprioara se încordează. a simţit ceva, se îndoaie, gata să ţâşnească din loc chiar când el se repede la ea, iar eu îi strig „nu, nu”…

Mă trezesc. E încă întuneric. După gustul pe care îl simt pe limbă, îmi dau seama că am mâncat căprioara. Am faţa şi mâinile scăldate în sânge, şi, când ridic capul, văd ce-a mai rămas din ea lângă mine. Îmi amintesc câte ceva din ce s-a întâmplat. Ţin minte că am auzit căprioara când eram încă neschimbat, în corpul meu omenesc, ţin minte cum s-a ridicat valul de adrenalină animalică şi apoi probabil că m-am preschimbat, însă nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc deloc partea asta. Ţin însă minte că am încercat să-l opresc când se pregătea s-o atace. Strigam la el dinăuntru, însă animalul în al cărui corp eram nu mi-a dat ascultare. A ucis-o oricum.

Pipăi leşul căprioarei – e cald încă.

Găsesc un loc cu ape liniştite din râu, mă spăl şi apoi mă întind pe mal. Acum nu mai pot să dorm. Mi-a trecut oboseala, însă nu înţeleg nimic. Animalul nu m-a luat deloc în seamă. Eu sunt şi nu

sunt animalul ăla. A ucis căprioara cu toate că eu n-am vrut să facă aşa ceva. Face ce vrea.

Când se luminează de ziuă, mă duc la castel s-o caut pe Van. Darul meu mă exasperează, totul mă exasperează. N-am reuşit deloc s-o ajutăm pe Annalise până acum, iar Gabriel trebuie neapărat să-şi regăsească puterile de vrăjitor. Tropăi din bucătărie în sufragerie, din sala de muzică în sala de bal şi de acolo în sala armelor, iar într-un sfârşit mă întâlnesc cu Nesbitt, care mă anunţă:

— Van e în birou. Vrea să vorbească ceva cu tine.

O iau în direcţia din care vine Nesbitt, deschid o uşă masivă de stejar şi Van mă întâmpină spunându-mi:

— Cred că ţi-ar prinde bine să fumezi o ţigară.

Van îşi aprinde ţigara, îmi oferă tabachera, însă refuz din cap.

Pereţii sunt îmbrăcaţi în lambriuri de lemn. În încăpere se află un birou din crom şi sticlă neagră, pe care sunt înşiruite farfurii. Mă duc să mă uit mai bine. Pe fiecare farfurioară e câte o grămăjoară în felurite culori. Cele mai multe grămăjoare conţin nişte boabe mărunte, poate ierburi, unele mai aspre, altele părând a fi seminţe mari.

Dau să ating o farfurioară.

— Te rog, nu, îmi spune Van şi îmi trag mâna.

Stă pe un scaun, mai la o parte, purtând un costum bărbătesc cu dungi fine.

— Am încercat să alcătuiesc o poţiune pentru Gabriel, combinând ingredientele potrivite.

— Şi ţi-a ieşit?

— Da, acum că am ultimele două ingrediente.

— Adică…?

— Unul ar fi apa de ploaie de la Geneva – Nesbitt a apucat să strângă un pic –, a plouat într-o noapte cu lună plină.

— Chiar contează?

Mă priveşte de parcă aş fi nebun.

— Totul contează, Nathan.

Îmi amintesc că bunica spunea că proprietăţile plantelor variază în funcţie de fazele lunii la momentul când au fost culese, aşa că bănuiesc că şi proprietăţile apei de ploaie pot să se schimbe. De ce n-ar fi valabil pentru orice altceva? Doar şi eu mă vindec mai uşor sau mai greu în funcţie de fazele lunii.

— Şi care ar fi celălalt ingredient? o întreb.

— Ei, cred că ştii deja, spune Van stingându-şi ţigara.

După ton şi privirea pe care mi-o aruncă, îmi dă impresia că ingredientul e parte din mine.

— Sângele meu? încerc să ghicesc.

— A, nu, băiete dragă, îmi zâmbeşte Van, e ceva mult mai sumbru. Ne trebuie sufletul tău.

aiureli magice

Stau la masă în biroul lui Van şi mă uit cum şi-a mai aprins o ţigară.

— Gabriel nu reuşeşte să se regăsească pentru că e un vrăjitor foarte dăruit – de excepţie. A devenit un supus atât de bun, încât a pierdut legătura cu firea sa de Vrăjitor Negru.

— Presupun că are noimă ce zici, răspund.

— Vai, mersi, Nathan, eşti drăguţ, îmi spune ea lăsându-se pe birou, lângă mine. Firea de Vrăjitor Negru e ascunsă undeva în adâncul lui. Trebuie s-o redescopere, iar pentru asta are nevoie să-l îndrume un vrăjitor puternic într-acolo.

— Dar de ce eu? Nu sunt Vrăjitor Negru, sunt Semicod.

— Alb, Negru, jumi-juma, ce contează? Are nevoie de un vrăjitor în care se poate încrede. Iar în tine se încrede întru totul şi te consideră un vrăjitor foarte bun.

— Nu-i adevărat, mă împotrivesc eu.

— Chiar nu ştii ce crede despre tine? mă întreabă trăgând din ţigară. Pentru el tu eşti vrăjitorul suprem.

— Ce?

— Omul care reuneşte în el atât partea Neagră, cât şi pe cea Albă. Aşa cum erau vrăjitorii de la începuturi, care posedau puterile ambelor părţi.

— Ah! Bine, dar…

Chiar nu ştiu ce să zic.

Chiar atunci bate cineva la uşă şi intră Nesbitt cu o tavă.

— E gata masa! spune. Ţi-am adus nişte ceai şi pâine prăjită, Van.

— Mulţumesc, Nesbitt. Ai putea să-l chemi şi pe Gabriel, te rog?

— Chiar acum?

— Cam asta ar fi ideea, spune Van.

Nesbitt se face nevăzut, bodogănind:

— Să ştii că nu-s servitorul tău. Suntem parteneri şi cred că amândoi ştim cine munceşte cel mai din greu dintre noi doi…

Însă vocea plângăreaţă i se aude tot mai stins pe măsură ce se îndepărtează pe coridor.

— Fără el n-aş fi în stare de nimic.

Nu prea ştiu cum să-i zic că nu se potrivesc deloc, aşa că îi răspund:

— E bun la casa omului.

— Într-adevăr. Eu l-am învăţat cam tot ce ştie. Şi ce-i al lui i-al lui, chiar învaţă repede. Suntem nedespărţiţi de douăzeci şi cinci de ani.

— Douăzeci şi cinci de ani?!

Lui Van nu pot să-i dau mai mult de douăzeci de ani, însă după cum se poartă pare mult mai în vârstă şi mai experimentată.

— Câţi ani ai, Van?

— Nu te supăra, dar nu prea e politicos să întrebi aşa ceva. Însă, printre multe alte lucruri, poţiunile pot conferi un aspect mai tineresc.

Gabriel intră şi mai că-i închide uşa în nas lui Nesbitt. Îl auzim cum protestează de cealaltă parte a uşii masive de lemn.

— Gabriel, mulţumesc pentru promptitudine. Tocmai îi spuneam lui Nathan că aproape am terminat pregătirile şi suntem gata să te ajutăm să redevii cel de pe vremuri.

— OK, face Gabriel circumspect şi se aşază în faţa mea.

— Bun, cum facem? o întreb.

— Beţi amândoi din poţiunea pe care o pregătesc. Aşa o să se creeze o legătură magică între voi şi o să intraţi amândoi în transă, ca să găsiţi împreună elementul esenţial care îl reprezintă pe Gabriel cel de dinainte. Puteţi să vi-l

închipuiţi ca pe un soi de fir călăuzitor. După ce-l găsiţi, vă întoarceţi de-a lungul lui în prezent.

Mă uit la Gabriel clătinând uşor din cap. Când îmi întâlneşte privirea, îmi spune, de parcă mi-ar citi gândurile:

— E magie. N-are nicio noimă – şi totuşi e ceva cât se poate de logic.

Mă întorc spre Van dându-mi ochii peste cap.

— Şi dacă nu găsim firul sau o luăm în direcţia greşită?

— Atunci nu mai ieşiţi din transă.

— Cum adică? Deloc?

— Până muriţi de foame.

— Nu e o moarte prea plăcută, spun.

— Întotdeauna mi-am închipuit c-o să mor ciuruit de gloanţe, spune Gabriel zâmbindu-mi. Însă am încercat faza şi nu mi s-a părut prea grozavă.

— Şi cam cât ar lua? întreb.

Van mai aprinde o ţigară şi suflă fumul.

— Cât e nevoie.

— Cu alte cuvinte habar n-ai.

Nu zice nimic.

— Şi ce şanse sunt să nu dăm peste ce căutăm? mai întreb.

— Chiar n-am idee. Ţine doar de voi doi.

— Nu-mi place deloc, însă mă bag.

— Mă bucură mult entuziasmul tău, Nathan. Întotdeauna prinde bine.

Van îşi lasă mâna pe piciorul meu, bătându-mă uşor.

— Din fericire, ne ajută că am ajuns aici. Copacii, râul şi dealurile străvechi sunt exact ce-ţi trebuie.

Când mă priveşte în ochi, albastrul irişilor îi scânteiază.

— Din păcate, ar mai fi o mică problemă.

— Care? întreb.

— E un ritual prea periculos şi trebuie înfăptuit doar pe Lună nouă.

— Ce? Bine, dar mai sunt două săptămâni până atunci, spun ridicându-mă.

— Da, încuviinţează Van suflând un fuior de fum care se întinde încet în aer.

— Bine, dar Annalise… poate să moară până atunci. Se poate s-o găsească Vânătorii pe Mercury şi să le ucidă sau să le ia prizoniere pe amândouă.

— Cred că putem să ne încredem cât de cât în talentele lui Mercury – se ascunde prea bine ca s-o găsească vreun Vânător. Doar are decenii de experienţă în materie.

— Dar Annalise o să-şi piardă puterile. Nu putem să aşteptăm aici două săptămâni cu mâinile-n sân.

— Ba putem şi chiar aşa o să facem, Nathan. Ai dreptate, o să-şi piardă din puteri, însă mai avem ceva timp. Poate să supravieţuiască în starea ei luni de zile.

— Uşor de zis, doar tu te plimbi bine-mersi în libertate.

O iau spre birou. Îmi vine să-i mătur la podea toate grămăjoarele de ierburi. Însă Gabriel vede ce am de gând şi mi se pune în cale. Cu o înjurătură, ies furtunos din cameră trântind uşa. Ştiu că mă port copilăreşte, însă atunci dau cu ochii de Nesbitt, care mustăceşte pe hol privindu-mă amuzat. Nu ştiu dacă a tras cu urechea sau nu, însă îl împing în lături şi mă apuc să dau pumni şi picioare în tot ce văd în faţa ochilor până ies din casă.

îi spun lui Gabriel

Îmi fac de lucru două săptămâni. Ştiu că trebuie să revin la condiţia fizică optimă de dinainte, şi cum nu prea am ce face oricum, mă apuc să mă antrenez. Însă acum sunt mai în formă nu doar mulţumită efortului fizic, ci şi Darului meu. De când l-am primit, mă simt mai puternic, mai viu. Ziua mă antrenez cu Nesbitt şi Gabriel, iar noaptea continui să lucrez singur. Rezist toată noaptea destul de uşor dacă mai trag câte un pui de somn, două, ziua.

Dis-de-dimineaţă ies să alerg cu Gabriel şi Nesbitt, însă după vreo trei kilometri ajung de fiecare dată să alerg singur. Ne întâlnim toţi trei în zori şi se pun pe bodogănit, comentând una-alta despre vreme şi plângându-se că-i dor muşchii, şi ne facem încălzirea. Îmi tot zic că azi o să iasă bine, însă de fiecare dată se-ntâmplă la fel – Nesbitt mă scoate din sărite. Orice-aş face se ia de mine – cel mai adesea, pentru că-mi pierd răbdarea, însă şi pentru că sunt tăcut, nefericit, sau se ia de bocancii mei, de părul meu, faţa mea, ochii mei. Tot timpul comentează ceva despre ochii mei. Uneori am impresia că cere palme.

Cel mai adesea mă gândesc că, dacă stau mai mult cu ei, o să se plictisească să mă tot zgândărească, însă după o vreme mă simt din ce în ce mai iritat, aşa că fac cumva să-i las în urmă şi alerg singur, e mai bine aşa. Nici nu ştiu de ce-mi mai bat capul cu ei chiar de la prima oră, însă în fiecare zi sper că o să ne simţim mai bine împreună, dar în zadar.

După ce ies la alergat, mănânc. Fac nişte terci de ovăz. Nesbitt le găteşte lui Van şi Gabriel tot felul de chestii sofisticate – ieri a făcut ouă florentine. Cât pregăteşte el masa şi o serveşte pe Van, eu mănânc la bucătărie. Gabriel stă mereu cu mine. Uneori Nesbitt stă cu noi la masă, la o porţie de terci, şi atunci se poartă destul de OK. Nu prea vorbeşte şi eu mănânc în linişte.

După masă dorm un pic la soare, dacă e o zi însorită. Apoi mă antrenez iar şi fac o drumeţie prin împrejurimi, de obicei singur sau cu Gabriel. După care iau prânzul şi mai trag un pui de somn. După-amiaza târziu sau seara devreme mă antrenez cu Nesbitt în tehnici de luptă. O fi el bun, însă tot îl bat tot timpul şi îi spun că e bătrân şi gras şi de-abia se mai mişcă, iar el rânjeşte şi râde, luând totul ca pe un compliment. Gabriel ne urmăreşte uneori, fără să ni se alăture în luptă sau împunsături. Cel mai adesea trage la ţintă – se pricepe să mânuiască pistolul, arcul sau arbaleta. Seamănă cu Van, amândoi lasă impresia de eleganţă şi nonşalanţă orice ar face. Încerc şi eu să trag la ţintă, însă nu-mi plac deloc armele.

Seara fac un duş la castel şi luăm masa, gătită şi servită de Nesbitt. Când se lasă întunericul mă duc în pădure. Şi aşa se termină ziua şi sunt cu-o zi mai aproape de-a o vedea pe Annalise.

Am dormit tot în pădure. Îmi place aici. E un loc bun, mă simt liniştit când sunt singur. Nu m-am preschimbat decât o dată. În fiecare noapte aştept să văd dacă o să se întâmple iar. Vreau să ştiu mai multe, să învăţ să controlez procesul, şi cred că acest ungher ferit şi străvechi e numai bun pentru aşa ceva.

Am stat flămând o zi întreagă să văd dacă are vreun efect, însă nimic. O explicaţie ar fi faptul că nu dau de niciun animal prin zonă, nicio eventuală pradă. În noaptea asta încerc altceva. N-am mâncat nimic în timpul zilei şi am ieşit la vânătoare, deşi nu vreau să ucid nimic. Vreau să mă preschimb, să

vânez fără să ucid şi să-mi conving sinele animalic să se întoarcă aici. Am adus o bucată de carne de la bucătărie, pe care o pun pe pământ.

De cum se lasă întunericul, pornesc prin pădure. Ştiu că în zonă trăiesc vulpi şi o apuc spre vizuina lor. Îmi croiesc drum încet, pe tăcute, printre copaci, până zăresc mormanul de crengi de la intrarea vizuinii. Mă las pe vine şi aştept.

Am de aşteptat aproape toată noaptea, însă de cum zăresc o vulpe mică scoţând botul din vizuină, simt valul de adrenalină animalică. Aştept respirând lent şi egal. Vreau să controlez transformarea, să văd dacă nu cumva pot s-o amân până când mă simt pregătit. Nu vreau să ucid vulpea. Vreau să mă preschimb şi să mă opresc înainte s-o omor, convingându-mi sinele animalic să se întoarcă să mănânce bucata de carne pe care am lăsat-o în pădure. Trebuie să învăţ să-l controlez, să nu mai ucidă pe nimeni.

Respir lent, atent la ce se întâmplă – simt adrenalina în mine, însă nu mă inundă. „Ne luăm după ea, atât. Ne luăm după ea şi o lăsăm să trăiască”, îmi zic.

Vulpea nu m-a simţit, aleargă mai departe. Îmi mut atenţia de la respiraţie la mirosul vulpii.

sunt în corpul animalului, am vizuina în faţa ochilor. se simte un miros puternic de vulpe, acum e şi mai puternic. vulpea se îndepărtează iute. el, animalul în al cărui corp sunt, o urmează. „nu, las-o să plece”, îi zic, însă tot se ia după vulpe. „nu, opreşte-te”, îi ordon, „nu!”, încerc să-l fac să se întoarcă, dar el se ţine mai departe după vulpe. n-am cum să-l controlez. se apropie tot mai mult de vulpe. „nu!”, îi strig mânios, „nu!”, însă se apropie rapid de vulpe. paşii lui sunt gigantici pe lângă ai ei. vulpea se opreşte locului şi se întoarce şi atunci îi strig „nu! n-o omorî, găseşti ceva mai bun de mâncare în zonă. nu!”, încercând să ţintuiesc locului corpul animalului, să-i înţepenesc muşchii,

numai că n-am muşchi şi nu funcţionează. se duce în goană la vulpe şi se azvârle asupra ei, iar eu strig mai departe „nu! opreşte-te!”, însă deja simt gustul sângelui…

Mă trezesc. Încă simt gustul sângelui. Am lângă cap leşul de vulpe. E doar o grămăjoară de blană, maţe şi oase. Îmi vine s-o iau şi s-o arunc cât colo. Urăsc bestia aia din mine. O urăsc. Nu sunt eu, nu se poate. Eu nici n-am vrut să ucid vulpea. I-am zis doar să n-o ucidă. Nu era nevoie. Urlu şi blestem trupul tot mai ţeapăn al vulpii de atâta frustrare, însă de fapt ţip la animalul din mine. Sper că mă aude. Sper că ştie că-l urăsc. Nu vreau deloc Darul pe care l-am primit. Îl urăsc cu totul şi cu totul.

Când se revarsă zorii, deja m-am calmat. Nu prea ştiu ce să fac cu Darul meu. Dacă nu reuşesc să-l controlez, pot să ucid pe oricine. Nu ştiu dacă s-o întreb sau nu pe Van ce să fac. Cunoaşte multe lucruri despre vrăjitorii şi din astea, aşa că ar putea să m-ajute, însă nu vreau să mă bazez pe ea. Vreau să rezolv singur problema. Şi nici măcar lui Gabriel nu i-am spus.

În zori mă spăl repede în râu şi mă duc să mă-ntâlnesc cu Gabriel şi Nesbitt ca să alergăm împreună. Îi găsesc discutând şi Gabriel îmi zâmbeşte când mă apropii.

— Arăţi şi mai varză decât de obicei, îmi spune şi întinde mâna spre părul meu. Ce-i asta?

Mă dau în spate trăgându-mă de păr, în care descopăr tot felul de chestii, sânge uscat şi alte… rămăşiţe. Şi în timpul ăsta nu-l aud decât pe Nesbitt cum se hlizeşte zicându-mi:

— Resturi de la cina de-azi-noapte?

Mă-ntorc spre el şi, cât ai clipi, mă trezesc cu cuţitul în mână, apropiindu-mă cu paşi hotărâţi de Nesbitt, care scoate şi el cuţitul.

Gabriel mi se pune în cale.

— Nathan, calmează-te.

Mă opintesc în pieptul lui Gabriel incapabil să scot o vorbă. Ştiu că ar trebui s-o las baltă, însă dacă Nesbitt mai scoate o vorbă, chiar o să-mi înfig cuţitul în burta aia grăsană a lui.

Gabriel nu se clinteşte din cale şi Nesbitt rânjeşte la mine din spatele lui.

— Nesbitt, du-te la castel. Trebuie să vorbesc cu Nathan.

Fără să-şi şteargă rânjetul de pe buze, îl salută milităreşte din spate, apoi se întoarce şi se duce învârtindu-se în paşi de dans.

Gabriel mă ia de braţ.

— Nathan, vrea să te zgândăre, atâta tot.

— Şi ce, asta înseamnă că nu tre' să-l omor?

O clipă nu răspunde. Apoi clatină din cap.

— Te rog, nu-l omori. Nu mai găsim un bucătar aşa de bun în zonă. Şi n-am chef să spăl vasele. Dacă vrei să te răzbuni pe el, n-ai decât să te plângi că supa e prea sărată. O să-l doară mai rău decât dacă-i înfigi cuţitul în burtă.

— Mă înnebuneşte cu tâmpeniile lui.

Trag aer în piept şi continui:

— L-am auzit când vorbea cu Van la Geneva. A zis că suntem deja prieteni, deşi eu nu ştiu. Nu-l înţeleg şi pace, spun clătinând din cap.

— Cred că aşa ştie el să-ţi arate că te place. Doar e pe jumătate Vrăjitor Negru, Nathan. Nu te purta cu el de parc-ar fi supus.

— Ba nu mă port deloc aşa!

— Nu pari să-l respecţi deloc.

Mă uit cum se îndepărtează Nesbitt. Acum nu mai dansează, ci merge încet spre castel.

— Nu prea ştiu dacă îl respect cine ştie ce.

— Eu cred că da. Se luptă bine. Se pricepe să ia urma cuiva. Doar că face glume proaste, asta-i tot.

Mă simt prost cu cuţitul în mână, aşa că-l vâr în teacă. Gabriel îşi trece mâna prin părul meu şi-l curăţă de resturi.

— Zi-mi ce-i cu astea.

Dau să deschid gura, însă nu ştiu ce să zic. În spatele meu, pădurea e cufundată în tăcere. Vântul suflă pe deasupra copacilor ce parcă şuieră cerând să se facă linişte, încerc în zadar să-mi dau seama de unde să încep.

— Se leagă cumva de Darul tău? mă întreabă. Ai putea să-mi zici?

— Am moştenit Darul tatei, bâigui eu, chestia cu preschimbatul în animale. Încerc să învăţ să-l controlez, însă… nu reuşesc.

— De-asta vrei să rămâi singur noaptea?

— Da. Sunt un pericol. N-ar trebui să stai cu mine, nimeni n-ar trebui să stea cu mine.

Mă uit în ochii lui, însă fără să-mi focalizez privirea, ca să-i pot spune:

— Azi-noapte am prins o vulpe. Am crezut că pot să-l opresc, dar n-am reuşit.

— Pe cine?

— Sinele meu animalic. Am încercat să-i spun să nu ucidă vulpea, dar nu mă ascultă. Voia s-o omoare şi s-o mănânce. Ceea ce a şi făcut. Iar eu trăiesc tot ce se întâmplă, văd, aud, miros. Gust. Numai că nu pot să controlez nimic.

Mă uit în pământ, apoi în spate, la copaci. Nu ştiu dacă o să fiu în stare să spun tot ce am de spus, însă mă silesc să continui.

— Prima şi prima oară când a omorât ceva nu a fost o vulpe.

— Ce-a fost? mă întreabă Gabriel încet.

— O Vânătoare.

De-atunci mi-am amintit mai mult din ce s-a petrecut, iar acum nu mai pot să uit.

— Când m-am trezit, eram scăldat în sângele ei, pe mâini… în gură. Pe faţă. Îmi picura sânge de pe mâini. La început nu mi-am amintit nimic, însă acum îmi amintesc. I-am sfâşiat stomacul cu ghearele, de i-au dat maţele pe-afară, şi apoi mi-am vârât capul în rană ca s-o apuc ca lumea cu fălcile şi s-o sfârtec. Îmi amintesc limpede totul – roşul şi gustul sângelui şi cum mi-am vârât capul în burta

ei ca s-o muşc, s-o sfârtec. Bine, am mai ucis un Vânător la Geneva, i-am rupt gâtul. Ceea ce şi-aşa e grav. Însă de data asta mi-am vârât tot capul, botul, în măruntaiele ei.

— Animalul a făcut-o. Celălalt sine al tău.

— Animalul sunt tot eu. E parte din mine.

Trag aer în piept şi continui:

— Mai ţipa, Gabriel. Îmi vârâsem faţa în stomacul ei şi ea încă mai ţipa.

Îmi feresc privirea, apoi mă uit iar la el.

— Am crezut c-o să fie minunat să-mi primesc Darul şi, cumva, chiar e. Fizic, mă simt mai puternic, însă în sinea mea, în adâncul sufletului, în ungherul ăla unde te pierzi sau aşa ceva, sunt… parc-ar trăi altcineva, alt*ceva* în mine. Iar din când în când iese de-acolo şi preia controlul. Însă ştiu că tot eu sunt, o altă latură a mea, latura sălbăticită cu totul, căreia nu-i pasă de nimic.

Mă întrerup, respir şi îi mărturisesc:

— L-am ucis şi pe Kieran.

— Kieran? Fratele lui Annalise?

Încuviinţez.

— L-am văzut la cabana lui Mercury şi m-am gândit dacă să-l ucid sau nu – adică dacă să mă iau în piept cu el şi să-l înjunghii –, dar n-am făcut-o. Am plecat, însă ceva mai târziu s-a luat după mine cu partenerul lui. Nesbitt i-a ucis partenerul, iar eu, animalul din mine, l-am ucis pe Kieran.

Acum că îi povestesc, încep să-mi amintesc mai multe.

— Şi Kieran a urlat. O singură dată. I-am smuls beregata. Îmi amintesc ce gust avea carnea lui, că îmi aluneca între fălci. I-am lins sângele.

Mi se umplu ochii de lacrimi şi mă simt penibil, un ipocrit, că plâng, pentru că i-am dorit moartea lui Kieran. Mi-e silă de mine că plâng. Mă întorc într-o parte şi încerc să mă ţin drept, ştergându-mă cu mâneca la ochi. Când mă întorc iar spre el, Gabriel mă priveşte mai departe ţintă.

— A fost nasol, ce mai. Nesbitt a vomitat când a văzut cadavrul lui Kieran. Dacă până şi Nesbitt a vomitat…

— Asta nu-nseamnă deloc că eşti un om rău, Nathan.

— Nu-nseamnă nici că sunt un om bun!

— L-ai ucis aşa cum s-ar fi comportat un animal. Ştiu că n-are cum să te consoleze acum, însă animalul se conduce după instinct. Animalul nu e demonic, nu e bun sau rău. Pot să te-ntreb ceva? zice el, şovăie o clipă, apoi spune: Ai mâncat cumva inima Vânătoarei? Sau inima lui Kieran? Le-ai furat Darurile?

— Animalul îi ucide, îi sfâşie, răspund clătinând din cap. Nu-l interesează niciun Dar. Nu vrea decât să ucidă.

— Cred că vrea să supravieţuiască. Nu o face din răutate, Nathan.

Gabriel se apropie şi îmi şterge cu mâna lacrimile care mi-au rămas pe obraz. Mă atinge cu blândeţe.

E plăcut să-i simt atingerea.

Şi atunci, apropiindu-se şi mai mult, Gabriel mă sărută foarte încet şi blând pe buze, cu o tandreţe infinită, încât abia dacă ne atingem. Mă trag un pic în spate, însă el rămâne aproape.

— Să nu te urăşti. Să nu urăşti nicio părticică din tine.

Gabriel mă trage spre el şi mă cuprinde în braţe, îi simt răsuflarea caldă în păr.

Nu prea ştiu cum să reacţionez odată ce m-a sărutat şi m-a luat în braţe. Nu ştiu cum s-o iau. Aşa îmi arată ce simte pentru mine. Însă ştie, probabil, că eu nu simt ce simte el şi nu pot să schimb lucrul ăsta. Însă îl iubesc sincer. E prietenul meu, prietenul meu cel mai bun, îl iubesc mult, mult de tot. Plâng mai departe în braţele lui.

Şi rămânem aşa mult şi bine. Şi copacii rămân neschimbaţi şi nu mă uit decât la ei. După ce mă opresc într-un sfârşit din plâns, Gabriel îmi dă

drumul. Ne lăsăm pe iarbă şi mă întind pe spate, acoperindu-mi faţa cu braţul.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Sunt fiul lui Marcus, cel mai temut dintre Vrăjitorii Negri. Sunt un animal care se hrăneşte cu Vrăjitori. Şi mai sunt şi un mare plângăcios. Sigur că sunt bine.

— Acceptă-ţi Darul, Nathan. Nu te mai împotrivi.

— Nu mă împotrivesc. Oricum nu pot, mă ia în stăpânire şi gata.

— Atunci lasă-te luat în stăpânire şi învaţă din experienţă. Nu judeca. Probabil că sărmanul animal nu mai înţelege nimic. Vrei să te bucuri de Dar pentru că seamănă cu Darul tatălui tău, dar totodată nu vrei, din acelaşi motiv. Îţi place puterea. Urăşti puterea. Îmi pare rău de sărmana fiară din tine.

— Să te văd că mai zici aşa ceva când o să ai de-a face cu fiara, odată ieşită.

— Nu-mi zici decât chestiile rele, pe care le urăşti. Zi-mi şi chestiile bune.

— Nu-i nicio chestie bună.

— Mincinosule! Doar şi eu sunt vrăjitor, Nathan, ştiu cum e să fii dăruit.

Închid ochii şi-mi amintesc. Ştiu că trebuie să fiu sincer cu Gabriel, aşa că îi spun:

— E plăcut. Mă simt bine când chestia aia, valul de adrenalină animalică sau ce-o fi, mi se revarsă în corp. Mi-e frică de ea, însă tot e minunat şi îmi dă puteri. Şi… toate simţurile îmi sunt în alertă, mi se ascut la maximum. Şi cum îl urmăresc, pe celălalt sine, pare… absorbit. Aşa trăieşte el – pe deplin absorbit de ceea ce face, nu stă să se gândească, e tot numai senzaţie fizică.

Mă uit la Gabriel.

— Crezi că aşa trăiesc animalele?

— Habar n-am. Însă de-asta ai Darul ăsta, Nathan. Nu pentru că eşti un animal, nu pentru că eşti amoral, ci pentru că ai nevoie să simţi toate

lucrurile astea. Aşa eşti tu, aşa trăieşti cel mai intens în pielea ta – când îţi dai voie să simţi totul.

— Ah.

— Eşti un vrăjitor adevărat, Nathan. Nu te împotrivi animalului. Trăieşte în pielea lui. De-asta eşti dăruit.

După o pauză, mă întreabă:

— Pot să te întreb în ce animal te preschimbi?

Nu ştiu nici măcar atât.

— Un animal înfometat, îi răspund amintindu-mi cum mă ţintuia vulpea cu privirea azi-noapte.

îmi pun sufletul în joc

Azi e Lună nouă. Van spune că eu şi Gabriel trebuie să bem, când ne simţim gata, poţiunea pe care ne-o dă ea, după care o să ne taie în palmă şi o să ne lege mâinile laolaltă. Şi aşa o să rămânem până când reuşim să ieşim din labirintul minţii lui Gabriel. Sigur, e o şmecherie la mijloc.

— Amândoi trebuie să vă pregătiţi fizic. Gabriel, tu nu trebuie să faci mare efort şi să mănânci bine. Nathan, tu trebuie să stai în casă în noaptea de dinaintea ritualului.

— Ce? mă mir. Cum aşa?

— O să-ți ascută simţurile, astfel încât transa în care o să te scufunzi o să pară mai reală. De-asta am aşteptat să se facă Lună nouă, ca să poţi să stai în casă toată noaptea.

— Dar atunci nu-nţeleg de ce n-ar merge să stau mai puţin în casă, când Luna e-n creştere, spun.

— Luna plină o să te înnebunească de cap, iar Gabriel are nevoie să fii conştient şi cât de cât cu minţile limpezi. N-o să fie plăcut, o să te chinui foarte rău pe Lună nouă, însă n-o să mori şi după aceea chiar o să prinzi mai multe puteri.

Deschide tabachera şi ia o ţigară.

— Bine, se poate şi să mă înşel total, oricând e posibil să se întâmple ceva cu totul nou. Oricum, eu tot cred că o să-ţi prindă bine. E chestie de instinct. Ăsta e Darul meu, Nathan, şi mă încred în el.

Nu ştiu dacă îmi surâde ideea, însă oricum n-am de ales. N-am mai stat în casă noaptea de când aveam şaişpe ani. Încă nici nu-mi primisem Darul şi tot m-am simţit rău. Nu prea mă gândesc la

noaptea aia, iar atunci când mă gândesc nu înţeleg deloc ce-a fost cu mine. Deşi creierul îmi zicea „e o prostie, eşti în casă, atâta tot, n-ai ce să păţeşti", fiecare părticică din mine se chinuia de moarte, şi peste scurt timp nu mai ştiam nimic, doar că în jur era larmă şi mi-era frică, urlam că vreau să ies.

Toată ziua stau singur în pădure, mă odihnesc. Parcă şi animalul din mine se odihneşte. De când am vorbit cu Gabriel, nu l-am mai simțit să se trezească. Stau întins pe pământ şi mă uit cum cerul îşi schimbă culoarea din albastrul pal al dimineţii în albastrul profund al amiezii şi apoi, seara, pentru scurt timp, în violet şi la urmă în cenuşiu. Mi-e foame şi sete, îmi chiorăie maţele, deşi, dat fiind ce mă aşteaptă, pare caraghios. Sunt sigur că o să reuşesc. Îmi doresc să reuşesc, de dragul lui Gabriel, ca să-i arăt că ştiu că se sacrifică pentru mine şi că şi eu o să fac tot ce pot pentru el. Nu trebuie să petrec decât o noapte în casă.

Când o iau spre intrarea principală a castelului se lasă întunericul. Van îmi deschide imediat. Probabil m-a văzut venind pe pajişte. Mă întreb dac-o să-mi spună ceva, însă tace – mă conduce doar prin vestibul, apoi, pe coridorul cu parchet întunecat şi ecou, spre o uşă de la capăt. Intru după ea şi mă opresc.

În jos se întind nişte trepte de piatră.

— Pivniţa, spune Van.

Mă-ntreb ce face animalul din mine, însă nu-l simt să facă vreo mişcare. Van mă conduce jos, într-o încăpere pustie cu dale de piatră şi pereţi de cărămidă, luminată doar de un bec slab din tavan. Aduce mai degrabă cu o celulă decât cu o pivniţă.

— Nesbitt o să stea sus, în capul scărilor. O să încuiem uşa, însă dacă ţi-e prea greu, o să-ţi dea drumul. O să te controleze din oră în oră.

Nu spun nimic. Deja simt că mă apasă pereţii. Mă aşez pe podeaua rece, uitându-mă cum Van urcă scările. Apoi uşa se închide şi aud cum se răsuceşte cheia în yală.

Ştiu că animalul n-o să iasă la noapte. I-ar fi prea greu aici, se ascunde. Nici nu trec două minute de când am intrat în casă, că mă iau greaţa şi ameţeala, însă nu-i aşa de rău, doar totul e de dragul lui Gabriel. Şi al lui Annalise. Mă scol şi mă duc până la peretele din fund, apoi fac cale-ntoarsă şi tot aşa de colo-colo, însă deja nu-mi e deloc bine. Parcă se răstoarnă camera cu mine, aşa că mă aşez iar, simţind cum se prăbuşesc pereţii peste mine. Însă ştiu că nu se prăbuşesc. Nu se prăbuşesc! Sunt pereţi, stau drepţi. N-am nimic. Mi-e rău. Şi am o durere de cap infernală. Nu-i o senzaţie prea plăcută, însă n-am nimic. Stau nemişcat, concentrându-mă pe respiraţie, nu pe senzaţia de rău.

Aud cum se deschide uşa sus. Deja a trecut o oră.

— Eşti bine? îmi strigă Nesbitt.

— Da, n-am nimic, îi strig şi eu, încercând să par mai puternic decât mă simt.

Uşa se închide la loc.

Rămân aşa încă vreo două minute, repetându-mi că n-am nimic, şi dintr-odată icnesc şi vomit pe jos, am un nod în stomac şi toţi muşchii mi s-au încordat. Simt cum se prăbuşesc pereţii peste mine, deşi ştiu, sunt absolut convins că nu se poate să se întâmple aşa ceva. Pereţii nu se prăbuşesc. Nu se prăbuşesc şi gata. Mi-e cald, mi se adună broboane de sudoare pe piele şi tot icnesc şi icnesc, mă chinuie stomacul în ultimul hal, însă nu iese nimic atunci când icnesc, deşi îmi vine întruna s-o fac, şi m-am făcut covrig pe podea.

Apoi îl văd pe Nesbitt deasupra mea. Probabil a mai trecut o oră. Când mă uit iar după el, a dispărut.

Acum tremur ca varga, îmi simt corpul rece. Iarăşi îmi zvâcneşte stomacul. Nu prea mai am ce să dau afară, însă se pare că stomacul meu ţine morţiş să se întoarcă pe dos. Zac mai departe covrig în capătul scărilor. Şi nu mă mai urnesc de-

acolo. Nu pot să fac nicio mişcare. Nu pot să mă ridic de jos. Nici să mă târăsc măcar nu pot. Însă pot să rezist. Chiar pot.

Atunci începe să se audă un scrijelit. La început e în surdină, însă creşte în intensitate până când îmi umple ţeasta şi apoi, brusc, încetează. Tăcere. Aştept să înceapă din nou. În liniştea care s-a lăsat, îmi repet că nu e aievea – sunt într-o pivniţă, n-are cum să fie zgomot aici, nu e nimic în încăpere. Nu e real. Însă apoi îmi răsună în cap scrijelitul ca de unghii ce zgârie o tablă, iar atunci mă proptesc cu capul de scări şi strig. Mă-ajută să strig. Şi să scot înjurături. Dacă urlu tare, reuşesc să acopăr scrijelitul ăla. Apoi se face iar linişte. Pot să respir şi aştept să reînceapă zgomotul…

Nesbitt e cu mine. Mă bate pe umăr şi când ridic ochii spre el a dispărut, nici nu mai ştiu dacă a fost aievea. Scrijelitul a încetat. E linişte, nu văd decât podeaua, care se preschimbă din piatră cenuşie în roşu. Roşu-închis. Oriunde mă uit văd roşu în faţa ochilor. Roşul mă împresoară, mă îneacă. Urlu văzând numai roşu, mă sufoc, îmi înfig unghiile în gât ca să respir.

Apoi simt că m-au cuprins nişte braţe. Îmi imobilizează mâinile. Apoi aud încet în ureche glasul lui Gabriel:

— Mai e puţin doar, o să se termine.

Crampele s-au mai potolit, iar bufnetele şi scrijelitul nu se mai aud. Stomacul îmi mai zvâcneşte o dată, vălul roşu mi se ridică de pe ochi şi atunci văd podeaua de piatră şi umărul lui Gabriel. Îmi vine să plâng de uşurare, de bucurie că sunt liber, că văd iarăşi.

— Se crapă de ziuă, spun.

Gabriel se dă de pe mine şi mă ajută să mă ridic.

— Dacă asta-i metoda mai uşoară, în mai mulţi paşi…

Dau să fac o glumă, însă nu sunt în stare, pentru că într-adevăr mă simt altfel. Simt totul foarte intens. Orice mişcare a corpului. Umezeala din aer.

Podeaua, grăunţele de pământ de pe buricele degetelor. Şi văd *culori,* chiar şi în lumina slabă – nuanţele de gri din încăpere, nuanţele de negru şi castaniu din părul lui Gabriel. Când îl privesc în ochi văd că sunt ochi de supus, aşa cum i-i ştiu, însă mai observ ceva.

— Se vede ceva în ochii tăi. N-am mai observat până acum. E ceva aproape invizibil. Sunt nişte picături aurii care se răsucesc în adâncul ochilor, bine afundate. Cum au vrăjitorii.

— Hai să ieşim, îmi zâmbeşte Gabriel.

Mă ajută să urc scările şi de cum ies din casă mă şi vindec, iar totul e mai intens ca niciodată. Aerul e incredibil de plăcut la atingere şi gust, mai că mă îmbată. Mă las pe iarbă şi animalul din mine se înalţă şi mă umple iar de adrenalină, însă nimic mai mult, e doar bucuria de a fi liber.

Van şi Nesbitt vin şi ei. Van pune o tavă pe pământ, între mine şi Gabriel. Pe ea se află o fâşie lungă de piele fină, un vas cu poţiunea, două păhărele de piatră şi încă ceva – o ţepuşă de lemn de vreo treizeci de centimetri cu capetele ascuţite şi mijlocul gros cât un creion.

Habar n-am la ce e bună ţepuşa aia, Van n-a zis nimic de ea. Credeam c-o să ne tăiem în palmă şi o să ne lipim tăieturile laolaltă, însă nu văd niciun cuţit, aşa că am presentimentul neplăcut că pentru asta e ţepuşa.

Van ia poţiunea şi o toarnă în cele două pahare de piatră.

— Beţi, ne spune întinzându-ni-le.

Privindu-ne unul pe altul, ridicăm amândoi paharele şi bem. Poţiunea are un gust scârbos şi o înghit cu noduri, de parc-aş bea nămol.

Dau să las paharul, însă tava parcă deja are ceva ciudat, e prea departe, n-o nimeresc cu mâna. Îmi ia Nesbitt paharul.

Van a ridicat ţepuşa de lemn şi o ţine uşor între degete între noi doi.

— Nathan, sprijină-ţi palma dreaptă de ţepuşă. Tu, Gabriel, pe cea stângă. Atenţie la ţepuşă.

Când mă conformez, mă ajută – e singurul obiect care nu se vede ca prin ceaţă.

— Acum împingeţi-vă palma în ea, ne spune Van.

Zâmbesc – e ciudat, dar ideea chiar îmi surâde – şi îmi împing mâna în faţă, iar sub ochii mei ţepuşa îmi iese prin dosul palmei. Mă aştept să mă doară, însă nu simt decât căldură şi o stare de exaltare când văd cum picură sângele din vârful ascuţit. Îmi simt centrul palmei fierbinte şi Gabriel mă ia de mână, iar degetele ni se împletesc şi sângele ni se scurge în josul mâinilor.

Van ne leagă mâinile cu fâşia de piele.

— Să nu te vindeci. O să învârt ţepuşa şi o s-o schimb la amurg şi la răsărit până când se-ntoarce Gabriel la noi.

Simt că plutesc, că-mi părăsesc corpul. Privesc cum eu şi Gabriel ne lăsăm braţele în jos, odihnindu-ne mâinile prinse cu ţepuşa pe pământ. Tava a dispărut.

Îmi vine să ating ţepuşa, aşa că-mi duc mâna stângă spre ea. Pipăi cu vârful degetelor vârful ce iese din mâna lui Gabriel. Când îl cuprind cu degetele, simt cum mă scufund în pământ şi, cât ai clipi din ochi, mă apucă panica. Din pământ se înalţă noroiul, mă cuprinde în clocotul său, pământul a dispărut, nu văd decât noroi şi nu simt decât mâna lui Gabriel în mâna dreaptă.

prima țepușă

Mă trezesc moleşit, ameţit, cu o durere în tot corpul. Clipesc şi deschid ochii. E o zi luminoasă, însorită, cerul de deasupra e perfect senin. Când mă uit în jur, recunosc terasa de pe acoperiş a apartamentului din Geneva. Gabriel e cu mine şi mă ţine de mână ca atunci când am trecut prin scurtătură, ca să mergem la Mercury. Gabriel stă ghemuit pe vine, cu faţa întoarsă, cu părul atârnându-i peste faţă şi ochelarii de soare la ochi. Mă ţine strâns de mâna dreaptă.

Şi atunci îmi dau seama cumva că trebuie să găsesc scurtătura, că pe acolo trebuie să ieşim. Aşa o să-l găsim pe Gabriel cel adevărat. Stau ghemuit în colţul terasei, cu spatele la acoperişul înclinat cu olane. Scurtătura din aer e deasupra burlanului de scurgere. L-am văzut pe Gabriel trecând prin ea, eram de faţă când şi-a strecurat mâna în ea. Acum trebuie s-o găsesc, să nu-i dau drumul lui Gabriel la mână şi aşa vedem unde-ajungem pe-acolo.

Am încredere c-o să reuşesc. Ştiu unde-i scurtătura. Ridic stânga şi mi-o strecor deasupra burlanului.

Nimic.

Poate n-am nimerit. Parcă era ceva mai sus, îmi zic. Tot nimic. Atunci tre’ să fie un pic mai la stânga. Nu! Atunci la dreapta. Iarăşi nu. Atunci mai jos. Poate mă mişc prea repede, nu am destulă răbdare.

— Unde-i scurtătura? îl întreb pe Gabriel.

Când nu-mi răspunde, mă întorc enervat spre el. Doar ştie unde e, ar face bine să m-ajute.

Însă când mă-ntorc spre el văd la ce se uită. Cineva stă în picioare pe marginea acoperişului. O femeie. E înaltă, zveltă, îmbrăcată în negru – un Vânător. Când mă uit la ea, îşi fac apariţia alţi Vânători care stau şi se uită la noi. Cu stânga caut înnebunit scurtătura.

— Unde-i? Unde-i? îi zic lui Gabriel.

Simt cum îmi strânge mâna, însă tot nu zice nimic, aşa că urlu la el să-mi spună unde e. În tot timpul ăsta mă chinui să găsesc scurtătura, iar Vânătorii vin spre noi.

Acum sunt vreo douăzeci, alţi şi alţi Vânători pătrund prin fereastră pe terasă. Iar eu caut mai departe disperat şi îi strig lui Gabriel să mă ajute.

— Unde e? Unde-i?

Însă nu-mi răspunde. Vânătorii ne-au împresurat din toate părţile. Ne privesc de sus. Au în mână câte un baston ca ăla cu care m-a lovit Clay când ne-am întâlnit. M-a bătut până m-a lăsat leşinat. Un Vânător ridică bastonul, îl roteşte în aer şi îl izbeşte pe Gabriel peste umăr – simt impactul loviturii în braţ. Alt Vânător îl izbeşte tare peste faţă. În jur ţâşnesc picături de sânge şi dinţi smulşi, însă iarăşi nu simt decât o undă de şoc în susul braţului. Când mai vine un Vânător încerc să-l apăr pe Gabriel – însă sunt ţintuit locului, nu-mi rămâne decât să-i privesc cum îl înconjoară ca un zid negru pe Gabriel şi îl atacă pe rând. Pe mine nu m-a lovit nimeni, nu mi-a făcut nimic. Ştiu că trebuie să găsesc scurtătura, dacă reuşesc, încă mai putem să fugim. Însă stânga nici nu mi se mai urneşte din loc – sunt paralizat.

Atunci iese Soul pe fereastră şi coboară pe terasă. Îmi zâmbeşte.

— Întotdeauna te-am avut la suflet, Nathan, îmi spune. Mulţumesc că mi l-ai adus pe Vrăjitorul ăsta Negru.

Iar când se dă într-o parte văd că e însoţit de domnul Wallend, care are în mână nişte cleşti lucioşi de crom.

— Chiar n-o să te doară deloc, spune.

Strânge cu cleştii şi eu râd, căci într-adevăr nu mă doare. Are în palmă degetul mic pe care mi l-a retezat. Îl vâră într-o sticlă, o astupă cu un dop de plută gros, ridică sticla şi-mi zâmbeşte. Sticla se umple cu un fum verzui. Şi eu par să mă scufund într-o ceaţă verzuie.

Ceaţa mă sufocă. Nu pot să respir, şi în vreme ce mă chinui să trag aer în piept îl aud pe domnul Wallend zicând:

— Împuşcă-l pe Vrăjitorul Negru. Dacă-l împuşti, o să poţi să respiri iar.

Simt în mâna stângă greutatea unui pistol, mă sufoc tot mai tare în ceaţa aia, nu văd decât silueta cenuşie a lui Gabriel şi ştiu că o să mor. Nu pot să respir. Trebuie să respir. Ştiu că nu mi-au mai rămas decât câteva clipe de trăit.

— Împuşcă-l. Împuşcă-l, mă îndeamnă Wallend.

— Nu!

Şi atunci Wallend îmi ia pistolul, îl îndreaptă spre capul lui Gabriel, apasă pe trăgaci şi fumul verzui mă înghite cu totul.

Când deschid ochii, Gabriel îmi strânge mâna privindu-mă ţintă şi ştiu că a avut aceeaşi viziune.

— Nu e de-adevăratelea, îi spun clătinând din cap. Însă nici n-apucă să-mi răspundă, că mă copleşeşte durerea din mână. Van răsuceşte ţepuşa. Înainte mâna îmi era caldă şi amorţită, însă acum mă arde şi-mi pulsează. Îmi dau seama că apune soarele. Mi s-a părut că au trecut doar câteva minute, însă e sfârşitul zilei.

— Încă o porţie de poţiune, spune Van. Apoi o să schimb ţepuşa.

Ne întinde iar câte un păhărel. Gabriel mă priveşte în ochi. Îmi vine să-i promit că sigur o să fac cumva să supravieţuim. N-o să murim, n-o să las să se întâmple aşa ceva. Acum vreau să beau. Vreau să mă simt ameţit de cap, aşa că dau paharul pe gât, mă scutur simţindu-i amăreala şi îl las să cadă. Şi Gabriel l-a golit pe al lui.

— Data viitoare o să găsesc calea, îi zic.

Încuviinţează din cap.

— Acum o să scot ţepuşa şi o să înfig alta, spune Van.

Mă mir că nu mă doare deloc când o scoate, ci e chiar plăcut, mă simt uşurat. Mă arde mâna, mă doare. Van ridică o ţepuşă nouă-nouţă şi îi vâră vârful ascuţit în rana din mâna mea. Când o împinge, simt o durere infernală, gem şi…

cea de-a doua țepușă

Urcăm pe stânci ascuţite şi golaşe. Gabriel e ceva mai sus şi mă ajută să mă caţăr pe o muchie îngustă, mă trage până când ajung lângă el, cot la cot. Mă uit în jur. Suntem în munţi – în Elveţia, dacă e să mă iau după versanţii verzi dinspre poale şi piscurile înzăpezite din depărtări.

— Vin, îmi arată Gabriel mulţimea de punctişoare negre din vale, ca nişte furnici ce mişună la picioarele noastre, un furnicar ce se îndreaptă spre noi.

— Trebuie s-o luăm din loc, spun şi mă întorc spre culme.

— Cât de departe e? mă întreabă Gabriel.

— După vârful ăla, îi spun. Nu mai e mult.

Din cine ştie ce motiv, ştiu că am dreptate. Dacă urcăm până-n vârf, o să fim la adăpost. O să găsim drumul pe celălalt versant.

Pornesc la drum şi, o dată în viaţă, urc mai repede decât Gabriel, care tot rămâne-n urmă. Însă drumul e uşor, ştiu c-o să ţină pasul. Mai c-am ajuns în vârf când se lasă o ceaţă cenuşie. Se văd mai multe cărări înguste, toate identice, de vreo treizeci de centimetri lăţime, desenând un fel de pânză de păianjen în stâncă. Când o iau pe o cărare, ajung pe o muchie de stâncă, iar când o iau pe o alta, dau într-altă muchie. Fug de unde am venit, însă acum nici nu mai ştiu pe unde am urcat şi încotro e valea.

— Gabriel! strig. Gabriel!

— Sunt aici! îmi răspunde o voce, însă ştiu că nu e el.

Tot gonind înnebunit, zăresc o siluetă prin ceaţă, mă opresc şi o iau înapoi, căci ştiu că e un alt Vânător. Fug în altă parte şi iar îl strig şi cineva îmi răspunde, însă ştiu că nu-i Gabriel.

Mă opresc şi mă liniştesc. Ştiu că pot s-o scot la capăt. Mă duc până la capătul unei cărări, mă caţăr pe un bolovan lunguieţ şi turtit, iar de acolo sar jos, pe două pietre mari, înalte, şi mă strecor printre ele. Preţ de-o clipă se risipeşte ceaţa şi zăresc valea de la poale. O altă vale verde fără picior de Vânător în ea. Panta e abruptă, însă se poate coborî uşor în fugă. Îl strig pe Gabriel.

Nu-mi răspunde.

— Am găsit poteca! strig. Am găsit-o.

Tot aştept şi aştept.

— Gabriel?

Nimic. Ceaţa se tot aşterne pe pământ, groasă şi cenuşie.

Ştiu că trebuie să mă întorc să-l iau. Îmi spun că o să ţin minte drumul ce străbate bolovanul cel turtit şi o ia printre pietrele înalte. Mă întorc încet, aplecat de spate, sperând să pot să mă strecor neobservat printre Vânători, dacă dau de ei. Siluete negre se mişcă şi se topesc în aer, aşa că o iau repede înapoi. O iau prin altă parte, şi când aud un geamăt ştiu că e Gabriel. Ştiu că au pus mâna pe el şi îl chinuie. Când o iau în faţă, aud iar un geamăt la dreapta şi mă orientez după sunet. Tot mai la dreapta zăresc o siluetă neagră şi o alta la picioarele ei şi ştiu că-i Kieran. În mână ţine un pistol, şi când mă apropii se uită în sus la mine. Kieran e mort, îmi spun în sinea mea, nu poate să-mi facă nimic, nici mie, nici lui Gabriel.

Gabriel zace pe pământ la picioarele lui.

Kieran îi trage un picior zdravăn, Gabriel geme şi se lasă pe burtă. Deschide ochii, se uită drept la mine şi mă cheamă pe nume.

Kieran îndeasă ţeava pistolului în ceafa lui Gabriel. Nu pot decât să mă rog de el la nesfârşit.

— Te rog, nu, îi zic. Te rog.

Iar în sinea mea îmi repet că e mort, nu e aievea, Kieran e mort.

— Bine, dar chiar tu m-ai omorât, spune Kieran. Aşa că acum pot să mă răzbun.

Apasă pe trăgaci şi…

a treia țepușă

Van scoate ţepuşa veche. Gabriel stă aproape lipit de mine, cu capul plecat. E lac de sudoare şi eu la fel.

— Am găsit drumul, numai că trebuie să rămânem împreună, îi spun.

— Da, împreună, bâiguie el.

Van ne mai administrează o doză de poţiune. Îl ajută pe Gabriel să ducă păhărelul la gură. Se luminează de ziuă, însă nu ştiu ce zi e şi de când stăm aici.

Van vâră ţepuşa în rana din care a scos-o pe cea de dinainte, iar acum mă usturā şi mă arde peste tot; când ţepuşa iese prin mâna lui Gabriel, o apuc bine.

— Rămânem împreună, spun, însă vocea de-abia dacă mi se aude, mă prăvălesc în faţă.

Când mă trezesc sunt lungit pe pământ într-o pădure. Copacii nu-s aşa de bătrâni, ci au trunchiurile înalte şi subţiri. Mesteceni argintii.

— Suntem în Franţa, spune Gabriel. În Verdon.

Pare fericit.

— Locul tău preferat, spun eu.

Niciunul nu se urneşte din loc. Nu vreau decât să stau aici, în acest loc deosebit, şi să admir copacii.

— Du-mă în Ţara Galilor, îmi spune el. În locul tău preferat.

Dau să-i răspund că e prea periculos, însă îmi dau seama că pot. Vreau să-i arăt meleagurile mele iubite. Vreau să mă întorc acolo. Când mă ridic, se ridică şi Gabriel, îl ţin de mână. Dealul coboară lin în faţa noastră şi îl întreb:

— Pe unde-o luăm?

— Prin defileu, îmi răspunde Gabriel.

Nu ştiu cum se-ajunge în Ţara Galilor de-aici, mă uit în jur şi mă întreb dacă nu se-ascund Vânători în copaci.

— Ai văzut vreun Vânător? îl întreb.

— Nu, îmi răspunde.

— Ştii cum se-ajunge în Ţara Galilor?

— Nu. Arată-mi tu.

Însă nu ştiu pe unde s-o luăm – defileul e prea abrupt, nu putem să coborâm pe acolo, iar în jur nu se văd decât copaci şi tufişuri.

Rămân locului. Ţara Galilor e la nord, însă la sute de kilometri depărtare. Însă am putea s-o luăm oricum în direcţia aia. Nu-i niciun Vânător, nimic nu ne stă în cale. Nu trebuie decât să decid încotro s-o luăm şi să-i arăt calea. Însă rămân mai departe nemişcat. Am o senzaţie tare ciudată. O senzaţie pe care nici nu mi-am închipuit că o s-o am vreodată. Preţ de câteva clipe, îmi doresc să fiu iarăşi în cuşca mea, ca să nu fiu silit să iau vreo decizie. Numai că am evadat din cuşcă. De cum îmi amintesc, de cum îmi dau seama că sunt liber să merg unde vreau, simt valul de adrenalină animalică din corp şi ştiu ce-am de făcut.

O iau la fugă.

Ţinându-l strâns de mână pe Gabriel, gonesc prin pădure, coborând dealul. Fugim din ce în ce mai tare şi n-am în faţa ochilor decât defileul. Îmi încordez muşchii şi alerg şi mai iute, strângându-i zdravăn degetele în mâna mea, iar când mă apropii văd cât de lat şi de adânc e defileul. În minte îl aud pe celălalt sine al meu, pe animal, şi-mi vine să râd când rage la mine, însă nu de frică sau groază, ci în semn de încurajare. Nu pot decât să alerg din ce în ce mai tare, azvârlindu-mă de pe muchie, tot în faţă, în aer. Nu ştiu cum, însă dau de o deschizătură în aer care mă trage în ea – încă îl ţin pe Gabriel de mână şi aud răgetele animalului din mine. Ne răsucim în cădere prin bezna tunelului şi apoi ne

trezim rotindu-ne iute în lumina ce ne izbeşte dintr-odată, de parcă ne-am prăvăli pe pământ.

Ne aflăm pe o coamă de munte, iar după mirosul din aer, după umezeală şi lumina de aici, înţeleg că m-am întors în Ţara Galilor. Colina e înverzită, presărată ici-colo cu pietre golaşe, iar în dreapta noastră îşi face loc printre pietre un mic pârâu. Gabriel încă mă ţine de mână, şi când mă uit văd că mâinile noastre sunt legate cu fâşia de piele, iar ţepuşa e încă înfiptă la locul ei.

Mergem la pârâu să ne astâmpărăm setea. Apa e curată, cristalină şi rece. Sunt acasă. Şi animalul din mine o ştie. Şi cred că ştiu ce am de făcut.

Apuc ţepuşa şi o înfig în pământ, la picioare. Nimic. Animalul din mine scoate un urlet de protest. Pământul n-are nimic, numai că n-am făcut-o cum trebuie. Îl ţin strâns de mână pe Gabriel, mă uit în ochii lui şi îl trag spre mine. Mâinile împreunate sunt între noi, cu tot cu ţepuşa, îndreptată spre inimile noastre.

— Iată drumul înapoi, îi spun.

Apoi îl împing în lături şi mă prăbuşesc în faţă, simţind cum ţepuşa îmi pătrunde în piept – în inimă – şi totodată în pământ şi în inima animalului din mine. Pământul, sângele şi sufletul mi se amestecă laolaltă. Iar când pământul mă îmbrăţişează, ceva mi se strecoară înapoi în rană, străbătând ţepuşa de lemn, iar mâna lui Gabriel e încă prinsă la mijloc, într-a mea.

Când deschid ochii îl văd pe Gabriel cum se uită la mine. Are ochi de Vrăjitor Negru. Căprui-închis cu firicele aurii şi cafenii care se răsucesc, pălesc şi se sparg în mici explozii pe iris.

partea a treia
pe drum

prefă-te în obama

Gabriel, noul Gabriel, face duş primul. Ne-am întors în camera lui. Mi-am vindecat mâna, iar acum m-am ales cu câte o rană rotundă în palmă şi în dosul palmei – două cicatrice în plus. Mi-a luat câteva clipe să mă vindec. Şi Gabriel şi-a vindecat mâna. M-am uitat la el, i-a luat vreo douăzeci de minute, însă supuşilor le ia săptămâni întregi. Şi tot timpul ăsta a zâmbit cu gura până la urechi. Cred că i se trăgea de la euforia vindecării şi a întoarcerii în corpul său adevărat.

Se cam clatină pe picioare, însă tot insistă că e mai important să se spele decât să mănânce. Eu sunt leşinat de foame şi nesomn, însă mai presus de mâncare şi duş îmi doresc să rămân cu Gabriel. E atât de bucuros, de sigur pe sine. Atât de autentic Gabriel.

— Bună treabă, Nathan, mă laudă Van intrând în dormitor. Şi cred c-o să te bucuri să afli că vreau să trecem rapid la următoarea fază. Mâine trebuie să ajung la o întrunire a Alianţei, la Barcelona. Plecăm după micul dejun.

Atunci se deschide uşa băii şi apare Gabriel, la bustul gol, înfăşurat în prosop, cu părul ud, un zâmbet larg pe faţă şi ochii cafenii cu scântei aurii ce plutesc alene în irişi.

— Am impresia că tema acestei discuţii nu era micul dejun, spune el.

— O să te pună Nathan la curent, îi răspunde Van. Plecăm curând, însă înainte o să mâncăm ceva să sărbătorim – poţiunea aia rar dă rezultate.

Şi iese.

— Cred că a vrut să facă o glumă, spun întorcându-mă spre Gabriel.

— Îhî, aprobă el deschizând uşa larg. Ei, ce zici?

— De noua ta ipostază?

— De original, încuviinţează el ridicând braţele şi rotindu-se încet, ca să-l admir din toate unghiurile.

— Semeni… extraordinar de mult cu ipostaza de supus. Doar că ai rânjetul ăsta care-ţi spintecă mutra.

Atunci rânjeşte şi mai larg.

— Şi ochii sunt altfel, total altfel. Şi mai e ceva. Mai întoarce-te o dată.

Mă uit la el cu atenţie, încercând să-l analizez, însă nu găsesc nimic de care să mă leg.

— Cred că Vrăjitorii Negri se mişcă într-un fel al lor, însă n-aş putea să spun cum anume.

Oricum, de-abia dacă face vreo mişcare, însă cumva a luat altă postură decât înainte.

— Pari ceva mai în largul tău, mai relaxat, zic ridicând din umeri. Însă nu ştiu dacă asta e, doar tot timpul pari în largul tău.

Se întoarce iar spre mine, temperându-şi un pic rânjetul.

— Mulţumesc. Dacă vine din partea ta, e un adevărat compliment.

— Nu-ţi fac complimente, încerc doar să te descriu.

— Iar eu încerc să-ţi spun că – atunci ezită o clipă, parcă înroşindu-se un pic – şi tu pari foarte în largul tău acum.

— Eu?

Cu toate că de obicei se pricepe la oameni, acum se-nşală amarnic.

— Pe vremuri credeam că te înţeleg, însă acum înţeleg mai bine decât oricând cât de puternic eşti, spune. Adevăratul tău Dar e cât de strâns legat eşti de lumea naturală, iar când am fost în Ţara Galilor…

— N-am fost cu adevărat în Ţara Galilor. Eram în transă.

— Ba am fost în Ţara Galilor. Eu cu tine şi cu sinele tău animal – am mers toţi trei. Nu prea ştiu cum să descriu ce s-a-ntâmplat, te-ai contopit cu pământul şi pământul cu tine.

Clatin iute din cap, gata să neg iar că am fost în Ţara Galilor, însă mă abţin. Nu prea ştiu ce s-a întâmplat de fapt. Habar n-am unde am fost. Însă chiar s-a petrecut ceva însemnat, iar animalul din mine a fost de faţă.

— Ei? îi spune Nesbitt lui Gabriel îndesând nişte costiţă de porc între două felii de pâine prăjită şi ducând sendvişul la gură. Poţi să te prefaci în Obama?

Gabriel oftează teatral.

— Vezi, ăsta-i necazul cu Darul meu. Toată lumea mă pune să mă dau în spectacol ca o maimuţică. „Prefă-te în Obama.” „Ia s-o vedem pe Marilyn Monroe.” „Mi-ar plăcea s-o văd pe prinţesa Diana.” „Hitler.” „Kanye West.” – cine-o mai fi şi ăsta, se plânge el cu acelaşi rânjet pe faţă.

Stăm la masa ridicol de lungă. Nesbitt a pregătit şi ne-a servit o gustare pentru douăzeci de oameni. Jumări, costiţă, cârnaţi, ciuperci, roşii, un soi de peşte, terci de ovăz, ouă fierte, chifle, miere, jambon şi brânzeturi. Un lung şir de mâncăruri. Van nu mănâncă decât nişte pâine prăjită şi bea cafea.

Atunci îmi cade fisa.

— Bine, dar e vorba de supuşi. Nu te-ai preschimbat cu adevărat într-unul din ei, nu?

— Aşa-i.

— Însă n-ai rămas blocat aşa, nu?

— Nu. Am rămas blocat când interpretam ce înseamnă să fii supus.

— În timp ce îl imita pe Obama, arăta ca el doar la suprafaţă. În sinea lui, era tot Gabriel. Încerca să-şi dea seama cum e să semeni cu un supus. Însă

atunci când a luat decizia ceva mai drastică să se preschimbe într-un supus şi pe dinăuntru, a rămas blocat. A avut prea mare succes.

— Sunt atât de talentat, că mi s-a urcat la cap.

— Da, Gabriel, ai un talent minunat, însă te rog să nu te preschimbi în nimic deocamdată. Lasă-ne să ne bucurăm pur şi simplu de compania ta.

Nesbitt se apucă să strângă masa. Din celălalt capăt, îl aud spunând:

— Încă aştept să văd cum se preschimbă Nathan. Nu prea ştiu în ce anume – într-un lup sau un câine sălbatic?

— Ai chef să stai la noapte cu mine ca să afli?

— Nu, amice, mersi, îmi răspunde. Vreau să servesc la micul dejun, nu să servesc drept mic dejun.

— Ştii ce, Nesbitt, chiar nu cred că te-aş mânca. Îmi închipui că nu eşti prea gustos, eşti prea gras pentru gustul meu.

— Nu-ţi bate capul, puştiule. Cum începi să te preschimbi, cum scot arma şi te-mpuşc de nu te vezi.

Cum stau şi mă uit la el, fără să ştiu ce să răspund, se grăbeşte să adauge:

— Nu-ţi lua moaca asta îngrijorată, amice, ştiu să trag la fix. O să te nimeresc în aripă şi o să te vindeci cât ai clipi – n-ai nimic.

După ton îmi dau seama că vorbeşte serios.

— Vezi? mă plâng lui Gabriel coborând glasul, pe tine lumea te pune să te preschimbi în Obama, iar pe mine mă-mpuşcă şi zic că n-am nimic.

Încerc să-mi iau un ton lejer şi vesel de dragul lui Gabriel. Ştiu că nu trebuie să-mi bat capul cu Nesbitt, însă când dau să mai iau o felie de pâine şi îmi văd mâna plină de cicatrice, cu tatuajul negru, îmi vine să urlu la el că m-a durut, că toate cicatricele m-au durut la vremea lor, că sunt plin de cicatrice care s-au vindecat repede, însă tot au durut, aşa că nu pot să spun că n-am nimic.

Mă ridic, îmi împing scaunul şi le zic ieşind pe uşă:

— Credeam că plecăm.

barcelona

Suntem în maşină, gonim pe alee împroşcând cu pietriş în jur. Nesbitt e la volan, eu stau în spate cu Gabriel.

— Spuneai că mergi la o întrunire a Alianţei, însă trebuie s-o găsim pe Annalise, îi zic lui Van. Ea e prioritatea maximă.

— Împuşcăm doi iepuri dintr-o lovitură. Trebuie să aflăm unde locuieşte Mercury. Iar Mercury n-a destăinuit adresa decât anumitor oameni. Unul dintre ei e Pilot.

— Deci ne vedem cu Pilot? o întreb.

— O să ne vedem când aflăm unde e, răspunde Van. Numai că s-a dat şi ea la fund, ca Mercury. A fugit din Geneva când au sosit Clay şi Vânătorii şi se pare că ar fi luat-o spre Spania, însă nu ştiu unde anume, e ditamai ţara.

— Atunci ce facem?

— Mergem la Isch, un furnizor. Ea poate să ne-ajute.

— Şi ce anume furnizează Isch?

— Tot ce şi-ar putea dori un Vrăjitor Negru. Diverse ingrediente, informaţii, ajutor cu ceva anume.

— Iar întrunirea Alianţei e tot la Barcelona?

— Spre marele nostru noroc, da, spune Van trăgând din ţigară.

Însă când îi văd chipul serios şi crispat, nu mă simt deloc norocos.

Călătorim spre Barcelona fără să ne oprim decât o dată, ca să schimbăm maşina, aprinzând fum-de-noapte ca să rezistăm înăuntru după lăsarea serii. A

doua zi dimineaţă tragem pe o stradă comercială ticsită de lume din Barcelona. Nesbitt arată ca dracu', nebărbierit şi tot – i-o zic.

— Şi tu eşti arătos, nu glumă, mi-o întoarce el.

Cu toții suntem sifonaţi şi obosiţi – numai Van nu, desigur, ea arată ca scoasă din cutie, ca la începutul călătoriei, ca întotdeauna. Iar Gabriel arată bine şi când e terminat de oboseală.

Nesbitt se dă jos din maşină ca să ne aducă nişte pizza mie şi lui Gabriel. Trebuie să aşteptăm în maşină până când se duc oamenii mari să se ocupe de afacerile lor.

Când se întoarce Nesbitt, Van se uită dezgustată la cutiile cu pizza.

— Din fericire, Isch e o gazdă foarte bună. Sigur o să se ocupe ca lumea de noi. Mai tot anul călătoreşte prin lume, însă vara stă câteva săptămâni la Barcelona.

Acum suntem în august, nu-mi rămâne decât să sper că Isch ştie unde e Pilot, pentru că nu prea nea rămas timp s-o salvăm pe Annalise. Au trecut două luni de la ziua mea, de când doarme Annalise. Habar n-am dacă nu cumva totul e în zadar şi Annalise a murit deja. Însă, ca întotdeauna, mai bine nu mă gândesc prea mult la asta.

— Să nu-l laşi să iasă în lume, Gabriel, spune Van.

— Sunt aici, poţi să-mi zici mie ce-ai de zis.

— Da, fireşte, se uită Van la mine. Te rog să nu cobori din maşină. Să nu faci nimic până nu nentoarcem.

— Să nu te vadă vreun Vânător rătăcit prin zonă, spune Nesbitt.

— Doar tu te pricepi cel mai bine să sari în ochi, i-o întorc.

Nesbitt deschide gura, de data asta nu zice nimic, însă pare sincer spăsit.

— Cât lipsiţi? o întreabă Gabriel pe Van. Când e cazul să ne îngrijorăm?

— Chiar nu e cazul să vă faceţi griji pentru noi, răspunde Van zâmbind. Lipsim vreo două ore, poate ceva mai mult. Graba strică treaba şi nu trebuie să uităm de maniere.

E dimineaţă târziu şi maşina s-a încins în arşiţa de august. Mă întind pe banchetă, deschid cutia şi mă apuc să mănânc o felie de pizza când Gabriel îmi zice:

— O să mă iau după ei. Rămâi în maşină.

Şi pe loc coboară, luând-o pe stradă.

— Vin şi eu, îi zic peste câteva clipe, când îl prind din urmă.

— Bine, numai stai mai în spate. Eu mă ţin după ei şi tu te ţii după mine.

Când Gabriel o ia pe o străduţă, rămân mai în spate, fără să-l scap din ochi. O apucă iute pe altă străduţă, ceva mai umbrită şi liniştită. Mă ţin după el pe încă vreo două străduţe, tot mai în spate, apoi face la dreapta şi, când dau colţul, a dispărut.

La dracu'!

E o străduţă şi mai îngustă, cu clădiri de trei etaje. O iau încet la picior. Toate uşile caselor sunt închise, iar pe ferestrele murdare nu se vede nimic. Când ajung la capătul străzii, o iau înapoi şi chiar atunci iese Gabriel pe o uşă din stânga, făcându-mi semn să vin.

— Sunt înăuntru, au o şedinţă ceva. Cred că aici stă Isch, însă i-am auzit vorbind de Alianţă. Vrei să tragi cu urechea?

Încuviinţez din cap.

Se întoarce spre uşa casei, care s-a închis la loc. Atunci scoate o agrafă din buzunarul gecii. La capăt are un cap negru de mort, e foarte neobişnuit, însă l-am mai văzut undeva. E un şperaclu.

— L-ai şterpelit de la Mercury? îl întreb.

Gabriel clatină din cap.

— Mi l-a dat Rose.

Vâră agrafa în încuietoare şi deschide încet uşa. Îl urmez în casă. Pare intrarea principală a unui apartament încăpător. Din camera de deasupra vine

miros de mâncare. Gabriel o ia în sus pe scările largi, de piatră, şi eu după el, intrând pe o uşă ce dă spre sufragerie. La capăt sunt nişte uşi de sticlă ce duc pe un balcon îngust, întins pe toată lungimea apartamentului. Nu doar din sufragerie se poate ajunge pe balcon, ci şi din camera alăturată, prin alte două uşi de sticlă deschise. Mă postez lângă perete, unde nu pot fi văzut dinăuntru, însă îmi ajunge la urechi ce se discută în încăpere.

Van vorbeşte despre un Vrăjitor Negru. Pare să discute ce şanse sunt ca persoana respectivă să se alăture Alianţei. Nesbitt îşi spune şi el punctul de vedere, nu foarte optimist. Atunci comentează încă o voce de femeie. Când Van îi răspunde, i se adresează cu Isch.

Apoi aud o altă voce. O voce pe care o recunosc pe loc – aş recunoaşte-o oriunde – şi simt că mi se taie respiraţia. Îmi vine s-o iau din loc. Mă uit la Gabriel, care simte că am păţit ceva şi mă prinde când dau s-o iau spre uşile duble, împingându-mă în zid. Reuşesc să rămân locului. Mă calmez, respirând adânc.

— *Ce-ai păţit?* îmi şopteşte.

— N-am nimic, n-am nimic, îi răspund.

Se uită ţintă la mine, cu o privire întrebătoare.

— N-am nimic, stărui privindu-l în ochi – cel puţin aşa cred. Ştiu cine-i acolo şi de ce n-au vrut să vin şi eu.

— Cine? mă întreabă el ţintuindu-mă mai departe cu privirea.

Ciudat, nu-i pot rosti numele. Clatin din cap, parcă simţind la gât apăsarea sufocantă a zgărzii. Mă inundă un val de amintiri – de câte ori m-a lovit, plesnit, înlănţuit şi asurzit cu Darul ei. Îl împing pe Gabriel în lături, scot cuţitul şi mă postez în dreptul uşii, spunând:

— Ia te uită, profesoara şi tutorele meu.

profesoara şi tutorele meu

Celia se ridică în picioare. E îmbrăcată ca de obicei, în hainele ei militare, cu bocanci negri, pantaloni verzi de pânză groasă şi o cămaşă verde. Are părul tuns scurt, ţepos, ca pe vremuri, şi rar, de i se vede pielea capului. Are mutra la fel de palidă şi de urâtă cum i-o ştiu.

— Nathan, mă bucur să te văd, mă întâmpină ca pe un vechi prieten pe care nu l-a mai văzut de câteva săptămâni.

— N-ai de ce să te bucuri, îi răspund clătinând din cap.

Mă apropii cu cuţitul în mână. Atunci se ridică Nesbitt şi văd că ţine un pistol îndreptat spre mine, iar Gabriel iese şi el la iveală, ameninţându-l cu pistolul pe Nesbitt.

— Ce se întâmplă? întreb. Ce caută ea aici?

Van se ridică în picioare şi-i face semn Celiei să ia loc.

— Celia colaborează cu Alianţa. E unul dintre rebelii care s-au ridicat din rândul Vrăjitorilor Albi şi ne ajută să-l răsturnăm pe Soul, cu tot cu Consiliul Vrăjitorilor Albi şi cu Vânătorii.

— Nu, mă opun, dând din cap.

— Nesbitt, face Van, te rog să laşi pistolul. Sunt sigură că Nathan n-o să ne facă nimic.

Nesbitt îşi roteşte pistolul pe deget.

— Ştii că nu vreau să te omor, puştiule, spune, şi-şi vâră pistolul în buzunarul gecii.

— Gabriel, şi tu, te rog, îl îndeamnă Van.

Însă Gabriel îl ţintuieşte mai departe cu arma pe Nesbitt.

— Doar dacă îmi spune Nathan.

— Ţine-l spre Vânătoarea Albă, Gabriel, îi zic şi atunci îşi mută braţul, îndreptând arma spre Celia.

— Nathan, oftează Van, tocmai de-asta n-am vrut să vii înainte s-o cunosc pe Celia şi să vorbesc cu tine, să-ţi explic cum funcţionează Alianţa şi cine e în ea.

— Şi ai pretenţia să mă alătur vouă şi să mă aliez cu ea!

— Da.

Van se aşază şi-şi scoate tabachera.

— Cine-ţi închipuiai că o să se alăture luptei, Nathan? Cine? Doar Vrăjitorii Albi de treabă? Ne trebuie luptători care să ştie cum acţionează Vânătorii şi te asigur că nu e nimeni mai bun decât Celia.

Van îşi aprinde ţigara, trage cu sete şi suflă spre mine un norişor de fum roşiatic. Nu cred că vrea să mă liniştească aşa, doar îşi arată iritarea.

— Nu voiam să-ţi zic de Celia decât după ce-o salvam pe Annalise, însă poate că e mai bine aşa. Dacă nu poţi să colaborezi cu Celia, atunci, din partea mea, n-ai decât să te duci să trăieşti ascuns ca un gândac undeva, nu-mi pasă unde. Dacă vrei să te ajut s-o salvezi pe Annalise, atunci va trebui să te alături Alianţei după aceea, ceea ce înseamnă că o să ai de-a face cu Celia.

Ştie că de fapt n-am de ales. Însă mai ştie şi că aş putea să plec după ce se achită de obligaţiile ei. Presupun că-şi închipuie că onoarea o să-mi dicteze să ajut Alianţa după ce am primit ajutor de la ea. Ei bine, rămâne de văzut.

— Nathan, te rog, spune-i lui Gabriel să lase pistolul, îmi spune Van trăgând din ţigară.

După ce şovăi o clipă, îmi vâr demonstrativ cuţitul înapoi în teacă, apoi zic:

— Gabriel, te rog… dă-mi mie pistolul.

Mi-l întinde fără ezitare, i-l iau, mă duc la Celia şi-i proptesc ţeava în frunte. Vreau să ştiu cum e să faci aşa ceva, s-o am în puterea mea măcar o clipă.

Celia îşi ridică ochii şi mă priveşte. Are ochii albaştri-deschis, cu câteva punctişoare argintii. Când mimez că o împuşc, nici nu clipeşte măcar. Rămân aşa, cu pistolul la tâmpla ei, bucurându-mă de senzaţie.

— Văd că nu faci uz de Darul tău, îi zic.

Ar putea să mă îngenuncheze dacă ar vrea.

— N-o să-ţi fac nimic, Nathan, acum luptăm de aceeaşi parte a baricadei.

— Serios? fac fără să-mi iau ochii de la Celia, însă adresându-i întrebarea lui Van. De unde ştii că nu e un spion?

— *Este* spion, Nathan, numai că lucrează pentru noi. Celia ne-a furnizat informaţii utile despre Soul, Consiliu şi Vânători.

— Am venit în Spania cu o însărcinare oficială din partea Consiliului, Nathan, îmi spune Celia. M-au repus în activitate. Trebuie să dau de urma unei întregi liste de Vrăjitori Negri daţi în urmărire. O să te bucuri când o să-ţi spun că tu şi tatăl tău sunteţi în capul listei.

— Eu sunt Semicod.

— După ce ai evadat din clădirea Consiliului, ai fost desemnat drept Negru. Nu ştiu câte ţi-a împărtăşit Van, însă evadarea ta a schimbat mult lucrurile. Soul a venit în fruntea Consiliului şi prietenul său Wallend are acum mână liberă să facă ce vrea. De-asta am sărit în ajutorul Alianţei. Nu-i am deloc la inimă pe anumiţi Vrăjitori Negri, ştii doar, însă nu mă dau în vânt nici după criminali şi monştri, adică după Soul şi respectiv Wallend.

— Înainte nu păreai să ai nimic cu ei. Sau să-ţi repugne ideea de a mă ţine în cuşcă la ordinul lui Soul.

— Cum ziceam, situaţia s-a schimbat mult de când ai evadat.

— Da, acum eu sunt cel care-ţi pune pistolul la tâmplă.

Se uită la mine la fel de liniştită şi stăpână pe ea cum o ştiu.

— Înţeleg că eşti supărat pe mine, Nathan. Însă nu eu sunt duşmanul tău, n-am fost niciodată.

Îi arunc o înjurătură şi încă una.

— Soul e duşmanul tău. E duşmanul tuturor vrăjitorilor adevăraţi, ca şi Wallend. Sunt corupţi, nu sunt vrăjitori adevăraţi. Soul ne pune pe toţi în pericol, nu contează dacă suntem Negri sau Albi. Toată viaţa am apărat Vrăjitorii Albi de ameninţarea celor Negri, însă acum Soul e o ameninţare şi mai mare la adresa comunităţii Albe. Îţi spun ce gândesc, Nathan, continuă ea clipind.

— Bine, şi eu te ameninţ cu pistolul acum.

— Ei, da, aşa e. Însă dacă n-o să apeşi pe trăgaci, am să colaborez cu Alianţa ca să-i dăm jos pe Soul şi tovarăşii lui. Aşa ceva nu se poate dacă luptăm doar noi, Vrăjitorii Albi. Unii sunt la cheremul lui Soul, iar alţii sunt prea slabi. Dacă îndrăzneşte cineva să se plângă de el, e pedepsit.

Mă gândesc la Arran şi Deborah, însă nu pot să întreb de ei. Nu vreau să-mi dea tocmai Celia veşti despre ei.

— Te rog, Nathan, lasă pistolul, îmi spune Van.

— Nu.

— Pot să-ţi arăt atrocităţile pe care le-a demascat Celia, îmi spune întinzându-mi nişte foi. Fotografii cu Vrăjitori Albi judecaţi şi executaţi pentru că au obiectat la adresa regimului lui Soul, rapoarte despre fiecare în parte. Detalii despre cine, când şi unde. Condamnări la moarte semnate de Soul.

Frunzăreşte un alt teanc de hârtii.

— Masacrarea Vrăjitorilor Negri din Franţa. Liste de nume.

— Nu mă interesează.

— Ar trebui să te intereseze, spune cealaltă femeie – probabil Isch –, care are şi ea hârtii în mâini. Unii Vrăjitori Negri au impresia că nimic nu mă afectează şi nu-mi pasă de nimeni, însă asemenea lucruri – şi îmi întinde o foaie – ar trebui să intereseze pe toată lumea.

Iau foaia. E o fotografie în care se văd trei oameni – mama, tata şi fiica. Tatăl e spânzurat de o grindă. Îmi închipui că sunt la ei acasă. Mama şi fiica stau în genunchi. Mama, care are chipul plin de răni, plânge în hohote. Fiica arată ciudat la faţă, dintr-o orbită goală îi curge sânge, iar în cealaltă cineva îi înfige un cuțit.

— Sora ta Deborah s-a chinuit mult să ne parvină toate aceste informaţii. Lucrează pentru noi. Şi ea crede, ca noi…

— Ţine-ţi gura.

Trebuie să gândesc şi nu sunt în stare dacă vorbesc despre Deborah. Însă mi se pare plauzibil să fie în rândul rebelilor Albi, doar nu suportă nedreptatea. Însă îmi fixez atenţia asupra Celiei.

— De ani de zile ucid Vrăjitori Negri în Anglia, iar Celia a fost alături de ei. Au persecutat Vrăjitorii Albi care ajutau Vrăjitori Negri şi ea a fost alături de ei.

— Cei mai mulţi Vrăjitori Negri au fugit din Anglia, Nathan, spune Van, însă ştiu că mulţi au fost omorâţi, însă acum e altceva. Soul îi ucide pe capete – ne ucide pe toţi. Deja lucrurile au luat mult amploare şi situaţia se agravează.

— Iar Soul nu pune în pericol doar Vrăjitorii Negri. Nathan, tatăl tău mi-a ucis sora, însă Soul deja l-a depăşit. Mi-a ucis fosta parteneră, un Vânător în retragere, iar nepoata mea îşi aşteaptă execuţia. N-au făcut decât să critice regimul lui Soul. Slujba lui e să apere Vrăjitorii Albi. Ne-a trădat pe toţi.

Ştiu că nu minte. Atâta lucru e sigur – mi-a ascuns multe pe vremea când mă ţinea închis, însă de minţit, nu m-a minţit niciodată. Îmi cobor braţul, mă întorc şi ies pe balcon, unde pot să respir.

isch

Gabriel stă lângă mine pe balcon. Nu zic nimic, nu vreau să vorbesc. Încă am pistolul în mână, însă m-am săturat de pistoale, aşa că i-l întind lui Gabriel, care îl ia.

— Cred că Celia are informaţii despre Arran, spun după câteva minute. Tot timpul îl ţineau Vânătorii sub observaţie. Ai putea să te duci s-o întrebi de Deborah şi de el?

— Da, dacă asta vrei. Însă nu poţi s-o întrebi tu?

Clatin din cap. Mă lupt să-mi stăpânesc lacrimile, deşi nici nu ştiu de ce – mi-am amintit multe despre Celia.

— Eram doar un copil, îi spun lui Gabriel. M-a ţinut legat în lanţuri, în cuşcă, m-a bătut…

Îmi amintesc cum mă bătea şi mă chinuia cu Darul ei.

— Am încercat să mă sinucid din cauza ei, Gabriel. Eram doar un copil.

O oră mai târziu Celia a plecat şi eu stau la masă cu ceilalţi. Celia i-a zis lui Gabriel că Arran lucrează la Londra, se pregăteşte să devină doctor. Urmează să se alăture rebelilor – e un simpatizant al cauzei –, însă e în pericol, stau cu ochii pe el. Toţi ştiu că urăşte Consiliul. Deborah lucrează la arhivele Consiliului. E doar o funcţionară măruntă, însă aşa are acces la documentele vechi şi mai reuşeşte să pună din când în când mâna pe unele noi. Se pare că e neobişnuit de dăruită în materie. Zi de zi îşi pune viaţa în pericol ca să-i trimită informaţii Celiei, însă Celia speră să reuşească să fugă curând, pentru că e suspectă.

Mi-e greu să mă concentrez. Celia nu era pe lista mea neagră şi nu cred că o urăsc cu adevărat, însă sunt supărat pe ea. Se pare că Gabriel avea dreptate – sunt supărat pe mai toată lumea mai tot timpul, iar acum am şi mai multă furie în mine decât pe vremea când eram închis, pentru că acum, dacă-mi amintesc toate nedreptăţile şi cruzimile, nu pot să schimb nimic.

Deşi mă cutremură ce simt pentru Celia, totodată mă miră ce simt pentru Gabriel. A avut încredere în mine. M-a apărat cu pistolul şi apoi mi l-a dat fără să stea pe gânduri, fără să şovăie o clipă, deşi probabil s-a întrebat dacă nu cumva o să-ntind coarda. N-avea de unde să ştie ce-o să fac, doar nici eu habar n-am avut.

Mă uit la Gabriel. Stă ca mine, pe o pernă, cu părul dat după ureche. E chipeş, curajos, blând, inteligent şi haios – prietenul perfect. N-am avut prea mulţi prieteni în viaţă – doar pe Annalise, Ellen şi Gabriel. Şi ştiu că, dintre toţi, el mă cunoaşte cel mai bine, se încrede cel mai mult în mine. Nici măcar Arran n-a avut atâta încredere în mine ca el. Şi atunci m-a sărutat ca să nu mai sufăr. Spre a-mi dovedi că nu sunt un monstru. Trebuie să fi ştiut că riscă să mă facă să-l îndepărtez. Mi-ar fi mult mai uşor dacă n-aş ţine atâta la Annalise, dacă aş simţi pentru Gabriel ce simt pentru ea. Mi-a zis că nu îndură să trăiască departe de mine – exact aşa simt eu faţă de ea. Nu-mi închipui că aş putea să fiu vreodată fericit fără ea. Nu-mi doresc să fiu decât lângă ea.

Gabriel se întoarce spre mine, îmi întâlneşte privirea şi se schimbă la faţă.

— Ce-i? mă întreabă.

Nimic, îi şoptesc clătinând din cap. Apoi mă silesc să întorc capul şi să fiu atent la ce se întâmplă în jur.

Stăm pe nişte perne mari aşezate în cerc. Pe jos sunt covoare persane, cred, nu doar unu, ci mai multe – vreo două, trei covoare moi şi mătăsoase

întinse unul peste altul. Încăperea e întunecoasă, însă opulentă, în nuanţe de roşu şi auriu.

Stau în faţa lui Isch, o femeie masivă, înfăşurată în culori – violet, auriu, roşu – din vârful turbanului până jos, în vârful papucilor din picioare. Are mâini pline, cu care gesticulează în timp ce vorbeşte. Are unghii lungi, date cu ojă aurie, iar degetele îi sunt acoperite de inele cu pietre preţioase. Am făcut cunoştinţă cu lumea şi ne-a invitat să bem un ceai. Acum tocmai intră două fete pe uşă, cu tăvi mari, rotunde, de lemn. Ne toarnă ceai în păhărele. Pe un platou se mai serveşte şi ceva ce pare rahat, nuci şi struguri negri, cu boabe mari.

Isch se uită cum se retrag fetele, iar când se închide uşa o întreabă pe Van:

— Cum ţi se par?

— Fetele? Cine ştie? N-ai cum să ştii ce-o să iasă până nu lucrezi îndeaproape cu un ucenic.

— Poate mai bine te întreb pe tine ce crezi, Nesbitt?

— Sunt sigur c-o să iei bani buni pe ele, răspunde el dând ceaiul pe gât.

— Nu sunt aşa de sigură. Când vin vremuri grele, anumite mărfuri se găsesc mai greu. Acum e mare bătălie pe ierburi şi flori din care se fac poţiunile de apărare, însă asta nu-nseamnă că lumea are nevoie de ucenici. Prețurile sunt la pământ.

Până acum mi-am ţinut gura, însă nu mă pot abţine să nu întreb:

— Vrei să le vinzi pe fetele alea?

Isch se întoarce spre mine. Are ochii căprui, ca ai lui Gabriel, numai că sunt mai mici, afundaţi în fața ei cărnoasă, crem. Are nasul mic, însă buzele îi sunt pline, date cu un ruj foarte roşu.

— Sigur, fetele sunt de vânzare. Şi băieţii, numai că băieţi nu prea-ţi cumpără nimeni.

— Ca sclavi?

— Nu sunt deloc sclavi. Sunt ucenici de preţ, transferaţi contra unei sume. Poţi să-i compari cu fotbaliştii profesionişti, nu cu sclavii.
— Şi sunt plătiţi la fel de bine ca fotbaliştii?
— Învaţă gratis o meserie, râde Isch. Sunt încântaţi să înveţe de la un alt jucător de top dacă sunt destul de buni. Aşa mi-am făcut şi eu pregătirea. La fel şi Van.
— Şi dacă nu-s destul de buni?
— Unii proprietari se mulţumesc cu rezultate proaste, cei mai mulţi nu. De-asta există o piaţă pentru ucenici noi.
— Am auzit că Mercury mănâncă băieţei – o fi vorba de ucenicii rataţi?
— Nu ştiu dacă într-adevăr îi mănâncă, însă clar îi foloseşte pentru una-alta – mai ales ca ingrediente puse bine, să fie.
— Dar tata? Are şi el ucenici?
— De la mine n-a cumpărat niciunul, îmi răspunde ea şovăind o clipă. Însă poate o să-ţi cauţi chiar tu un ucenic cât de curând? O să-ţi fac rost de cel mai bun dintre toţi.
— Nu, zic, nu-mi trebuie sclavi.
Ia paharul de ceai şi îmi răspunde sorbind:
— Bine, dacă te răzgândeşti cumva…
— Ai de gând să-i vinzi vreo fată lui Mercury? o întreabă Van.
— Momentan, Mercury nu mai face afaceri cu mine. Am auzit că erau s-o prindă Vânătorii în Elveţia şi de-atunci nu se mai vede decât cu Pilot. E cât se poate de circumspectă. Deja i-am trimis o fată prin Mercury. Un drăcuşor împieliţat, isteaţă foc, imediat prinde orice. Mercury caută ceva de primă calitate, acum că Rose s-a dus.
— Nu s-a dus nicăieri. Au împuşcat-o, au ucis-o Vânătorii, spun.
— Vai, vai, face Isch, cu un zâmbet larg, ironic pe buzele roşu aprins. Oricum, ca om de afaceri, nenorocirile oferă anumite perspective promiţătoare.

— Atunci sper să te-alegi cu un profit gras, îi urez.

— Ai putea să ne spui unde e Pilot? întreabă Van. Şi noi trebuie să reglăm nişte afaceri cu Mercury.

Isch o scrutează pe Van o clipă, apoi răspunde:

— E în Pirinei, într-un mic cătun de dincolo de Etxalar. Ultima casă la capătul drumului.

— Mulţumesc, spune Van luând o bucăţică de rahat roz pal – culoarea costumului ei.

Peste douăzeci de minute suntem în maşină.

— La drum, spune Van punându-şi centura.

Nesbitt tastează ceva în sistemul de navigaţie prin satelit al maşinii în timp ce demarează în scrâşnet de frâne.

— Ai încredere în Isch? o întreb. N-ar putea să ne-ntindă o capcană? Nu pare interesată decât de bani.

— E o Vrăjitoare Neagră bună, nu se lasă cumpărată.

— Doar vinde sclave.

— Fetele pot să plece când vor, sunt libere.

— Ba nu sunt libere dacă n-au unde să se ducă, n-au pe nimeni să le-ajute sau să aibă grijă de ele.

— Vrei să ne întoarcem şi să le cumpărăm noi, ca să ne îngrijim de ele?

Nu răspund.

Van se întoarce şi mă priveşte întrebător.

— Nu cred că pot să le rezolv eu problemele.

— Chiar că nu, zâmbeşte Van.

pilot

Ajungem în sătucul de munte mult după miezul nopţii. Ne-a luat şase ore drumul, însă n-am oprit deloc. Am lăsat maşina în alt oraş, habar n-am care, şi Nesbitt a făcut rost de un 4x4, pe care l-am lăsat cu Van în vale, pentru că sare prea mult în ochi aici. Pe-aici se văd doar câteva maşini, toate vechi şi uzate. Eu, Gabriel şi Nesbitt străbatem pe jos satul, mergând tot la deal. Casa lui Pilot e la capăt de tot, la fereastra de la parter se vede o luminiţă gălbuie.

Van crede că prezenţa ei o să ne încurce. Ea şi Pilot au avut nişte neînţelegeri la un moment dat, doar că n-a zis nimic de asta mai devreme. Oricum ar fi, Gabriel o să se ocupe de negocieri, pentru că se cunosc şi ea are încredere în el.

Eu o tot iau în faţă şi mă întorc din drum ca să-i aştept pe ceilalţi, care se mişcă mai încet.

— Parc-ai fi un căţeluş scăpat din lesă, îmi spune Nesbitt.

Deşi e întuneric, sigur o să vadă că-i arăt degetul mijlociu. Ia-o-ncet şi fii cu ochii-n patru.

— În vremurile astea tre' să fim cât se poate de atenţi, mormăie el.

Ajungem la căsuţă. Nesbitt bate încet la uşă şi aşteptăm.

Şi aşteptăm.

Şi tot aşteptăm.

O umbră străbate lumina dinăuntru. Nu se aude niciun sunet.

— Gabriel? se-aude încet o voce, însă nu de la uşă, ci din spatele nostru.

Ne-ntoarcem toţi odată şi în faţă ne apare o femeie care s-a oprit pe cărare, e incredibil de înaltă, cu părul negru lung până aproape de genunchi.

Gabriel face prima mişcare – întinde larg braţele zicând:

— Pilot, mă bucur să te văd.

Pilot nu zâmbeşte, însă se apleacă spre el şi se pupă pe amândoi obrajii, ceea ce pare promiţător. Gabriel vorbeşte în franceză, ne prezintă, cred. Atunci simt că eu şi Nesbitt n-o să ne-alegem cu niciun pupic de la ea cât om trăi. Mai că nu mârâie la mine, iar pe Nesbitt mai are un pic şi-l scuipă în faţă, după care o ia ca o domnişoară fandosită, dacă se poate spune aşa ceva despre o namilă de femeie. Ne luăm încet după ea spre spatele casei, în frunte cu Gabriel, iar eu îi strecor lui Nesbitt:

— Parcă nici nu ne suportă în preajmă.

— N-o lua personal. E doar snoabă. Aşa-s unii vrăjitori. Van e neobişnuit de destupată la minte, la fel şi tânărul Gabriel, fireşte. Lui Isch nu-i stă gândul decât la afaceri. Ai rămâne mirat dac-ai şti ce progresişti sunt o mulţime de Vrăjitori Negri, numai că unii… unii sunt snobi ca Pilot. Ea nu suportă corcii.

— Corcii?

— Corciturile. Semipurii. Nu-i plac decât Vrăjitorii Negri puri.

— Pun pariu că dacă eşti pe jumătate Alb te urăşte mai mult decât dacă eşti pe jumătate supus.

— Nu-ţi bate capul, amice, mă împunge Nesbitt în umăr, eu n-am nimic cu tine.

Apoi mă ia de după umeri.

— Noi, corcii, tre' să rămânem uniţi. Toţi pentru unu', unu' pentru toţi.

Când îl împing în lături râde.

În spatele casei e o curte interioară cu boltă de viţă, iar în mijloc arde focul într-o groapă special amenajată. Se pare că Pilot nu dormea sau poate aici doarme. Ne aşezăm pe nişte perne mari,

prăfuite, lângă foc – sau mai degrabă Pilot şi Gabriel se aşază. Pe mine şi Nesbitt ne expediază la margine, pe nişte covoare tocite.

Pilot strigă pe cineva din casă şi apare o fată. E slabă, cu o claie de păr încâlcit pe cap care colcăie de păduchi. Se strâmbă când dă cu ochii de noi şi ascultă fără niciun interes indicaţiile lui Pilot înainte să intre iar în casă.

— I-a zis să ne aducă nişte apă, îmi spune Nesbitt aplecându-se spre mine. În locul tău eu nu m-aş atinge de ea, amice, sigur a tras o flegmă.

Peste câteva minute se-ntoarce fata cu nişte măsline şi o carafă de vin. Apoi se tot fâţâie o vreme pe drumuri, aducând pâine, ulei de măsline, roşii, ardei – toate numai pentru ea şi Gabriel. Are dreptate Nesbitt, nu ne-alegem decât cu apă în pahare mizerabile.

Gabriel vorbeşte cu Pilot. Cred că-i explică ce s-a întâmplat, de vreo două ori parcă-mi aud numele, numai că vorbeşte tot în franceză şi cine ştie ce-o zice.

Nu le mai tace gura.

E o casă veche şi urâtă. Curtea e împrejmuită de un zid jos, tencuit, pe vremuri alb, însă cenuşiu acum. De pe zid se întinde un spalier până la casă, pe care creşte o boltă deasă de viță.

Gabriel şi Pilot stau turceşte. Pilot pune un lemn pe foc, Gabriel o urmăreşte din ochi şi discută mai departe.

Nesbitt stă lungit pe covorul lui, mai să adoarmă.

— Se pare că mai durează mult şi bine, îmi zice.

Mă întind şi eu, încercând să-mi amintesc când am dormit ultima oară.

Mă trezesc. O rază de soare ce pătrunde prin bolta de viță îmi bate în ochi.

Nesbitt stă întins pe spate, cu un braţ peste faţă, însă observ că are ochii deschişi şi mi se pare că

ascultă ce discută mai departe Pilot cu Gabriel. Apoi cască.

Mă ridic în capul oaselor. Pe covor se lasă un greier, scoate un ţârâit şi sare când dau să-l prind. Acum îmi dau seama că din jur se aude cântecul greierilor, tot creşte şi descreşte, pulsând în căldura dogoritoare. Sunetul seamănă cu bâzâitul telefoanelor mobile, numai că îl simt în urechi, nu în țeastă.

Mă ridic, mă întind ca lumea şi casc, apoi o iau spre marginea curţii ca să arunc o privire dincolo de boltă, spre colinele aride care ne înconjoară.

Gabriel şi Pilot au tăcut.

Aud cântecul greierilor. Sunt o mulţime de greieri, însă uneori, când se lasă o clipă liniştea, parcă-mi răsună câte un *chchchchhh* în ţeastă. Dar e atât de slab, că s-ar putea să mi se pară doar. Mă duc în colţ ca să ciulesc urechea, în loc să mă străduiesc să zăresc ceva.

Nesbitt a venit lângă mine.

— Ce-i?

— Nu ştiu. Tu vezi ceva?

Nesbitt se uită printre viţele căţărătoare şi clatină din cap.

— Noaptea văd mai bine.

Şi atunci parcă aud iar sunetul, doar o clipă, încet de tot, aproape se pierde în cântecul greierilor – însă sigur l-am simțit în țeastă.

— În zonă e un posesor de mobil, spun. O fi vreun supus.

— Doar unul singur? întreabă Nesbitt.

— Nu ştiu, zic.

— Haide să mergem în recunoaştere.

— Ne aştepţi un pic? îi zic lui Gabriel. Dăm o tură de probă.

Gabriel încuviinţează. Pilot nu pare prea îngrijorată.

Cotesc mult la stânga şi Nesbitt o ia la dreapta. În faţă ţopăie greierii, cântecul lor îmi răsună în urechi. Când casa lui Pilot se face mică în urma

mea, o iau în sus pe povârniş, pe îndelete, având grijă s-o ţin tot la stânga casei. Dealul nu se mai termină. Fac şi mai la stânga şi ajung într-o vâlcea secată, adâncă de trei metri, cu pereţi abrupţi. O piatră se prăvăleşte în jos de sub picioarele mele. Înjurând în gând, mă opresc şi rămân nemişcat. Spre mirarea mea, momentul de neatenţie dă roade, căci aud un

chchchchhhhcchchchchchccccchchchhchcchhcchchchchcc

Nu ştiu unde e mobilul, undeva mai sus pe panta dealului, poate îl aud doar când se mişcă posesorul, cum s-a întâmplat când a picat piatra aia. Îmi închipui că dacă e un Vânător probabil s-a lăsat la pământ pe marginea vâlcelei şi ţine sub observaţie casa lui Pilot. Aşa e bine ascuns şi zgomotul mobilului nu răzbate până la mine decât când se ridică de la pământ ca să arunce o privire.

O iau repede la vale, mă opresc şi iarăşi trag cu urechea.

Nu se aud decât greierii.

Cobor încet, cu mare atenţie în vâlcea, punând piciorul cu grijă să nu mişc vreo pietricică, iar când ajung pe fundul ei mă opresc şi ciulesc iar urechea.

Greieri.

Apoi o iau pe povârnişul celălalt, încet, cu grijă. Aplecat de spate, dau fuga la un pâlc de măslini şi-l străbat privind spre dreapta. Nicio mişcare. Mă opresc, mă uit la stânga – nimic – şi mă întorc să cercetez împrejurimile. Desluşesc câteva case de la marginea satului, jos în vale, însă a lui Pilot nici nu se vede.

Mă întorc iarăşi spre deal, închid ochii şi ascult.

chchchchcchchchchcchhchchchchcchchchch

Cred că ştiu unde e Vânătorul – acum ştiu sigur că e un Vânător. N-are cine altcineva să se ascundă tocmai aici. O clipă mă gândesc dacă să las afară animalul, însă am mai multe şanse ca om. Celia m-a învăţat să mă lupt, a venit vremea să pun în practică mişcările pe care le-am exersat cu ea.

O iau cât de repede pot înapoi la dreapta, spre vâlceaua seacă. Atunci o văd. O siluetă neagră întinsă pe pământ care se vede bine de-aici, însă rămâne ascunsă dacă te uiţi dinspre casa lui Pilot. Se uită cu binoclul. Pare să nu ştie că eu şi Nesbitt am ieşit în recunoaştere.

Însă unde să fie partenera ei? Or fi doar două sau mai multe? Se prea poate să fie mai multe.

Şi cum de-au dat de Pilot? Oare ne-a trădat Isch sau Celia, sau ne-a zărit cineva la Barcelona şi s-a luat după noi până aici, sau poate o ţin pe Pilot sub observaţie de zile sau săptămâni bune? Dar Van, o fi bine sau deja au prins-o?

O să fie greu să mă apropii de Vânătoare fără să fac zgomot. E bine poziţionată, nu-i uşor deloc s-o ataci din spate, însă trebuie. Ştiu că pot s-o înving în luptă corp la corp, problema e cum ajung lângă ea înainte să dea alarma. Chiar n-am chef să se-ntoarcă şi să mă împuşte.

O iau din loc, cu ochii la silueta neagră… de parcă suntem doi copii care ne jucăm. Dacă se întoarce spre mine n-am unde să mă ascund – să fim serioşi, dacă se întoarce, s-a zis cu mine –, însă sarcina ei este să supravegheze casa şi, dacă nu fac zgomot, n-o să se-ntoarcă. Şi aşa cobor încet în vale, abia respirând, cu ochii în pământ, ca să caut un loc unde să pun piciorul – îşi schimbă poziţia pe burtă, îşi reglează binoclul –, solul nisipos îmi alunecă un pic sub picior, însă fără zgomot. Încă un pas la vale. Acum stau cu ochii pe Vânător, la doi metri de mine pe pantă. În stânga ţin cuţitul, pregătit de atac.

Fac doi paşi mari, iuţi, în faţă, o apuc de gleznă cu dreapta şi o trag în jos. E bună – scânceşte, se zbate şi dă din picioare, însă deja i-am înfipt cuţitul în gât. Sângele gâlgâie din rană, acoperindu-mi mâna. Scânteile din ochi i se sting. Mă mir cât de rapid a fost totul.

Mă dor coastele. Cred că mi-a rupt una când mi-a tras un picior. Mă vindec, simţind vibraţia în

corp, fără să dau drumul cadavrului, cu cuţitul afundat în gâtul ei. Îl scot şi, cu mâna tremurândă, îl şterg de cămaşa ei. Are la ea o stație cu cască. Le iau tot cu mâna tremurându-mi când mă ating de pielea ei. Îmi pun casca, însă nu suport să-i aud ţiuitul în ţeastă. De-asta îi aud de la o poştă – nu sunt doar mobilele, ci şi staţii de emisie-recepţie.

Îi iau binoclul şi urc pe pantă, unde stătuse mai înainte şi se uitase. E un binoclu foarte bun. Văd casa lui Pilot, curtea, bolta de viţă, zăresc un pic din capul lui Gabriel, însă pe Pilot n-o văd deloc. Binoclul îşi face treaba, cum să nu, însă şi bolta şi-o face pe-a ei. Vânătorii nu ştiu că eu şi Nesbitt am plecat de-acolo, poate nu ştiu nici că am venit.

Mă uit pe deal după partenera Vânătoarei şi după Nesbitt. Departe, pe celălalt versant al dealului desluşesc o siluetă neagră, un Vânător, apoi ceva mai sus mai văd o siluetă neagră. Nesbitt? Nu! Încă un Vânător. Şi mai sus, încă o siluetă. Un al treilea Vânător. La dracu'! Habar n-am pe unde-o fi Nesbitt.

Ar fi dat alarma dacă l-ar fi prins, aşa că…

Atunci îl văd. Face ca mine, se apropie din spate de Vânătorul aflat în fața mea. Foarte bine, numai că am impresia că Nesbitt nu ştie de ceilalţi doi aflaţi mai sus pe pantă şi cred că ei or să-l zărească. Fir-ar să fie!

Alunec în vâlcea, lângă cadavrul Vânătorului, şi îi iau arma. Prefer să n-o folosesc, însă dacă n-am încotro, asta e. Apoi urc în fugă, fără să ies din vâlcea, străduindu-mă cât pot să nu fac zgomot, deşi e mai important să mă mişc rapid.

Fac aşa vreo trei sute de metri, mă gândesc că ajunge. Atunci mai urc un pic până la marginea văii şi mă întind pe burtă, privind cu binoclul. Nesbitt e jos în faţă, a îngenuncheat lângă Vânător, care pare mort de-a binelea. Însă Vânătorul situat cel mai departe de mine se dă mai în spate încet, probabil îl vede pe Nesbitt. Vânătorul poziţionat mai aproape stă nemişcat, însă nu pare deloc relaxat, se uită în

spate, la Vânătorul pe care l-am omorât eu. Acum ştiu că suntem în zonă. L-au zărit pe Nesbitt, au vorbit prin staţie şi acum se întreabă de ce nu răspunde Vânătorul numărul unu.

Trebuie să ajung cât mai repede la Vânătorul de lângă mine şi să sperăm că Nesbitt poate să se ocupe de celălalt.

Vânătorul meu e la vreo sută de metri mai jos, spre stânga. Mă gândesc că nu mai contează cât zgomot fac, aşa că încerc să mă apropii de el cât mai mult, cât mai repede şi cât mai în linişte. Îndrept arma spre Vânător, însă ştiu că nu sunt în stare să nimeresc ţinta decât foarte de-aproape. Aproape am ajuns la femeie când mă aude şi se întoarce. Trag şi o nimeresc în picior. Se dă de-a dura mai încolo şi trage – spre uimirea mea, nu mă nimereşte. Trag şi eu, îmi descarc arma năpustindu-mă la ea, iar apoi îmi împlânt cuţitul în stomacul ei, trăgând în sus, după care îl scot şi i-l înfig în gât. Scânteile din ochi nu i se sting multă vreme, jucând argintiu-căprui. Mă uit la mâna mea, potopită de sângele ei, iar când mă uit iar în ochii ei scânteile s-au stins, aşa că îmi întorc repede privirea de la ea.

Mă usturǎ tâmpla. Îmi curge sânge. Glonţul nu m-a ratat cu totul, ci mi-a julit pielea. Mă vindec iar şi-mi duc binoclul la ochi.

Nesbitt e lângă cadavrul Vânătorului său, îi ia arma şi se întoarce să se uite la mine.

Când mă uit mai sus pe deal văd ultimul Vânător. Se uită când la mine, când la Nesbitt şi scoate mobilul. Vrea să ia legătura cu baza. Dacă o să reuşească, o să roiască Vânătorii pe-aici în doi timpi şi trei mişcări.

O iau spre ea, strigându-i lui Nesbitt:

— Împuşc-o!

Nesbitt trage şi tot trage. Credeam că e mai bun de-atât.

Vânătorul s-a lăsat pe vine, vorbeşte la telefon şi trage în Nesbitt – mai am un pic până la ea. Însă

deja a sunat. Gonesc spre ea. Se întoarce şi trage în mine, fără să mă nimerească deloc. S-a speriat. Trage şi Nesbitt, însă Vânătorul a luat-o din loc, coboară în fugă spre casa lui Pilot. Se mişcă repede, însă tot cred că pot s-o ajung din urmă până la casă. Cobor în salturi dealul, însă şi Vânătorul zboară în jos pe pantă, aşa că ajunge în curtea casei şi se-apucă să tragă în tot ce mişcă, tot-tot, parc-am fi într-un film prost de la Hollywood.

Când ajung la ea, e agăţată de boltă, se prăvăleşte spre mine. Cade pe spate, văd cum îi flutură părul negru lucios prins în coadă, încă se mai agaţă de boltă, deşi îmi dau seama după mişcări că e moartă deja.

Cade la pământ, cu chipul golit de expresie. În frunte i se vede o gaură de glonţ mică şi perfect rotundă.

Iar Gabriel stă în genunchi, cu arma îndreptată spre mine, cu braţul perfect întins şi chipul tot lipsit de expresie.

— Eu sunt, strig şi ridic mâinile ca să fie clar.

— Şi eu, adaugă Nesbitt oprindu-se brusc din fugă lângă mine. La dracu'! exclamă apoi.

Pilot e întinsă la pământ, într-o rână. Fetiţa a îngenuncheat lângă ea şi o ţine de mână. Pe trup i se văd două pete roşii, una pe umăr şi una pe burtă.

Gabriel se apleacă deasupra ei şi-i ia pulsul.

— E încă în viață.

— Patru Vânători ţineau casa sub observaţie, îi spun. Au sunat, au contactat baza sau ce fac. Trebuie să mergem.

— S-ar putea să fie alţii la maşină. Poate au prins-o pe Van.

— Mă duc să văd, spune Nesbitt. Dacă nu vin cu maşina în două minute, să ştiţi că-i de rău.

Şi dispare.

Gabriel se lasă lângă fată şi îi spune ceva în franceză, vorbind rar şi încet. Nu zice nimic, o ţine mai departe pe Pilot de mână. Gabriel o roagă

ceva. Fata încuviinţează din cap. Gabriel o ia pe Pilot de mână în locul ei, iar fata fuge în casă.

Mă duc într-o parte a casei şi mă urc pe zidul jos, de unde se vede drumul, şi îmi ajunge la ureche motorul maşinii 4x4, care vine în viteză cu spatele spre noi. Înăuntru sunt Van şi Nesbitt.

Mă duc la Gabriel.

— A venit Nesbitt.

Din cealaltă parte a casei se-aude un scrâşnet de cauciucuri drept dovadă.

Gabriel o ridică de jos pe Pilot, care scoate un urlet.

— I-am zis fetei să ia ce-i trebuie. Într-un minut plecăm, îmi spune Gabriel ducând-o pe Pilot spre partea din faţă a casei.

Peste zece secunde apare şi fata, cu nişte cizme butucănoase în picioare şi un rucsăcel roz pal burduşit în spate. Mă duc şi o iau de mână, însă se smulge din strânsoarea mea şi dă ocol casei, luând-o spre maşină.

pe drum

Gonim în maşină pe un drum de munte, probabil că ne-am mişcat destul de repede, însă nimeni nu îndrăzneşte s-o spună încă. Dacă e să judecăm după halul în care conduce Nesbitt, sunt mai multe şanse să murim într-un accident decât să ne-mpuşte Vânătorii.

Stau cu Gabriel în spate, iar Pilot e întinsă peste noi, cu picioarele în poala mea. Spre mirarea mea, miros a mentă. Însă în maşină cel mai puternic miroase a frică – e un iz apăsător. De trei ore mergem aşa, fără să vorbim mai deloc – cu cât trece timpul şi ne îndepărtăm mai mult, cu atât suntem mai siguri că am reuşit să fugim. O văd pe Van din profil – i s-a mai descleştat un pic falca, însă şi ea s-a temut. Van i-a administrat o poţiune-anestezic lui Pilot şi, din fericire, de-atunci doarme. Deja nu-i mai suportam ţipetele, cred că nimeni nu mai rezista.

Mă uit la Gabriel. Apasă o compresă pe stomacul lui Pilot – acum e plină de sânge. Pilot pare gata să-şi dea duhul, însă la fel arăta şi acum jumătate de oră. Cele două gloanţe de Vânător sunt încă în rană. Van s-a uitat la răni şi a zis că nu poate să-i scoată glonţul din stomac şi după ton mi-am dat seama că s-a terminat. Nu putem să facem nimic. Pilot o să moară, e doar o chestiune de timp.

Fata stă ghemuită la picioarele lui Gabriel şi o mângâie pe Pilot pe păr şoptindu-i ceva.

— Eşti bine? mă întreabă Gabriel.

Nu ştiu. Îi zic că da şi întorc capul spre geam.

— Ei bine, eu nu-s, spune Nesbitt, tre’ să mă pişurgent.

Maşina se opreşte lin. Suntem într-o regiune cu dealuri joase şi terenuri cultivate. Cine ştie unde? Nesbitt opreşte motorul şi se dă jos. Restul rămânem locului în tăcere, odihnindu-ne nervii.

Nesbitt face pipi lângă maşină.

— Mamă, cât m-am ţinut.

— Cum e pulsul lui Pilot? îl întreabă Van pe Gabriel.

— Slab. Rar.

— Poate să se vindece repede, numai că până la urmă gloanţele otrăvite tot o s-o dea gata.

— Şi zi aşa, Gabby, spune Nesbitt vârându-şi capul în maşină, ai apucat să afli ceva de la Pilot înainte s-o împuşte? Aţi vorbit o groază.

— Da, însă nu cine ştie ce. La început a spus că nu ştie unde stă Mercury, însă eram sigur că ştie. Am tot periat-o cât am putut, i-am zis că nimeni n-o cunoaşte mai bine pe Mercury, însă îmi închipui, desigur, că puţini oameni au fost invitaţi la ea acasă. Şi tot n-a vrut să spună nimic. I-am zis cât de ciudat mi se pare că Mercury s-a încrezut cel mai mult în Rose, o Vrăjitoare Albă din naştere, şi că numai pe ea a primit-o în casă. Atunci n-a mai rezistat şi a recunoscut că şi pe ea a poftit-o şi că a tot fost în vizită la ea. Ea i-a „făcut cunoştinţă" lui Rose cu Mercury acum câţiva ani şi a condus-o pe Rose la ea acasă. Numai că e o chestiune de onoare, în calitate de adevărată Vrăjitoare Neagră şi prietenă a lui Mercury, să nu dezvăluie nimic. Mercury nu vrea să ştie nimeni unde stă.

— Cu alte cuvinte, nu ţi-a mărturisit unde stă, îl întreabă Van.

— Exact.

— Totul a fost în zadar! exclamă Nesbitt trăgând un şut în maşină.

— Atunci am zis că probabil Mercury şi-a părăsit casa, de când o hăituiesc Vânătorii. Că poate au descoperit unde e. Pilot a râs când m-a auzit şi mi-a răspuns că n-o s-o descopere în veci şi

că are de gând s-o ducă pe fată acolo, în locul lui Rose.

Şi Gabriel şi-a întors privirea spre fata de la picioarele lui.

— Probabil că nu i-a zis fetei unde stă Mercury, nu? spune Van.

— Pilot a insistat că numai ea ştie şi n-o să zică nimănui. A mai zis şi că în satul ăla n-o pândeşte niciun pericol. Că n-a fost picior de Vânător vreodată prin zonă. Cred că au ajuns cam odată cu noi. De unde trag concluzia că fie Isch le-a zis Vânătorilor unde mergem, fie ne-au urmărit de la Barcelona.

— Dacă ne-ar fi urmărit, aş fi fost moartă, spune Van. Ar fi văzut maşina. Iar Isch nu le-ar fi zis nesilită şi nici nu i-ar fi stors informaţia aşa de repede. O fi vorbit una din fete? întreabă ea şi se uită la Nesbitt, care încuviinţează din cap.

— Atunci Isch e moartă sau în mâinile Vânătorilor. Dacă au prins-o, o să le spună că te-ai văzut cu Celia şi că şi eu am fost de faţă, zic.

— Cred că e logic.

Nesbitt scoate o înjurătură, dă ocol maşinii şi-i mai arde un picior.

Fata se foieşte şi Gabriel îi spune ceva în franceză, iar ea îi răspunde tot în franceză.

— Pers? îi zâmbeşte Van fetiţei. O cheamă Pers?

— Da, răspunde Gabriel.

Vorbesc mai departe. Se alătură şi Van conversaţiei, vorbind tot în franceză, şi, culmea, mai vine şi Nesbitt în dreptul portierei şi se bagă în vorbă.

Fata zice ceva cu ochii la mine şi-mi vine să-i spun şi eu ceva, însă nici în engleză n-aş şti să-mi aleg cuvintele – să-i zic că-mi pare rău de Pilot şi că nu ştiu ce-o să facă acum, ce mai, viaţă de rahat, însă poate o să aibă Van grijă de tine, cu toate că n-are cine ştie ce stofă de mamă-surogat, dar Nesbitt ar fi un tată interesant, oricum, tot e mai bine decât să sclavageşti pentru Mercury.

Însă atunci văd că nu vrea nimic de la mine. Se pune pe ţipat. Habar n-am franceză, însă bănuiesc că mă înjură. Îşi apropie faţa de a mea, eu mă dau în spate şi mă fac mic, lipit de portieră, iar atunci mă scuipă în obraz. Gabriel o cuprinde cu braţele şi o trage de pe mine, şoptindu-i ceva la ureche, însă nu cred să funcţioneze, căci fata mă ia la şuturi – Gabriel e silit s-o imobilizeze cu un picior. Deschid portiera şi cad afară, apoi mă ridic, îmi şterg flegma de pe faţă şi mă uit la învălmăşeala de braţe şi picioare de pe banchetă.

— Ce-a fost asta?

— Nu-i are deloc la inimă pe corci şi în plus crede că din cauza ta au atacat Vânătorii.

Van s-a dat jos din jeep şi a venit lângă noi. Ia o ţigară din tabacheră şi Nesbitt i-o aprinde. Apoi Van îi întinde tabachera lui Gabriel. Pers strigă ceva dând din picioare şi atunci îmi dau seama că Van i-a oferit o ţigară.

— Ce temperament! spune Van întorcându-se spre Nesbitt. Trage din ţigară înghiţind fumul. Află tot ce poţi despre ea, îi zice lui Gabriel.

Gabriel îi spune ceva şi Pers îi răspunde pe un ton ceva mai politicos. Van îmi traduce pe măsură ce ascultă:

— Părinţii i-au murit, tatăl cu ani în urmă, mama de curând, ucisă de Vânători – ea a scăpat cu viaţă. Isch a luat-o pe lângă ea şi i-a zis c-o să devină o vrăjitoare de seamă când se face mare. Pilot voia să i-o ducă lui Mercury. Spune că are zece ani. Nu ştiu dacă i-ar fi făcut o impresie prea bună lui Mercury – e tare drăcoasă. Însă s-ar putea să ne fie de folos. Dacă Mercury îşi caută o ucenică, Pers s-ar putea să ne ajute să ajungem la ea.

— Mai întâi trebuie să dăm de ea.

— Mda, e o problemă din ce în ce mai frustrantă, spune Van trăgând adânc din ţigară. Gabriel, ai întrebat-o dacă ştie unde stă Mercury, nu?

— Da. Zice că nu ştie şi o cred.

Van aruncă ţigara pe jos şi rămâne cu ochii la ea.
— Da, şi eu. Aşa că nu putem să aflăm decât de la Pilot.
— O poţiune, ceva? o întreb.
— Da, numai că nu-i aşa de simplu. O poţiune de extragere a adevărului ar fi ideală, însă ia ceva până o prepari, trebuie adaptată la om şi acţionează cel mai bine asupra persoanelor sănătoase şi fără voinţă. Acum avem de-a face cu o pacientă slabă, pe moarte, cu o fire foarte puternică. E spinoasă treaba.
— Atunci?
— Mai rămâne să folosim o poţiune care ne dă acces la amintirile ei spaţiale, care ne permite să mergem cu ea şi să vedem ce-a văzut atunci.
— O viziune?
— Da. Pot să prepar o poţiune amestecând ceva de-al lui Pilot cu ceva de-al lui Mercury.
Se uită fără prea mare speranţă la Gabriel.
— Oare ai ceva la tine?
— O agrafă pe care o am de la Rose. E un dar de la Mercury, a făcut-o cu mâna ei.
I-o arată lui Van, care clatină din cap.
— E vrăjită. Dacă o folosesc, o să interacţioneze cu proprietăţile magice ale poţiunii.
— N-avem ce face, trebuie să folosim poţiunea de extras adevărul, spun.
— N-avem timp, insistă Van. Licoarea mea o s-o ţină adormită vreo două ore. Când se trezeşte o să vorbesc cu ea şi poate că o să gândească altfel odată ce vede că a ajuns cum a ajuns. Însă, până una-alta, suntem toţi obosiţi – hai să ne odihnim un pic.
— Facem popas aici? întreabă Nesbitt cu ochii la pustiul din jur.
— Da, răspunde Van. Aici o să-şi găsească Pilot odihna de veci.

harta

Când se lasă seara mă duc pe un câmp, mă întind pe pământul golaş şi închid ochii. Creierul mi s-a făcut piftie.

Adorm cu gândul la Annalise. Mă plimb cu ea pe malul unui râu, într-o poiană, deasupra se întinde bolta senină a cerului. Apoi ne întindem pe pământ şi păsările ciripesc între ele. Vântul îmi flutură cămaşa, soarele îmi încălzeşte faţa. Mă las pe-o parte. Annalise se uită la cer, pielea îi emană lumină, scăldată în raze, şi spune ceva, mişcând din buze, numai că nu sunt atent, mă gândesc cât de mult îmi place să mă uit la ea. Îi suflu în ureche, aşteptându-mă să-mi zâmbească, însă nu, vorbeşte mai departe. Aşa că mă aplec peste ea şi o sărut, însă ea nu-mi răspunde deloc, şi atunci mă întind peste ea, ca s-o privesc în ochi. Sunt la fel de albaştri cum i-i ştiu, însă nu se uită la mine – se uită în gol, scânteile argintii au încremenit. Au îngheţat în irişi. Şi atunci parcă mă înalţ în aer şi nu mai pot s-o ating. Ea rămâne mai departe pe pământ, mişcând din buze, numai că nu vorbeşte – se sufocă, îşi dă ultima suflare. Când mă înalţ şi mai mult, văd că e întinsă pe jos lângă cabană, Mercury e în picioare lângă ea, iar vântul mă alungă de lângă ea şi tot strig şi strig la Mercury. Atunci mă trezesc şi mă ridic în fund.

Gabriel e lângă mine.

— Ce-ai păţit? strigai în gura mare.

— Sunt bine, sunt bine. Am ceva de-al lui Mercury.

— Perfect, zâmbeşte Van larg.

— Da?

— Da.

Are în mână hârtia pe care mi-a dat-o Mercury, pe care a desenat o hartă care să mă conducă la casa în care îşi stabilise Clay baza de operaţiuni.

De luni de zile țin în buzunar hârtia aia – s-a turtit, s-a udat şi e roasă, încât are muchiile rotunjite şi o gaură în mijloc. Însă e de la Mercury – i-a aparţinut. Mai bine de-atât, are scrisul ei, încă vizibil, şi cel mai important, din câte spune Van, e că Mercury mi-a dat-o cu mâna ei – nu e furată, ci primită în dar.

E un ingredient perfect.

— Sigur, asta înseamnă că ţie trebuie să-ţi încredinţeze Pilot viziunea.

— Bine.

— Mai înseamnă că tu prepari poţiunea şi o bei. Poţiunea e asemenea unui râu care străbate meleagurile minţii aducându-ţi cu el amintirile lui Pilot.

— Bine, fac, ceva mai prudent.

— Trebuie s-o tai astfel încât să se scurgă toată în tine.

— O tai?

— Ne trebuie sângele pentru poţiune. O groază de sânge. Trebuie să-i scurgi tot sângele.

— Ce?

— Oricum e pe moarte, Nathan.

Pe vremuri credeam că nu sunt capabil să omor pe nimeni. Ţin minte că, în copilărie, când auzeam tot felul de poveşti cu Vânători care ucid Vrăjitori Negri şi cum a ucis tata atâţia Vânători, îmi spuneam că eu n-o să fac în veci aşa ceva. Însă acum, la vârsta mea înaintată de şapteşpe ani, am ucis cinci oameni. Şi va trebui să mai ucid încă unu. Numai că Pilot nu încearcă să mă omoare. E ea pe moarte, însă eu o să-i curm viaţa. Încă o moarte pe conştiinţă.

Sunt şocat cât de puţin mă gândesc la oamenii pe care i-am ucis. Credeam că ucigaşii sunt obsedaţi de amintirea victimelor lor, însă eu de-abia dacă

mă gândesc la ei. Vreau s-o fac chiar acum, cumva în semn de respect şi, poate, ca să mă conving că nu-s chiar total insensibil. Primul a fost Vânătorul din Geneva căruia i-am rupt gâtul. Mi-o amintesc bine pe femeie. Al doilea a fost Vânătorul din pădure, cea iute de picior, pe care am ucis-o în pielea animalului. Apoi e Kieran, pe care nu vreau să-l cinstesc deloc. Şi la urmă sunt cei doi din Spania. Primul Vânător din vâlceaua seacă pe care l-am înjunghiat în gât şi al doilea sub un măslin. Pe jos căzuseră măsline. Le văd în minte – verzi, mari, coapte, unele despicate, lăsând pete pe pământ. Pe Vânător nu prea mi-l amintesc – mai degrabă mi s-a întipărit în minte pământul pe care zăcea mort.

Am ucis cinci oameni.

În curând o să fie şase.

Dacă o să fac față.

Pilot zace pe jos, cu capul pe o pernă improvizată dintr-un covoraş din maşină împăturit. Pers stă lângă ea, ţinând-o de mână. Van stă de o oră printre fiole şi borcănaşe scoase din geanta de pânză groasă. A tot amestecat şi pisat ingrediente pentru mine – zice că e gata. Stă de vorbă cu Pilot.

— Îi spune că nu e nevoie să-i facem nimic, îmi traduce Gabriel. Nu trebuie decât să ne zică unde e casa. Îi spune că poate să-i dea ceva să-i potolească durerile.

— Şi Pilot ce zice? întreb deşi am ghicit deja.

— Că nu şi nu.

Apoi Van se apucă să vorbească cu Pers, cred că îi explică ce-o să se întâmple. Mă aştept s-o scuipe pe Van, să se lupte, să protesteze, însă ea doar o ţine de mână pe Pilot şi-i spune ceva în şoaptă.

— Pers e o fetiţă tare şireată, îmi spune Van. Nu te lăsa prostit de drăgălăşenia ei, Nathan.

Pers nu mi se pare câtuşi de puţin drăgălaşă. Ştiu că deja mă urăşte şi că o să mă urască şi mai aprig după ce-o să-i fac lui Pilot. Întotdeauna e loc de mai multă ură.

Van mi-a zis ce am de făcut. Trebuie să fac o tăietură verticală pe braţul lui Pilot, în venă. Pilot trebuie să vadă, să ştie ce-i fac. Apoi trebuie să-i adun sângele şi să-l amestec cu poţiunea pe care a preparat-o Van cu ajutorul hărţii. Trebuie să-i scurg cât mai mult sânge. Pilot o să moară, trebuie. Ideal ar fi să beau poţiunea cât îşi dă ea ultima suflare.

— Pilot are o groază de amintiri în cap, îmi spune Van, trebuie să înţeleagă bine ce vrei să afli şi cât de mult ai nevoie să afli. Când o tai, gândeşte-te la Mercury, la sângele lui Pilot şi că vrei să deţii amintirile lui Pilot de când a fost acasă la Mercury.

Pilot e într-o rochie cu mâneci largi şi Gabriel i-a suflecat una, dezvelindu-i pielea palidă de pe dosul braţului lung şi subţire. Vena albăstrie pare groasă şi afundată în carne.

Lipesc vârful cuţitului de pielea lui Pilot şi apoi îl ridic. Nu sunt gata. Trebuie să mă adun. Trebuie să mă gândesc la ce trebuie.

— Numai aşa putem să dăm de Mercury, Nathan, îmi spune Van. Numai aşa putem s-o ajutăm pe Annalise. Însă trebuie să fii sigur. Poţiunea n-o să funcţioneze dacă nu eşti sigur pe tine. Nu uita că Pilot o să moară oricum peste câteva ore. N-avem cum s-o salvăm, e pe moarte.

— Numai că tu o s-o ucizi, continuă Gabriel. Îi răpeşti ultimele ore din viaţă. Trebuie să fii sigur.

— Gabriel, tu ce-ai face dacă Nathan ar fi în mâinile lui Mercury? îl întreabă Van uitându-se la el. Dacă ai fi silit s-o tai pe Pilot ca să-l găseşti şi să-l salvezi?

Gabriel nu răspunde, se uită doar lung la Van şi ne întoarce spatele.

— Cred c-ai jupui-o de vie, spune Van încet.

Atunci Gabriel se întoarce spre mine şi văd cum i se rotesc încet scânteile aurii în irişi când răspunde:

— De zece ori dacă trebuie.

— Numai că pe mine nu mă crezi în stare. De ce? Nu ţin destul la Annalise?

— Ştiu că ţii, Nathan, clatină el din cap. Nu trebuie să-mi dovedeşti.

— Nu vreau să dovedesc nimic. Vreau s-o ajut cumva pe Annalise.

— Şi numai aşa se poate, spune Van.

Mă gândesc la Mercury şi la dorinţa mea de a-i găsi casa şi înfig vârful cuţitului în braţul lui Pilot, despicându-i pielea în jos. Pilot nici nu tresare, doar geme şi spune ceva, mă blestemă probabil, şi cu toate că mi-am propus să n-o privesc în faţă, mă uit. Are ochii negri – ca ai mei. Mai spune ceva, mai blestemă de câteva ori. Îi miros răsuflarea împuţită. Mă ajută să mă concentrez pe chipul lui Pilot. Ştiu că trebuie să cred în ce fac. Pilot termină cu blestemele şi pleoapele îi flutură fără să se lase de tot. Se holbează la mine până în ultima clipă şi după aceea, însă scânteile cenuşii din ochi, ce îi pâlpâiau slab chiar de dinainte s-o tai, se fac nevăzute într-un sfârşit, iar sângele îi curge mai lent şi până la urmă se opreşte de tot.

— Repede, îmi porunceşte Van. Până nu moare.

Torn un pic de sânge în vasul de piatră pe care mi-l dă Van – pe fund e hârtia pisată cu harta şi celelalte ingrediente pe care mi le-a pregătit Van.

— Mai toarnă nişte sânge şi amestecă bine, îmi spune Van.

Cred că în sânge e şi un pic de otravă de-a Vânătorilor, însă Van mi-a spus că o să-i fac faţă, o să fac faţă orice ar fi.

— Găseşte-o pe Mercury, Nathan. Găseşte-o pe Mercury şi salveaz-o pe Annalise. Ţine minte că asta ai de făcut.

Duc vasul la buze şi sorb din poţiune. Are gust de piatră, un gust ciudat de sec, aproape piperat, şi îmi încinge gâtlejul şi stomacul.

— Gândeşte-te la Mercury, îmi aminteşte Van.

Dau pe gât poţiunea, amintindu-mi cum stătea Mercury lângă Annalise cea adormită. Când

termin, dau drumul vasului.

Pers se uită la mine cu ochi negri plini de ură şi, dintr-odată, mă-nfurii pe ea că mă judecă pentru că sunt cine sunt şi trebuie să fac ce trebuie să fac. Trebuie să mă duc de-acolo, altfel o pocnesc, aşa că mă ridic, numai că mi se înmoaie picioarele, şi spre mirarea mea, mă prinde Nesbitt şi mă lasă la pământ.

Mă simt slăbit la trup, însă mintea îmi merge brici. Vreau să dau de amintirile lui Pilot, însă nu ştiu unde să le caut.

Închid ochii.

O văd pe Pers îngenunchind lângă mine. Zac în curtea din Spania. M-au rănit. Apoi Pers dispare şi merg printr-o livadă de măslini, mă opresc să iau ceva de jos – o piatră, o piatră rotundă. Apoi sunt pe o plajă, iau o pietricică de jos şi simt arşiţa soarelui pe faţă. După aia mă trezesc pe malul unui râu şi fixez piatra într-un stăvilar mic. Îl astup.

Pilot nu vrea să-mi arate amintirile ei. Van mi-a zis că s-ar putea să facă aşa ceva, să-şi umple mintea cu amintiri trucate, născocite. Mă concentrez asupra lui Mercury, părul ei, rochia cenuşie, fiorul rece pe care ţi-l stârnea cât ai clipi. O văd. Atunci mă trezesc pe malul unui lac mare, albastru. E rece şi cerul bleu pal se oglindeşte în ape. Iau de jos un bolovan, cel mai mare dintre toţi. O să-l car până la marginea lacului, ca să zăgăzuiesc râul. Cum merg cu bolovanul în mâini, văd că pe lac e o insulă tare ciudată. E albă. Atunci îmi dau seama că nu e o insulă, e un aisberg ce pluteşte pe lac. Car mai departe bolovanul greu pe mal, însă vreau să cercetez aisbergul, să simt frigul şi vântul, să mă gândesc la Mercury şi la răsuflarea ei îngheţată. Însă mă uit tot în pământ, la pietrele de la picioare, merg aşa până la râu şi azvârl bolovanul în apă, ca să astup albia.

Viziunea sigur arată împrejurimile casei lui Mercury, din câte spune Van. Însă nu prea ne ajută

cu nimic. Am tot repetat drumul ăla, însă n-am găsit nimic nou. Nu văd decât aceleaşi lucruri. Sunt în mintea lui Pilot, ridic bolovani de pe jos şi clădesc un stăvilar.

Când îi cer sfatul, Van îmi spune:

— E moartă. Amintirile alea nu-s adevărate. Găseşte-le pe cele adevărate.

— Mersi, m-ajuţi o grămadă, îi răspund.

Şi iar încerc, şi iar dau de aceleaşi chestii.

E târziu, noapte. Mă plimb de colo-colo prin grădină. Am plecat din locul unde a murit Pilot – unde am ucis-o. Am făcut rost de altă maşină, de altă locuinţă. Cred că suntem în Franţa, însă nu sunt sigur. Ceilalţi sunt în casă. Nesbitt măcar ne pregăteşte masa, însă se tot plânge că ne ia aşa de mult să dăm de Mercury. Îşi face griji că Isch le-a dezvăluit Vânătorilor anumite informaţii dacă au prins-o. Celia e în pericol, s-ar putea s-o demaşte ca spion, însă Van spune că n-avem ce să facem, nu ne rămâne decât să sperăm că Celia o să ştie să se păzească.

Suntem aici de o zi. Aşteptăm să mă prind unde trebuie să mergem mai departe. Uşa din spate se deschide şi iese Gabriel.

— Eşti obosit? mă întreabă.

— Obosit da. Supărat iarăşi da. Cătrănit mai tot timpul. Niciodată nu te distrezi cu mine.

— Ce haz are distracţia când viaţa e deja atât de interesantă? zâmbeşte el.

Ne aşezăm pe nişte pături, sub un copac. Aici am dormit azi-noapte.

— Ţi-a venit vreo idee genială ceva? îl întreb.

— Care să te-ajute să găseşti amintirile?

— Da.

— Derulează iar şi iar imaginile ca să-ţi dai seama cum treci mai departe.

— Ce plictiseală, spun sprijinindu-mi capul de copac. Să tot fac acelaşi lucru.

— O fi plictisitor, dar trebuie, spune el uitându-se la mine. Dacă vrei s-o găseşti pe Annalise, mai încearcă o dată.

Mă uit la el ştiind că are dreptate. El ar încerca de o mie de ori de dragul meu.

Derulez în minte fiecare amintire în parte – livada de măslini, plaja şi lacul. Însă am impresia că lacul e amintirea adevărată. Mi-a apărut în minte când m-am gândit la Mercury. Mă întorc cu mintea acolo şi văd iarăşi totul. Lacul, cerul ce se oglindeşte în el, o briză rece care pare aievea – senzaţie pe care n-am avut-o când trăiam celelalte amintiri. Mă concentrez asupra brizei. Mă înfior şi întorc privirea spre dreapta. Sunt în mintea lui Pilot. Mi-a ajuns ceva la ureche. Acolo e un deal maroniu, împădurit. Ici-colo e zăpadă. Pe malul lacului e un drum – o iau pe el. În lac e aisbergul, care se oglindeşte perfect în apă. Când îmi întorc privirea spre deal o văd pe Mercury făcându-mi cu mâna şi o iau spre casa ei.

forma cuvântului

Toată noaptea îmi tot derulez amintirea în minte, căutând alte indicii. De fiecare dată casa lui Mercury îmi apare şi mai limpede. Nu e nici castel, nici conac, nici casă de țară, nici vilă cocoțată la înălţime – e ceva mult mai rar de-atât. E un buncăr subteran dosit în deal.

A doua zi dimineaţă mă chinui să descriu locul ăla, lacul şi dealul.

— Ai putea să-l desenezi? mă întreabă Gabriel.

Pot. Toată lumea mă urmăreşte cât m-apuc să desenez lacul cu aisbergul plutitor. Peisajul din jur e vălurit, fără copaci sau tufişuri, nu se văd decât iarbă gălbuie şi pământ golaş – în văiugi s-a aşternut zăpada. În timp ce desenez îmi dau seama că lângă drumul ce se-ntinde de-a lungul lacului e o plăcuţă pe care scrie ceva.

— Vezi cumva cum se cheamă locul ăla? mă întreabă Van.

Nu ştiu ce scrie pe plăcuţă. Închid ochii şi descriu ce văd.

— Începe cu litera V şi e un cuvânt nu prea lung.

— Ce mai, ne-ajuţi o grămadă, spune Nesbitt. Un loc cu climă rece al cărui nume începe cu V? Ce să zic, aşa eliminăm o groază de locuri…

— Aşa e, Nesbitt, mersi, îl întrerupe Van. Ne trebuie nişte hărţi. Te pricepi să citeşti pe hartă, Nathan?

— Da. Mai e ceva. Ştiu ce formă are cuvântul.

— Ce formă? râde Nesbitt. Păi, zi aşa! Ştii *forma* cuvântului… altă mâncare de peşte.

— Nesbitt, dacă nu poţi să contribui cu nimic pozitiv, ai putea să fii drăguţ şi să te abţii de la

orice contribuţie?

Dau din umeri şi desenez cu degetul în aer.

— Bun. Cât de lung e cuvântul? Ştii câte litere are?

— Sau din ce litere e alcătuit? îl mănâncă pe Nesbitt limba. Ar putea fi o întrebare utilă.

— Plăcuţa era pe marginea drumului, în depărtare, însă nu era chiar aşa departe, doar că nu pot să citesc numele, şi de câte ori încerc să-mi amintesc sau să mă concentrez asupra lui, se preschimbă într-un amestec confuz de negru şi alb.

— Cu ce cuvânt seamănă cel mai mult? mă întreabă Gabriel întinzându-mi o carte.

Nesbitt îşi agită mâinile clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred.

Las cartea şi mă uit lung la el. Van şi Gabriel mă imită.

— Ce?!

— Ce-ar fi să te duci după atlas, Nesbitt? îi spune Van. Apoi apucă-te să pregăteşti masa şi fă o plimbare lungă.

Cât lipseşte el frunzăresc cartea încercând să găsesc un cuvânt care să-mi amintească de numele locului din mintea mea. Nu reuşesc.

Gabriel vine cu o foarfecă şi se apucă să decupeze litere. Le tot aranjează până îi zic să se oprească.

— Cam aduce cu ăsta. Ce scrie?

— Volteahn. N-are niciun sens. Şi…, continuă el căutând în indexul atlasului geografic, nici nu e trecut în index.

— Există vreun nume asemănător? întreabă Van.

Gabriel studiază indexul.

Mă ridic şi mă duc la bucătărie. Nesbitt taie pâinea cu un cuțit zimțat. Când intru ridică ochii.

— Hei, amice!

Probabil nu am un aer prea mulţumit, căci urmează:

— Ştii că n-am vrut deloc să te jignesc.

— Nu ştiu să citesc, bine? zic apropiindu-mă de el.

Cuţitul e îndreptat spre pieptul meu. E doar un cuţit de tăiat pâine, însă tot poate să mă ucidă. Mă apropii şi mai mult, astfel încât vârful cuţitului aproape îmi intră în piele.

Mă împing un pic şi vârful se afundă doar puţin, până când Nesbitt îşi retrage cuţitul. În vârf e o picătură de sânge.

— Bine? insist.

— Da, Nathan, sigur. Glumeam şi eu.

Glasul şi rânjetul tâmpit îi sunt neschimbate, însă, cum stau lângă el, îmi dau seama că ochii i-au încremenit – culorile ce alunecă şi se amestecă în iris parcă au îngheţat. Se teme.

Sunt atât de mirat, că mă opresc. Nici nu mi-am dat seama că i-e frică de mine.

— Nathan, ce s-a întâmplat? mă întreabă Gabriel intrând în bucătărie.

După o scurtă ezitare, continuă:

— Credem că l-am găsit – locul de care ziceai.

— Se pare că nici nu e nevoie să învăţ să citesc, îi zic lui Nesbitt. Şi să ştii, adaug, supa e prea sărată.

Îi întorc spatele şi plec.

— Prea sărată? se miră Nesbitt. Prea sărată? Bine… dar… Când ies din bucătărie o văd pe Pers cum stă într-un colț al banchetei. Probabil că era acolo când am intrat. Îi recunosc expresia ochilor şi o văd cum îmi arată colţii şi mârâie la mine când dau să ies.

Gabriel îmi arată numele satului din atlas.

— Ăsta-i? Veltarlin. Ăsta e numele pe care l-ai văzut?

— Nu ştiu sigur. Cam aşa arăta. Lacul pare să fie tot ăla, însă îmi trebuie o hartă la scară mai mare ca să mă asigur.

Vine şi Nesbitt la masă.

— L-ai găsit?

— Da, zic. Ăsta tre' să fie – e un loc cu climă rece al cărui nume începe cu V.

— Marfă, rânjeşte Nesbitt.

— Acum ce facem? întreabă Gabriel.

Van se ridică, se întinde ţeapăn şi începe să se plimbe prin cameră. Scoate tabachera, însă doar se joacă cu ea, n-o deschide.

— O luăm într-acolo. Putem să facem rost de nişte hărţi la scară mare pe drum, ca să ne asigurăm că ăsta e locul. Iar dacă e, Nesbitt merge în recunoaştere.

— Merg singur? întreabă el.

— Te simţi flatat, nu te preface.

— Cu ce scop?

— Să cercetezi terenul cu cea mai mare grijă. Să priveşti, să observi. Să localizezi intrarea sau intrările. Să vezi dacă intră sau iese cineva. Să stabileşti ce farmece de apărare foloseşte Mercury. Şi, cel mai important, să te asiguri că nu te vede nimeni. Iar apoi să te întorci la bază.

— Şi unde e baza?

Van se duce iar la atlas şi îşi pune degetul, cu unghia perfectă, la câţiva centimetri de dealul şi buncărul lui Mercury.

partea a patra
jurnal de buncăr

din nou optimist

Suntem la baza pe care ne-am stabilit-o într-o altă casă goală, la câţiva kilometri de buncărul lui Mercury. Ne-am uitat pe o hartă la scară mai mare şi acum sunt sigur că ăsta e locul. Suntem aici de şaptezeci şi două de ore şi Nesbitt e plecat de şaptezeci şi una de ore şi jumătate. Van a lucrat fără oprire la o poţiune de convingere prin care s-o facă pe Mercury s-o trezească pe Annalise.

Tot amestecă şi porţionează, privindu-ne urât dacă facem vreun zgomot. Pers e încă urâcioasă şi se holbează cu răutate la mine, însă nici eu nu mă las. Mai mult stau cu Gabriel, retraşi în camera lui sau în bucătărie.

Primele două nopţi mi le-am petrecut afară. Suntem în nord de tot şi e frig. În prima noapte m-am întrebat dacă o să mă preschimb cumva, însă nimic. În a doua noapte am stat turceşte pe pământ, urmărind soarele la apus şi trecându-mi în revistă amintirile de când eram în pielea animalului, de când *el* mă luase în stăpânire, şi mi-am amintit cum m-am simțit înăuntrul celuilalt sine al meu şi cum vedeam totul altfel. Tot nimic. Însă apoi am derulat viziunea pe care am avut-o când l-am ajutat pe Gabriel, mi-am amintit cum era în Ţara Galilor, cum mi-am vârât ţepuşa în inimă, legându-mă de pământ şi de el, eul animalic. Şi atunci s-a întâmplat – am simţit cum mă inundă încet valul de adrenalină, m-am lăsat în voia lui şi m-am preschimbat.

Ţin minte aproape tot ce am trăit în trupul de animal.

N-am vânat nimic. Parcă mi-ar fi făcut o demonstraţie, arătându-mi cum e, ajutându-mă să mă obişnuiesc – dar eram tot timpul doar un pasager, el era la volan. Eram doar în corpul lui, deşi nu ştiu ce fel de corp era. După urmele labelor, cred că eram un lup sau un câine mai mare.

Simt că pot să controlez mai bine momentul când mă preschimb. Sunt sigur că pot să opresc transformarea şi că pot s-o declanşez.

Aşa că la noapte rămân în casă, în pielea mea, în parte pentru că sper să se întoarcă Nesbitt şi în parte pentru că nu vreau să mă preschimb iarăşi atât de curând. Stau întins pe unul dintre paturile din camera lui Gabriel, simţindu-mă optimist.

Gând de bine nr. 1

Trăiesc. Mi-am primit Darul şi am început să învăţ să-l controlez. E mare lucru. *Trăiesc. Mi-am primit Darul şi am început să învăţ să-l controlez.*

Asta e clar de bine.

Gând de bine nr. 2

Îmi place de Annalise. M-am gândit destul de mult la ea şi îmi place de ea. Mult. Şi ea mă place. Cred.

Gând de bine nr. 3

Cel mai probabil, Annalise nu suferă deloc deocamdată. E cufundată într-un somn greu ca moartea, ceea ce e o situaţie periculoasă, însă aspectul ăsta probabil că nu o preocupă acum.

Gând de bine nr. 4

Acum ştim unde e buncărul lui Mercury. Dacă Annalise e acolo, chiar cred că o să găsim o cale s-o scoatem fără să păţească nimic. Avem şanse s-o învingem pe Mercury. Patru contra una înseamnă reuşită aproape asigurată. E acasă la ea, însă şi noi putem s-o luăm ca din oală. E foarte puternică. Şi noi suntem destul de puternici. Avem şanse mari să

învingem. Desigur, e în stare să ne congeleze pe loc, învăluindu-ne într-o furtună de gheaţă, sau să ne sufle hăt departe la propriu sau, mai ştiu eu, să ne facă terci cu boabe de grindină cât toate zilele.

Gând de bine nr. 5

Suntem patru contra lui Mercury, ceea ce înseamnă că încă nu l-am omorât pe Nesbitt. Şi nici nu cred c-o să-l mai omor. Nu mă mai calcă aşa de rău pe nervi.

Gând de bine nr. 6

Dacă supravieţuim, o să fiu cu Annalise. Ştiu că n-o să se termine necazurile, mai e chestia cu Alianţa şi mai e mult până o să putem să ne vedem liniştiţi de viaţă, însă măcar o să fiu cu ea. Chiar vreau s-o sărut ca lumea şi să fac alte chestii pe care-mi doresc de ani întregi să le fac cu ea şi n-am apucat niciodată şi…

— Eşti bine?

Gabriel – mereu cu mine.

— Da. Mă gândesc doar la diverse… ştii, diverse chestii de bine.

— A, da. Te gândeşti la ea. La Annalise.

— Un pic. Cred că avem şanse să ne iasă. Să o salvăm. Şi să supravieţuim.

Nu răspunde.

— Nu crezi?

— Mercury o să încerce să ne ucidă pe toţi, cred că o să se străduiască din greu. Se pricepe la aşa ceva.

Încerc să rămân optimist, aşa că spun:

— Şi cred că Alianţa are şanse să funcţioneze. Ar putea să schimbe radical lucrurile adică. Într-un an de zile toată lumea vrăjitorilor ar putea fi altfel.

Gabriel se ridică şi mă întorc să mă uit la el. Se reazemă de perete, cu ochii la fereastră. Cerul e negru, înnorat. Camera emană o lumină verzuie slabă de la fumul-de-noapte al lui Van.

Se întoarce să se uite la mine, apoi iar se uită pe fereastră, cu mişcări ţepene, smucite, ca şi cum avea de gând să spună ceva şi s-a răzgândit.

— Eşti supărat? îl întreb.

Nu răspunde imediat, însă apoi spune:

— Un pic. Poate mai mult.

— Pe mine?

— Pe cine altcineva?

— De ce?

— Nu vreau să mor, Nathan. Nu vreau să mor salvând o fată pe care o dispreţuiesc. O fată în care n-am deloc încredere. O fată care cred că te-a trădat şi o să te trădeze iar. Şi dacă e să fiu un pic egoist – şi se întoarce să se uite la mine –, nu cred că te interesează câtuşi de puţin ce vreau eu, nu?

Încerc să-mi găsesc cuvintele, să-i zic cât de mult îmi place de el, cât de mult îl apreciez, că ştiu cât m-a ajutat. Sunt cuvinte de toată jena, însă decât nimic…

— Gabriel, suntem prieteni, încep. Eşti un om cu totul special. Nici n-aş putea…

— Chiar ştii cât de special sunt? mă întrerupe, ridicând glasul. Îţi pasă măcar? Eşti atât de prins în dramele tale, că nici nu vezi ce se întâmplă în jur.

— Gabriel…

— Prima persoană pe care am ucis-o, mă întrerupe el iar, am împuşcat-o în cap de-aproape. Era îngenuncheată la picioarele mele – o legasem de mâini şi de picioare. Plângea. Se ruga de mine. Mă implora s-o las în viaţă. Am împuşcat-o în cap din faţă, lipindu-i pistolul de frunte. Se uita la mine. Am coborât pistolul, am ţintit, i-am lipit pistolul de piele şi am apăsat pe trăgaci. Ca să fiu sigur, am mai împuşcat-o o dată în tâmplă, cum zăcea la pământ. Ca să fiu şi mai sigur, am întors-o pe spate şi am mai împuşcat-o o dată, în inimă.

— Încerci să mă şochezi, îi spun, mă ridic şi mă duc la el, însă o clipă sunt descumpănit când îi văd expresia feţei.

Arată tare chinuit.

— Cine era?
— O fată care o turnase pe sora mea Vrăjitorilor Albi. O chema Caitlin. Era o Semipură în care sora mea se încredea cu totul şi în care mă încrezusem şi eu. Şi poţi să zici acum: „Ei, mai greşeşte şi Gabriel, a avut încredere în cineva care l-a trădat, nu se pricepe chiar aşa de bine când e vorba să judece oamenii”. Şi ştii care-i răspunsul meu? „Ai dreptate. Sigur că ai dreptate.” E greu să-ţi dai seama ce-i cu oamenii şi ştii care-i necazul cu ei? Se schimbă, Nathan. Sora mea a avut încredere în Caitlin, şi pe bună dreptate, era o fată de treabă, bună la inimă şi drăguţă şi săritoare. La început a fost de partea noastră. Însă ştii ce? Au convins-o să ne trădeze. Aşa fac ei – întorc oamenii împotriva noastră.
— Nu înseamnă că Annalise a făcut la fel.
— Nu, nu înseamnă. Şi se poate să mă înşel, Nathan. Se poate să nu te fi trădat. Însă, când o văd pe Annalise, îmi aminteşte cumva de Caitlin.
— Gabriel…
— Ce-i drept, îmi dau seama că Caitlin nu prea a avut de ales, însă încă putea să aleagă. Era pe jumătate Vrăjitoare Albă şi, dacă n-ar fi făcut ce voiau de la ea, ar fi chinuit-o îngrozitor. Însă din cauza ei au prins-o pe sora mea. Sora mea iubea un Vrăjitor Alb şi Caitlin era mesagera lor. Însă mai târziu soră-mea s-a dus să-l vadă, pe teritoriul Vrăjitorilor Albi. Întotdeauna a fost impulsivă, plină de viaţă, înflăcărată. Au prins-o. Avea şapteşpe ani, la fel şi băiatul. Pe el l-au închis o lună şi după aia i-au dat drumul. Pe sora mea au spânzurat-o. Nu ştiu ce i-au făcut înainte s-o omoare. Tu ce crezi că i-au făcut, Nathan?
Nu-i răspund, ştiu că nu vrea să afle.
— Încă o urăsc pe Caitlin. Săptămâni la rând după ce am împuşcat-o mi-am dorit să pot s-o mai fac o dată, s-o fac mai încet, să se chinuie şi mai rău, să se teamă şi mai rău, să sufere cum a suferit sora mea.

Mă duc la el şi-l îmbrăţişez. E prima dată când mă duc eu la el.

Mă aştept să clacheze, să înceapă să plângă. Însă el mă împinge în lături şi mă priveşte drept în ochi.

— Mă gândesc mult la sora mea, cât a suferit, ce i-au făcut. Pe tine te iubesc mai mult decât pe sora mea, Nathan. Nu credeam că se poate, dar e adevărat. Şi cred că ai dreptate. Chiar cred că avem şanse s-o învingem pe Mercury, până şi Alianţa se poate să funcţioneze. Însă mai cred şi că o să te omoare, Nathan, şi o să ai parte de o moarte urâtă, dureroasă şi lentă. Şi n-am ce să fac să previn asta atâta timp cât tu nu vezi că tu şi Annalise nu vă potriviţi deloc. Refuzi să vezi asta. Aşa că nu pot să-ţi promit decât că o să te ajut, şi, dacă n-o să reuşesc şi o să mori, o să-l chinui pe omul vinovat de moartea ta mai mult decât pe Caitlin.

Şi iese din cameră.

Ei, hai c-a fost de bine.

punem la punct planul de bătaie

— Nu. Nu. Nu.

S-a întors Nesbitt şi nu e deloc prea optimist.

— Uite ce e, am zis doar. Sigur există un farmec de apărare.

A doua zi dimineaţă stăm toţi la masa din bucătărie şi punem totul la punct. Încercăm să găsim o cale să pătrundem în buncăr fără ştirea lui Mercury.

— Ce-ar fi să săpăm un tunel? întreabă Gabriel.

— Desigur, se plesneşte Nesbitt peste frunte. Nu ne trebuie decât nişte utilaje de minerit, nişte explozibil, câteva excavatoare, câţiva oameni să sape. Mai mult de două săptămâni nu ne ia.

Are dreptate, ştim. Şi mai ştiu şi că nu se poate intra decât cum m-am gândit eu de la bun început.

— Trebuie să mă duc să bat la uşă.

Se uită toţi la mine, mai puţin Gabriel, care ştie că am dreptate – de-asta îşi ţine capul plecat.

— N-o să mă omoare – cel puţin nu pe loc. O să vrea să ştie dacă nu i-am adus cumva capul sau inima lui Marcus.

— Cât crezi c-o să-i ia să afle? întreabă Nesbitt.

— Vreo zece secunde, îi răspunde Gabriel uitându-se la mine.

— Da, zic. Însă o să vrea să-mi asculte propunerea. Când am văzut-o ultima oară tocmai aflase că a murit Rose, că Marcus mi-a oferit cele trei daruri şi Vânătorii îi invadau valea. Era mânioasă, îngrozită. Altfel o să fie când o să mă duc acum la ea.

— Aşa speri tu, spune Nesbitt.

— Aşa că o să-i spun că vreau s-o elibereze pe Annalise, continui. Ce o să-şi dorească oare în locul morţii lui Marcus?

— Moartea ta, comentează Gabriel.

— Există riscul ăsta, însă pun pariu că Mercury o să vrea să mă chinuie cât mai mult. O să vrea să mi-o arate pe Annalise, să-şi savureze victoria. Cred c-o să mă poftească în casă. Cred c-o să mă primească.

Se uită toţi lung la mine.

— Şi după aia? mă întreabă Gabriel. Acum că ţi-a ieşit aşa de bine faza asta.

— Şi după aia… După aia o să vă strecuraţi voi din spate şi o s-o asaltaţi pe Mercury, o să-i daţi să bea poţiunea de convingere, o să aflaţi cum s-o trezim pe Annalise şi apoi o luăm din loc.

Nesbitt izbucneşte în râs. Gabriel îşi dă ochii peste cap.

— S-ar putea să funcţioneze, spune Van.

Ne uităm toţi uimiţi la ea.

— Şmecheria e să intrăm toţi. Mercury ştie că Pilot voia să-i aducă o nouă ucenică, spune Van privind-o pe Pers, care stă într-un colţ şi se strâmbă la noi. Am putea să ne folosim cumva de ea.

— Aş putea să i-o duc eu pe Pers lui Mercury. În mine ar avea încredere, spune Gabriel. Şi aş putea s-o urmăresc pe Mercury să văd ce farmec de apărare a pus la intrare.

Tăcere. Van îşi fumează ţigara.

— Nu cred că e bine să vină Gabriel.

Dacă ne vede Mercury împreună, o să intre la bănuieli.

— Ce-ar fi… să mă duc eu cu Pers. Am salvat-o de atacatorii lui Pilot. „Nu ştiu ce să fac cu ea, m-am gândit că i-ar plăcea să stea cu tine, Mercury. Ah, apropo, ce mai face Annalise?” Mercury mă duce la Annalise, timp în care Pers se prinde ce farmec a pus la intrare.

— E franţuzoaică, nu pricepe o boabă de engleză. Şi oricum nu vrea să te ajute, spune

Gabriel.

— Zi-i că sigur o să mă omoare şi ea are ocazia să privească. Aşa o să se simtă motivată.

— Nu, spune Van. Tu şi Pers trebuie să intraţi, însă e nevoie să afle altcineva ce-i cu farmecul de acces. E o idee bună oricum. Dacă o mai ajustăm pe ici, pe colo, s-ar putea să meargă…

buncărul lui mercury

A doua zi dimineaţa suntem gata. E devreme, cerul e senin, azuriu. Se anunţă o zi frumoasă.

— M-am tot uitat, spune Nesbitt. Altă intrare nu e. Mercury are vreo scurtătură înăuntru, altfel nu văd cum poate să intre cu tot cu provizii pe-aici. Întrebarea e… o fi acasă?

— Ştiu cum putem să aflăm, zic.

În buncăr se intră printr-un tunel îngust săpat în deal. Nu se vede până unde se întinde, căci la vreun metru de la gura lui nu se vede decât bezna. E în versantul împădurit dinspre lac. Nu se văd nicio cărare, niciun om ieşit cu câinele la plimbare, niciun om punct. Nu suntem în Anglia, ci în Norvegia. La capătul lumii.

Merg cu Gabriel până la intrare – primul val invadator. Gabriel s-a preschimbat ca să arate ca Pers şi e îmbrăcat în hainele ei. Arată fix ca ea, merge ca ea, vorbeşte ca ea şi se strâmbă ca ea. La un moment dat pot să jur c-o să mă scuipe, de dragul veridicităţii.

Am plănuit să pătrundem doar noi doi în buncăr deocamdată. O să-i zic lui Mercury că Pilot i-o trimite pe Pers şi că, dacă tot am venit, trebuie s-o văd pe Annalise, ca să fiu sigur că e încă în viaţă. Cât mă conduce Mercury la Annalise, Gabriel o să se furişeze să le dea drumul celorlalţi în buncăr. Atunci Nesbitt şi Gabriel o iau pe Mercury ca din oală şi o silesc să bea o poţiune de adormit preparată de Van. Ne gândim că o să reuşească dacă-şi unesc forţele şi se apropie fără să prindă ea de veste. Cât doarme Mercury, Van poate să-i administreze poţiunea de convingere.

Planul nostru poate să dea greş în o mie de feluri şi, dacă lui Mercury îi miroase ceva a putred, am încurcat-o cu toţii, caz în care am căzut de acord că nu mai încercăm s-o salvăm pe Annalise, ci că ne concentrăm să ne salvăm pielea.

— Dacă murim toţi n-avem cum s-o ajutăm, a zis Nesbitt.

Intrăm în tunel. Nu mişcă nimic în aerul şi mai rece decât afară. Aprind lanterna şi o luăm încet, cu prudenţă, prin tunel. Pereţii sunt denivelaţi, din rocă dură, ca podeaua, şi parcă suntem prinşi într-o menghină – pereţii se tot apropie până când nu mai putem să mergem ca lumea unul lângă altul.

În faţă se vede o uşă, sau mai degrabă două uşi – o poartă din bare de metal şi imediat după ea o uşă de lemn masiv cu ținte de metal.

Trag de poartă, însă e încuiată cu lacătul. Lumina lanternei pare să fi slăbit şi tăcerea e şi mai grea în jur.

Întind mâna printre barele porţii şi bat tare la uşa de lemn, cu podul palmei, apoi cu pumnul, însă nu prea se aude cine ştie ce zgomot. Bat şi mai tare, cu capătul lanternei. Până şi acum tunelul pare să absoarbă zgomotul, nu ştiu dacă o să ne-audă Mercury. Însă poate ne simte prezenţa. Cine ştie ce farmec îi apără casa?

— Mercury! strig bătând iar. Ai musafiri.

Aşteptăm.

Dau să bat iar, însă mi se pare că aud ceva şi Gabriel se apleacă şi el de parcă i-a ajuns la ureche zgomotul. E un sunet de zăvor frecat de o suprafaţă metalică ruginită – scoate un ţipăt de protest şi apoi tace. Se mai aude un zăvor hârşâind metalic, iar apoi… tăcere. Uşa de lemn se deschide încet şi în clipa aceea îmi vine în nări un miros neobişnuit, picant. Mă uit la Gabriel, care încuviinţează din cap în semn că şi el a simţit mirosul şi că are de-a face cu deschiderea uşii. Nu-i nevoie de nicio cheie sau parolă, ci doar de ceva cu miros picant!

Când uşa se deschide, nu se vede decât întuneric. Însă ştiu că Mercury e cu noi, căci aerul se răceşte dintr-odată.

Când ridic lanterna o văd – figura înspăimântătoare pe care mi-o amintesc atât de bine – înaltă şi cenuşie, ca un piron noduros şi ruginit, cu părul ca un burete de sârmă şi ochii negri ce aruncă fulgere.

Îmi trimite în piept o palăde aer îngheţat, de mi se încheagă ţurţuri în păr şi în nări. Sunt silit să închid ochii şi să mă feresc. Îmi amorţeşte spatele de frig, vântul acela bate atât de tare, că mă încovoi chinuindu-mă să mă prind de pereţii tunelului şi totodată să-l ocrotesc pe Gabriel cu corpul meu.

Apoi, la fel de iute, vântul încetează. Mă îndrept de spate şi mă întorc spre ea.

— Mercury! îi zic pe post de salutare, regretând că nu mi-am pregătit din timp replicile.

— Nathan. Ce surpriză. Şi văd c-ai adus o prietenă.

— Nu suntem prieteni. Ea e Pers. Voia să ţi-o aducă Pilot, să-ţi fie ucenică, cred, însă… Pilot a murit.

Mercury nu spune nimic, însă ochii îi scânteiază o clipă orbitor.

— Au ucis-o Vânătorii. Eram cu ea, am fugit cu Pers.

— Şi de ce-ai venit aici? Iar vrei să-mi aduci Vânătorii pe cap, la mine acasă?

— Nu. Nu m-au urmărit. Asta a fost acum o săptămână.

— Ce mi-e o săptămână, ce mi-e un an. Tot îţi iau urma.

— M-au pierdut, nu ştiu unde m-am dus.

— Şi cum de-ai dat de mine? mă întreabă Mercury strâmbând din buze.

— Ce mai contează? (Ştiu că n-o să mă creadă dacă-i spun că mi-a dezvăluit Pilot unde e.) Acum sunt aici.

— Şi de ce eşti aici? Ţi-am zis să-l ucizi pe Marcus şi să-mi aduci inima lui – n-o văd nicăieri.

— Tocmai despre asta voiam să vorbim. N-am prea apucat să discutăm oferta pe care mi-ai făcut-o, cu toţi Vânătorii ăia care trăgeau în noi.

— Nu e negociabilă.

— Doar eşti femeie de afaceri, Mercury, totul se poate negocia.

— Dar nu şi asta.

— La început ai vrut să-l ucid pe Marcus ca să-mi oferi tu cele trei daruri, însă înainte să plec după Fairborn ne-am învoit să lucrez un an pentru tine.

— Şi asta ai venit să-mi oferi? rânjeşte Mercury dispreţuitor.

— Nu. Vreau să ţi-o dau pe Pers la schimb pe Annalise.

Mercury îl studiază pe Gabriel şi spune într-un sfârşit:

— Oricum era a mea, o să ți-o iau din mâini.

Deschide lacătul cu o agrafă de-a ei, îl apucă pe Gabriel de umăr, îl trage înăuntru şi închide poarta.

— Cu tine şi cu tatăl tău altfel stau lucrurile.

— Bine, dar…

— Nu e negociabil. Vino la mine cu capul sau inima lui Marcus.

E cel mai rău – şi mai previzibil – răspuns pe care mi-l putea da.

— Trebuie neapărat s-o văd pe Annalise, spun agăţându-mă de barele porţii.

— Ba nu trebuie, îmi dă Mercury replica.

— Ba da. De unde ştiu că trăieşte? Nici măcar nu ştiu unde e. De unde ştiu că n-ai lăsat-o în seama Vânătorilor? O să fac ce-mi ceri, Mercury. Dacă pot, o s-o fac. Însă trebuie să ştiu că Annalise e în viaţă. Trebuie s-o văd mai întâi.

Mercury şovăie. Încă n-a închis lacătul. Se gândeşte – tot e ceva.

— Îmi pun viaţa în joc venind aici, Mercury. Poţi să mă ucizi pe loc. Nu te rog decât să mă laşi s-o văd pe Annalise.

— Ultima oară când am discutat mi-ai zis că n-o să-ţi ucizi niciodată tatăl.

— Asta era înainte să mă lase baltă, cu toţi Vânătorii ăia. Era să mor – era să mă prindă de atâtea ori –, însă am reuşit să fug fără să mă ajute niciun pic. Toată viaţa l-am aşteptat, am crezut c-o să mă ia cu el, am crezut c-o să mă înveţe ce ştie, că o să rămân lângă el, dar nu – preferă să mă lase la cheremul Vânătorilor, să mă prindă şi să mă chinuie până mor.

— E un om crud. Mă bucur că ai înţeles, Nathan.

Îmi plec fruntea ţinându-mă cu mâinile de bare şi îi zic:

— Fac orice pentru Annalise, Mercury. O să-mi pun viaţa în joc ca s-o ajut, însă trebuie s-o văd mai întâi. Te rog…

Nici nu-ndrăznesc să ridic privirea. Nu-mi rămâne decât să sper că Mercury n-o să vadă, în ura ei, că n-o să-l ucid niciodată pe Marcus, că n-o să pot niciodată să-l ucid. Însă trebuie s-o conving că o să încerc măcar, de dragul lui Annalise.

— Te rog, Mercury, o implor în genunchi.

Poarta de fier se deschide fără zgomot. După ce şovăi o clipă, ridic ochii.

— O să te fierb de viu dacă încerci vreo şmecherie, spune Mercury dându-se înapoi în bezna din spatele ei.

Mă ridic din genunchi şi intru pe uşă. Mercury închide poarta şi uşa de lemn, zăvorând-o cu doi drugi de fier. Apoi ia între degete câteva boabe dintr-un mic vas de piatră săpat în zidul tunelului şi le presară peste drugi. În aer se simte iar mirosul puternic şi picant. Cred că boabele alea fixează drugii la locul lor.

Tunelul se întinde mai departe ca afară, cu excepţia câtorva lămpi cu ulei atârnate din loc în loc pe pereţi, ce răspândesc o lumină gălbuie pâlpâitoare. Mercury îl prinde zdravăn pe Gabriel de mână, trăgându-l după ea prin tunel, care coteşte la dreapta, iar eu îi urmez din spate. Pătrunde

printr-o perdea de pânză groasă şi intru după ea într-o încăpere largă, o sală mare cu pereţi tăiaţi grosolan în piatră, pe care atârnă tapiserii. Şi perdeaua prin care am trecut e tot o tapiserie. Nu se vede nicio uşă, bănuiesc că în spatele fiecărei tapiserii se întinde alt tunel.

Mercury se opreşte în mijlocul sălii şi-i dă drumul lui Gabriel.

— Aşteaptă aici, îi zice, iar Gabriel îi aruncă o privire confuză jucată perfect.

— Pers nu vorbeşte engleza, doar franceza, îi zic lui Mercury.

Mercury mormăie ceva şi Gabriel se strâmbă exact ca Pers. Îi dă ocol şi îl cercetează din toate unghiurile.

— Aşa deci, Pilot a murit. E o pierdere grea pentru toată lumea. Dar Gabriel? Înţeleg că şi el a murit?

— Ne-am dat întâlnire în pădure. N-a mai venit. Apoi au sosit Vânătorii.

Din cuvintele mele ar trebui să fie limpede ce s-a petrecut – l-au prins şi l-au torturat pe Gabriel, până când le-a dezvăluit unde trebuia să ne întâlnim.

— Îmi pare rău, îmi spune Mercury.

— Serios? mă strâmb şi eu. Mi-e greu să te cred.

— Gabriel a fost un Vrăjitor Negru nobil.

Se întrerupe, trecându-şi mâna prin părul lui Gabriel, ridică o şuviţă între degete şi-i dă drumul apoi. Cred că Gabriel are până şi păduchi, ca Pers.

Ştiu că trebuie să nu las lucrurile să stagneze.

— Unde-i Annalise? o întreb.

— Îţi asumi o groază de riscuri de dragul lui Annalise, Nathan. Eşti sigur că merită?

— Da, sunt sigur.

Mercury vine şi se uită ţintă în ochii mei.

— Dragostea adevărată mută şi munţii.

— Dacă trebuie să aleg între Annalise şi tata, o să aleg. Însă trebuie s-o văd. Arată-mi că e-n viaţă şi o să fac ce vrei tu.

Mercury se dă şi mai aproape şi mă mângâie iar pe obraz. Are degetul rece şi uscat ca un oscior.

— Mereu ai mirosit tare bine, Nathan, îmi zice.

— Tu, în schimb, nu miroşi deloc bine, mârâi. Arată-mi-o pe Annalise.

— Ce-mi place când te lupţi, Nathan. E un deliciu. Vino, până nu mă răzgândesc.

Se întoarce, trece pe lângă Gabriel zicându-i ceva în franceză, iar Gabriel se strâmbă şi se aşază pe podea. O urmez pe Mercury până în capătul sălii, în dreptul unei tapiserii înfăţişând o scenă de vânătoare – un bărbat călare pe lângă care aleargă un câine şi o căprioară rănită de săgeţi. În spatele tapiseriei se întinde un tunel exact ca acela care duce la intrare. Mercury deja a luat-o prin el.

Planul nostru pare să funcţioneze. Gabriel probabil a luat-o înapoi spre intrare în timp ce eu merg după Mercury prin tunel, care aduce mai degrabă cu un coridor. Pe ambele părţi sunt uşi de lemn şi Mercury deja a ajuns la cea din capăt. Intră pe ea, iar atunci eu încetinesc pasul. Mi-am făcut atâtea griji pentru partea cu Mercury, încât nu mă simt pregătit să dau cu ochii de Annalise.

Trec pragul, aşteptându-mă să dau de o celulă, însă mă pomenesc într-un dormitor. În el se află un scaun, o masă, un scrin înalt şi un şifonier, toate dintr-un lemn bogat, închis la culoare. O lampă cu ulei atârnă în mijlocul camerei, luminând şi parfumând încăperea, iar sub ea e un pat, iar în pat e Annalise.

Simt cum îmi bate inima nebuneşte de frică – Annalise e palidă la faţă şi are ochii închişi. E întinsă pe spate, arătând astfel mai degrabă moartă decât adormită.

Îi ating mâna – e rece. E tare trasă la faţă. Mă aplec să ascult dacă respiră, însă nu aud nimic. Îi pipăi gâtul căutându-i pulsul şi nu-l găsesc.

— Ceva nu-i în regulă, spun. Nu doarme.

— Nu, Nathan, nu doarme. E cufundată într-un somn de moarte. Nu respiră şi n-are nici urmă de

puls, corpul şi mintea îi funcţionează la cel mai redus nivel posibil, însă e încă în viață.

— Cât poate s-o mai ducă aşa?

Mercury nu-mi răspunde, doar se duce la Annalise şi-i netezeşte părul răsfirat pe pernă.

— Mercury! Cât o mai duce?

— Încă o lună. Dacă trece mai mult de-atât e deja prea târziu.

— Trebuie s-o trezeşti. Acum!

— Nu văd nicăieri inima lui Marcus.

— Trezeşte-o şi ţi-o aduc. Dacă moare, nu mai vezi nimic de la mine în veci.

Mercury îi netezeşte iar pletele.

— Te rog, Mercury.

— Nathan, nu-mi place deloc să te văd implorând.

O înjur.

— Trezeşte-o acum! Trezeşte-o sau nu-ţi mai dau nimic.

Sunt convins că o să-mi râdă-n nas, însă în loc de asta îmi spune:

— Întotdeauna mi-ai plăcut, Nathan.

Apoi se întoarce să se uite la Annalise.

— Şi recunosc că nu pare s-o mai ducă mult. Vrăjitorii Albi n-au cine ştie ce puteri. Un Vrăjitor Negru rezistă de trei ori pe-atât.

— Mercury, dac-o laşi să moară, nu te alegi cu nimic. Nu-mi acorzi destul timp ca să ajung la Marcus. E imposibil.

Mercury vine şi mă priveşte în ochi.

— Aşa deci, o să-l ucizi? O să-ţi ucizi tatăl?

— Da. O să reuşesc cumva, îi răspund cu toată convingerea, privind-o în ochi.

— O să fie greu.

— O să reuşesc. Însă doar dacă o trezeşti pe Annalise. Acum.

— O s-o ţin prizonieră până te achiţi de obligaţie.

— Da, da, de acord.

— O să fie sclava mea. Te avertizez, Nathan, nu am pic de răbdare cu sclavii sau prizonierii mei. O să mă port urât cu ea. Cu cât îl nimiceşti mai curând pe Marcus, cu atât mai puţin are de suferit Annalise.

— Da, înţeleg.

— Prea bine.

Se întoarce şi o sărută pe Annalise pe buze, iar atunci buzele lui Annalise se desfac şi răsuflarea fierbinte poartă cuvintele din gura lui Mercury în a lui Annalise. Mercury se îndreaptă de spate şi îşi trece mâna în jos pe braţul lui Annalise şi o mângâie pe obraz cu dosul degetelor, spunându-mi:

— Am declanşat procesul. Scânteia vieţii s-a reaprins, însă o să dureze câteva ore, poate şi-o zi, înainte să treacă la următoarea fază şi să se trezească.

Mă duc şi o iau pe Annalise de mână.

— Care-i următoarea fază? o întreb pe Mercury şi mă întorc spre ea, însă deja a luat-o spre uşă, pleacă.

Habar n-am dacă Gabriel a apucat să le deschidă celorlalţi uşa. Trebuie s-o reţin pe Mercury, însă nu ştiu cum aş putea face asta fără să-i stârnesc bănuieli.

— Pot să fac ceva? Are nevoie de apă sau…

— Ţi-am zis doar…, începe Mercury dând să se întoarcă.

O întrerupe un glas. Seamănă cu al lui Pers, însă Gabriel nu s-ar apuca s-o cheme. Nu ştiu ce zice, dar am o presimţire nasoală.

Mercury iese din cameră cu un aer mai degrabă iritat decât furios. Mă duc la uşă, cu gând să mă iau după ea. Mercury dă tapiseria deoparte şi rămâne cu spatele la mine. Prin deschizătură văd sala mare şi aud iar glasul lui Pers. Vine într-un suflet la Mercury. E Pers cea adevărată, e îmbrăcată altfel decât Gabriel. Când mă vede, strigă ceva arătând cu mâna. Habar n-am ce zice exact, însă pot să ghicesc în mare.

Mercury nici nu răspunde, doar se întoarce spre mine, iar eu mă ascund în dormitor, evitând la mustaţă un trăsnet. Când îndrăznesc să scot iar capul iute pe coridor, văd tapiseria lăsându-se la loc. Mercury s-a dus în sala mare. Trăsnetele răsună în tot buncărul, pereţii coridorului se scutură de parcă stau să se prăbuşească.

Gonesc până la tapiserie, însă chiar înainte să ajung la ea aud un foc de armă, apoi o explozie şi încă una, şi încă una, astfel că undele de şoc se amplifică tot mai mult, până când întreg buncărul pare să se cutremure. Acum urlă un vânt nimicitor, cu care mă lupt în timp ce dau la o parte tapiseria şi arunc o privire în sală, dând cu ochii de Van, faţă în faţă cu Mercury.

Nesbitt e la celălalt capăt al sălii, cu arma îndreptată spre Pers, care zace pe podea, cu o gaură de glonţ în frunte. O clipă mă cutremur, însă nu e Gabriel – e adevărata Pers, cea îmbrăcată în alte haine.

Nesbitt întoarce arma spre Mercury, însă vântul bate şi mai tare, încât nici nu poate să ţină arma ca lumea. De-abia se ţine pe picioare.

Îl zăresc şi pe Gabriel, a renunţat la deghizare. Stă în genunchi într-un colţ, cu arma în mână, însă nici el nu reuşeşte s-o ţină cum trebuie. Când trage, nimereşte pe lângă.

Mercury ridică braţele şi le roteşte deasupra capului, iar vântul se preschimbă în vijelie, ridică pe sus toate obiectele – perne, hârtii, o măsuţă – şi le vântură prin cameră. Până şi scaunele masive de lemn se prind într-o horă ciudată, iar vântul mă suflă în spate, pe coridorul adăpostit.

Mercury e în centrul vijeliei, urlând de furie dezlănţuită. O limbă de fulger saltă în aer, dreaptă şi tot mai lungă. Van scoate un ţipăt şi de-abia atunci păleşte fulgerul. Nesbitt trage, însă nu poate s-o rănească pe Mercury. O să ne omoare pe toţi.

Tapiseria de la capătul coridorului mă biciuie în faţă şi mă dau înapoi. Vreau să mă las în seama

animalului. Vreau să mă mai preschimb măcar o dată în el. Mă las inundat de valul de adrenalină animalică, mă bucur să-l simt.

Sunt în el. În corpul animalului. Însă e altfel de data asta – acum amândoi ne dorim acelaşi lucru.

noi

tapiseria ne biciuie peste faţă. ne repezim şi o smulgem cu dinţii. suntem puternici, cât toate zilele, până şi în patru labe ne ţinem capul la înălţime.

se aude urletul vântului, care aduce cu un glas de femeie, numai că nu mai are nicio noimă. cuvintele sunt doar tunete, sunete scrâşnite, mânioase.

femeia în gri e cu spatele la noi. rochia îi flutură sălbatic, se face fâşii, pletele îi stau drept în sus, fluturându-i vijelios. din furtuna ce-o împresoară zboară trăsnete. îşi întinde braţele şi aruncă cu fulgere prin cameră. vântul se mai potoleşte. cealaltă femeie e la podea, se târăşte, bărbatul mai în vârstă e lângă ea. e furios, se teme pentru viaţa lui şi a femeii de pe podea, însă e înarmat. face un pas în faţă şi trage, însă arma e descărcată, iar atunci se repede cu un strigăt la femeia care tună şi fulgeră, însă ea îşi duce braţul în spate şi o pală de vânt îl saltă pe bărbat de la podea şi-l izbeşte tare de perete. femeia care tună şi fulgeră nu stă să se uite ce i-a făcut, nu-şi mută ochii de la cealaltă, care se îndepărtează de-a buşilea, şi un trăsnet nimereşte în podea, mai s-o atingă pe femeia îngenuncheată. fulgerul mai că ne orbeşte, urmat de un tunet ce răsună în încăpere.

în dreapta, mai încolo, zărim o mişcare, un tânăr stă la intrarea unui alt coridor. din tâmplă îi curge sânge.

întoarcem capul spre femeia care tună şi fulgeră. ea e singura ameninţare. o să ne omoare dacă n-o omorâm noi. o luăm în faţă şi o amuşinăm – mirosul metalic al mâniei.

femeia de la podea e încă în viaţă, e sleită de puteri, însă rosteşte ceva.

vântul se mai potoleşte puţin. pletele femeii care tună şi fulgeră se lasă pe umeri. iar spune ceva şi încă un trăsnet izbeşte podeaua. femeia căzută mai scoate un urlet scurt, ascuţit şi se lasă moale. din haine îi iese fum. părul îi arde.

ne apropiem de femeia care tună şi fulgeră. înţepeneşte. simte ceva. ne pregătim să sărim, încordându-ne picioarele din spate. femeia se întoarce. ne vede. e mirată, însă nu dă înapoi, ridică braţul ca să stârnească vântul sau să azvârle un trăsnet, însă deja ne-am repezit la ea. e întinsă pe podea sub noi, am înşfăcat-o. e slabă şi pare plăpândă, însă e tare ca piatra, pierdută în îmbrăţişarea noastră.

în jur, prin încăpere, cad fulgere ameţitoare. tare. și mai tare. și mai luminoase. se prăvălesc aproape, fără să ne nimerească. furtuna s-a dezlănţuit urlând din plin, muşcător de rece. iar noi suntem chiar în miezul ei. însă nu ne lăsăm, o strivim pe femeie la pieptul nostru. îi trosnesc coastele, trosc, trosc, trosc. ne înfigem ghearele în carnea ei, de-o parte şi de alta a pieptului, ni le afundăm bine, de-i rupem oasele, o sfâşiem. începe să curgă sângele fierbinte. şi iarăşi ne înfigem ghearele în carnea tare, pătrunzând printre coaste, până în măruntaie, până la oasele bazinului.

vântul s-a stins.

acum nimic nu mai mişcă, e linişte.

frica a dispărut, topindu-se odată cu ultima limbă de fulger, cu ultimul trăsnet.

o flăcăruie linge marginea unei tapiserii. în aer se înalţă fuioare de fum şi abur.

femeia care tuna şi fulgera a încremenit.

slăbim strânsoarea şi lăsăm corpul să pice la podea. o amuşinăm de la umeri până la măruntaie, în rana roşie căscată larg.

sângele ei e tare bun.

o apucăm cu fălcile, săltând-o puţin de la podea,
ne bucurăm de carnea roşie şi de mirosul sângelui.

roz

sunt într-o sală de baie.
tremur ca varga.
însă eu sunt.

umplu cada cu apă şi îmi spăl sângele de pe braţ.

îmi amintesc clipă de clipă cum a fost în pielea animalului. îmi amintesc tot.

stau întins în cadă şi mă cufund cu totul. când ies la suprafaţă, apa e roz.

îmi vine să vomit, aşa că ies şi mă duc lângă veceu, însă nu vomit.

tremurul a încetat

ne sărutăm

— Se poate să vorbim?

Gabriel apare în uşa băii. Sunt cu spatele la el, însă îl văd în oglindă. Face un pas în faţă. E incredibil, desăvârşit de frumos, de îngrijorat şi de uman şi mă privesc în oglindă. Arăt neschimbat, însă nu sunt.

— Ţin minte tot, îi spun lui Gabriel.

Îmi amintesc chiar şi cum m-am preschimbat iar în om. După ce a murit Mercury, am rămas lângă ea, parcă simţind cum viaţa i se risipeşte în tăcerea din jur. Nesbitt s-a dus şontâc-şontâc la Van, a îngenuncheat şi i-a luat pulsul, i-a vorbit, i-a zis să se vindece. Era pârlită toată, înnegrită şi fumegândă. Nesbitt i-a vorbit încet. Mirosea a tristeţe. Gabriel a ieşit de pe coridor. Nu mai avea arma în mână. A venit la mine, cu braţele întinse şi palmele spre mine, fără să mă privească în ochi, ci tot lăsându-şi privirea în podea, şi s-a aşezat lângă mine pe covor. M-am aşezat şi eu lângă el şi m-am odihnit, iar adrenalina animalică s-a topit cât ai clipi din ochi şi iar am fost om. M-am întors la sinele de-acum. La Nathan.

— E bine că-ţi aminteşti, spune Gabriel.

— Da, poate. Nu ştiu.

Mă întorc spre el.

— E altfel când sunt în pielea animalului, eu sunt altul.

O spun aşa încet, încât nu ştiu dacă mă aude măcar.

— Nu te teme de Darul tău, Nathan.

— Nu mă tem de el, nu mă mai tem. Dar când sunt în pielea animalului, totul e altfel. Îl urmăresc, însă sunt şi parte din el, simt tot ce simte el. E o senzaţie minunată, Gabriel, să mă preschimb cu totul în el – să fiu cu totul şi cu totul sălbatic. Nu vreau să fiu un animal, Gabriel, însă câtă vreme sunt, mă simt minunat. E cel mai plăcut, mai năvalnic, cel mai intens şi mai frumos sentiment din lume. De când mă ştiu, am crezut că Darul reflectă ceva din firea omului, aşa că, din câte îmi dau seama, Darul meu îmi oglindeşte dorinţele, iar eu doresc să fiu cu totul sălbatic, absolut liber. Să nu mă stăpânească nimic.

— Ţi-a plăcut?

— E rău?

— Nu e vorba de bine sau de rău aici, Nathan.

Nu ştiu dacă pot, însă vreau să-i spun, aşa că îi spun:

— Îmi place.

— Ador când eşti sincer cu mine, îmi spune el venind mai aproape. Te cunoşti aşa cum eşti cu adevărat, mai bine decât oricine.

Ştiu că iar o să mă sărute, aşa că îi pun mâna pe piept ca să-l opresc.

Însă apoi îl privesc în faţă, în ochi, cu scânteile lor aurii ce se răsucesc în irişi, şi nu mai ştiu de ce mă împotrivesc. Sunt curios să-l cunosc. Şi simplul gest de a-i atinge pieptul îmi stârneşte o senzaţie anume. E bine, îmi place. Nu prea ştiu ce vreau, însă sunt sigur că, dacă n-o să-mi placă, o să mă opresc.

Îmi trec mâna pe umărul lui şi îl iau de ceafă. Când îmi înclin doar o idee capul, aplecându-mă în faţă, nu face nicio mişcare. E încremenit locului. Mâna de la ceafă mi-o afund în părul lui. Nu îl privesc în ochi, ci îi urmăresc buzele, rostindu-i numele încetişor: „Gabriel”.

M-am apropiat atât de mult de el, mai că ni se ating buzele, şi rostindu-i iar numele, vin şi mai aproape, încât acum chiar ni se ating. Pare un sărut,

însă nu prea e. Îmi place, mai vreau. Îmi mişc buzele fără să-i pronunţ numele acum, de-abia dacă îl ating, apoi vin şi mai aproape, îi mângâi buzele cu ale mele. Şi el mă sărută. Nu-mi mai pasă de nimic. Vreau cu disperare să simt mai mult, îl sărut din ce în ce mai apăsat, îl trag cu totul spre mine, cuprinzându-l în braţe, gurile ni se deschid, limbile ni se ating apăsat, ni se ciocnesc dinţii şi dintr-odată îl împing în lături, în perete, mă îndepărtez cu faţa la el şi ies din baie.

Trebuie să fiu cu Annalise. Nu înţeleg deloc ce se întâmplă cu mine.

sertarul încuiat

Parc-a trecut o viaţă de om de când a sărutat-o Mercury pe Annalise ca s-o trezească. Stau la căpătâiul ei de trei-patru ore şi mă bucur că încă doarme. Aşa pot să stau pe scaunul de lângă pat, cu capul sprijinit de spetează şi ochii întredeschişi, şi să mă uit la ea, să o admir în frumuseţea ei pură, iar dacă pot să-mi ocup mintea cu asta, nu mai e nevoie să mă gândesc la altceva.

Se aude o bătaie în uşă şi intră Van înainte să spun ceva. Văd că s-a vindecat bine şi repede, însă i-a rămas o cicatrice pe o jumătate a feţei.

— Mi-a zis Nesbitt că te găsesc aici. Vreo schimbare? mă întreabă.

— Nimic. Mercury a spus că s-a ocupat de prima fază a procesului şi c-o să treacă ore bune până la a doua. Însă habar n-am care e a doua fază. Nu ştiu dacă am ceva anume de făcut sau ce.

Van se aşază pe un scaun, de cealaltă parte a patului. Poartă un costum nou şi arată impecabil, cum o ştiu. Nici părul nu-i stă prea rău, chiar dacă observ că şuviţele de lângă urechea dreaptă i-au ars.

— Hai să vedem ce se-ntâmplă, îmi spune aprinzând o ţigară. Presupun că în a doua fază începe să se trezească.

Închid ochii şi picotesc un pic. Mă gândesc la Gabriel. Am vrut să-l sărut, să văd cum e, şi a fost fain, bine. Mi-a plăcut. Însă prefer s-o sărut pe Annalise. Iar Gabriel îmi e prieten, deşi s-ar putea să fi stricat totul – sper să nu, totuşi, pentru că el ar trebui să mă înţeleagă mai bine decât oricine. Deşi nu prea ştiu ce-i de-nţeles.

Deschid ochii şi mă îndrept de spate.
— Crezi că trebuie să fac ceva anume? o întreb pe Van fără să mă gândesc.
— Ca s-o trezeşti pe Annalise?
— Da.
— Cum ar fi…? face Van înclinându-şi capul în stânga şi îndreptându-se un pic în scaun.
— Ce ştiu eu? În basme se zice că prinţul o trezeşte pe prinţesa adormită cu un sărut. Mercury a sărutat-o deja, dar poate ar trebui s-o sărut şi eu.
— Nu-mi vine să cred că n-ai încercat, spune Van. Deşi şmecheria cu săruturile nu pare deloc genul lui Mercury. Însă oricum nu se prea întâmplă nimic deocamdată, continuă uitându-se la Annalise.
Mă ridic, mă duc la Annalise, mă las încet, cu grijă şi îi sărut buzele. Sunt reci. Mai încerc o dată, ceva mai apăsat. Îi pipăi obrazul, e rece. Îi caut pulsul la gât – nimic.
Mă aşez la loc, cu ochii la Annalise.
— Sigur ceva nu e bine.
— Observi ceva deosebit la scrinul ăla de lângă tine? mă întreabă Van trăgând din ţigară.
Mă întorc şi mă uit la el. E un scrin înalt de stejar, cu opt sertare. Toată mobila din cameră – şifonierul, patul, scrinul şi scaunele – e din acelaşi soi de lemn.
— De o oră mă uit la el şi a început să mă calce pe nervi. De ce există câte o cheie în fiecare încuietoare a scrinului, în toate încuietorile din cameră, în afară de cea din sertarul de sus?
Mă uit în jur. Are dreptate – toate sertarele au încuietori, însă în fiecare e vârâtă câte o cheiţă. Şi uşa camerei are o cheie în yală, la fel şi şifonierul. Încerc să deschid sertarul de sus, însă nu se urneşte din loc. În schimb, celelalte se deschid şi sunt toate goale.
Van îşi striveşte ţigara de mânerul scaunului şi se ridică.
— Cred că ai dreptate – chiar e nevoie să faci ceva s-o trezeşti, dar nu-i trebuie un sărut, ci

altceva. Iar eu aş pune acest altceva fix în sertarul ăla.

Încearcă să-l deschidă cu cheia sertarului de jos, însă nu merge.

— Ne trebuie cheia potrivită.

— Mercury nu folosea nicio cheie, spun şi ies repede.

Ştiu că una din agrafele lui Mercury e la Gabriel, însă nu prea mă simt în stare să dau ochii cu el deocamdată. Mai bine am de-a face cu un cadavru.

În sala mare încă pluteşte fumul. Mă uit la podea, în locul unde ştiu că am lăsat-o. Nu o văd, însă dau de două tapiserii făcute sul aşezate una lângă alta într-o parte a camerei. Cea mai mare conţine probabil cadavrul lui Mercury, iar cea mai mică, pe al lui Pers.

Trag sulul mai mare spre mijlocul încăperii şi mă apuc să-l desfac. E neplăcut – e ţeapănă şi se întoarce clătinându-se cu faţa în jos, apoi pe spate, iar atunci o am pe Mercury în faţa mea – se holbează la mine cu ochii larg deschişi. Sunt încă negri, însă nu mai străluceşte nicio stea în ei şi nu-i mai străbate niciun fulger. Îi pipăi cu grijă părul şi scot toate agrafele. Şapteşpe cu totul! Unele au la capăt capete de mort roşii, altele sunt negre, albe, verzi, iar altele sunt de sticlă. Nu mai ştiu la ce e bună fiecare, însă Rose mi-a zis că unele descuie uşi, altele diverse încuietori, iar altele sunt mortale.

Îmi vâr cu grijă agrafele în buzunar. Nu-mi rămâne decât s-o înfăşor la loc pe Mercury. O acopăr la loc cu marginea tapiseriei şi-mi vâr degetele sub ea, iar atunci văd cum alunecă ceva din rochia pătată de sânge. E un lănţişor de argint cu un medalion cu un sistem de prindere complicat în interior. Medalionul e fixat într-un cuib cu model împletit din multe fire de argint şi aur care nu se deschide. Iau o agrafă cu cap roşu şi o apăs în medalion.

Nu prea ştiu ce mă aştept să găsesc înăuntru – vreo poţiune specială sau cine ştie ce bijuterie de

preţ –, însă dau peste un portret în miniatură ce înfăţişează o fată care seamănă cu Mercury. Însă nu-i ea. Mercury nu e atât de vanitoasă să poarte la gât propriul portret. Trebuie să fie sora ei geamănă, Mercy, străbunica mea. Marcus a ucis-o, iar acum eu i-am ucis sora. Vrăjitorii Negri sunt renumiţi pentru că îşi ucid rudele şi se pare că am devenit un Vrăjitor Negru în toată regula la capitolul ăsta.

Închid la loc medalionul şi îl pun la loc între faldurile rochiei.

O înfăşor şi o trag lângă perete.

Îi arăt lui Van agrafele în dormitor.

— Cele cu cap de mort roşu deschid încuietori.

Când vâr una în încuietoarea sertarului, spre mulţumirea mea, se aude un clic slab. Sertarul se deschide lin şi înăuntru se găseşte o sticluţă violet.

Van o ia şi-i scoate dopul tocit. Când îşi apropie nasul de gura sticluţei, îşi trage repede capul şi ochii i se umezesc.

— Cu poţiunea asta poţi s-o trezeşti pe Annalise, spune. Îţi sugerez să torni doar o picătură.

— Pe buze?

— Romantic, ce să zic, însă nu prea eficient. Aş zice să-i turnăm direct în gură.

Iau sticla şi o aplec, în timp ce Van îi ţine gura deschisă, şi atunci se prelinge o picătură vâscoasă, albastră, pe marginea gurii, şi când îmi zic că nu e bine, e prea mult, picătura îi cade în gură.

Îmi ţin mâna pe gâtul ei, căutându-i pulsul. Trece un minut întreg şi nimic. Stau aşa şi mai aştept un minut, iar atunci parcă simt ceva – un puls foarte slab.

— Se trezeşte, spun.

Van îi ia şi ea pulsul.

— Da, numai că inima îi bate foarte încet. Să văd dacă pot să pregătesc ceva.

Şi iese.

annalise nu respiră

Nu e bine. Nu e bine deloc. Inima lui Annalise bate mult prea tare – prinde puteri clipă de clipă, însă nu bate normal, cum trebuie să bată. Îmi ţin mâna pe gâtul ei, simţindu-i pulsul din ce în ce mai rapid, iar dintr-odată nu mai simt nimic. S-a oprit. E a doua oară când se opreşte. Data trecută i-a revenit după zece secunde. Mă apuc să număr.

Cinci

Şase

Şapte

Opt

Haide, haide

Zece

Unşpe

Fir-ar să fie!

Apoi se aude o bătaie slabă, slabă de tot, ca mai înainte, şi încă una, şi încă una, din ce în ce mai tare. E un tipar. La naiba! Dacă e un tipar înseamnă că o să se tot repete.

Încă-mi ţin mâna pe gâtul ei. Van nu s-a întors încă şi nu ştiu…

Deschide ochii.

— Annalise? Mă auzi?

Se uită la mine fără să mă vadă.

Şi iar îi bate inima din ce în ce mai tare, din ce în ce mai puternic, însă mult prea rapid.

Şi iar se opreşte.

— Annalise. Annalise.

Patru

Cinci

Şase

Şapte

Opt
Nouă
Te rog, te rog să respiri iar
Te rog
Te rog…
Ochii i se închid.
Vai, nu, nu, nu.
Însă apoi iar îl simt, slab, însă zvâcnind – pulsul. Prinde elan iarăşi, însă ceva mai încet. Sau poate doar încerc să mă conving singur? Annalise nu deschide ochii.
— Annalise. Eu sunt, Nathan. Sunt cu tine. Te trezeşti. Sunt aici. Nu te grăbi. Respiră încet. Încet.
Pulsul pare să i se stabilizeze, bate rapid, însă nu goneşte în halul în care gonea înainte şi pielea îi pare un pic mai caldă. Îi iau mâna – e atât de slabă, de osoasă, că mă sperie.
— Annalise, sunt aici. Te trezeşti. Sunt cu tine. Pleoapele îi flutură iar şi se deschid. Priveşte în sus, tot fără să se uite la mine. Ochii îi arată nefiresc – morţi. Nu se zăreşte nicio sclipire argintie. Şi iar simt cum îi accelerează pulsul din ce în ce mai tare. Vai, nu. Încă îşi ţine ochii deschişi şi inima îi bate atât de repede şi de tare, mai să-i iasă din piept, după care…
— Nu. Nu. Annalise. Nu.
Îi iau pulsul, însă ştiu deja că iar i s-a oprit inima.
Nu mai sunt în stare să număr. Nu mai fac faţă. Fir-ar să fie! Să-i fac masaj cardiac sau ceva? Trebuie s-o întind pe ceva tare. Îmi strecor mâinile sub ea şi o ridic de pe pat, e aşa de uşoară, mult prea uşoară. O las cu blândeţe la podea şi nu prea ştiu ce să fac.
Îmi proptesc mâinile în pieptul ei şi mă tot împing. Parcă trebuia să cânţi ceva – parcă aşa mi-a zis Arran. E o melodie vioaie, mai mult nu-mi amintesc. Mă împing în pieptul ei, îi masez inima, pornind-o iar. Însă de fapt nu ştiu ce să fac. Habar

n-am dacă e bine ce fac, însă nu-mi rămâne decât să tot încerc. Nu trebuie să mă las.

— Nathan, ce s-a întâmplat? întreabă Van îngenunchind lângă mine.

— I se tot opreşte inima. A deschis ochii, însă arătau morţi şi inima i s-a oprit iar.

— Faci ce trebuie.

— Cred că i-am rupt coastele, nu ştiu cât de tare să mă împing.

— Nu-i nimic, o să se vindece.

Van îi pipăie gâtul, fruntea şi obrazul. Îmi întinde o ţigară.

— Suflă-i fumul o dată pe minut în gură până se termină ţigara. O să-i facă bine la inimă, deşi s-ar putea să-ţi facă rău ție.

Trag din ţigară şi simt că mă ia ameţeala când suflu fumul în gura lui Annalise. Când trag iarăşi fumul în piept, îmi revin, însă când îl dau afară mă simt beat, de parcă îi transmit lui Annalise toate puterile mele. Îmi ţin gura lângă a ei şi o privesc în ochi, însă nicio schimbare. Trag iarăşi din ţigară şi când îi suflu fumul în gură îmi lipesc uşor buzele de ale ei. Ochii îi sunt la fel. Îi suflu iar fumul, lipindu-mi stângaci buzele de ale ei şi când mă uit în ochii ei văd că sclipesc.

— Nathan?

— Da, sunt aici.

— Vă las, îmi şopteşte Van şi îi simt mâna pe umăr.

— E aievea? întreabă Annalise.

— Da. Amândoi suntem aievea.

— Bine, spune dintr-o răsuflare.

— Da, e foarte bine. Ai dormit, ai fost sub puterea unei vrăji.

— Mi-e frig.

— O să încerc să te-ncălzesc. Ai dormit mult de tot.

Mă cercetează din ochi – irişii îi sunt de un albastru intens, în care plutesc încet scânteile argintii.

— Mi-e frig, spune.

Însă îmi caută mâna şi i-o cuprind. Iau o pătură de pe pat, o acopăr cu ea, mă întind lângă ea s-o încălzesc şi îi vorbesc. Îi tot repet că sunt cu ea, o să fie bine, a dormit şi s-o ia încet.

Deşi a dormit luni de zile, pare extenuată. E prea slabă – îi ies oasele prin piele şi e tare trasă la faţă, acum că s-a trezit. Arată mai slăbită şi mai bolnavă decât când dormea.

Stăm întinşi unul lângă altul şi o ţin în braţe ca să-i țin de cald.

— Ai fumat? mă întreabă.

— Da. Am fumat împreună o ţigară, dar nu era cu tutun.

Nu răspunde. Am impresia că a adormit iar, însă după o vreme spune:

— Nathan?

— Da?

— Mulţumesc.

Şi adoarme.

prinde puteri

Annalise doarme în braţele mele. Stăm aşa de ore întregi şi e bine. Pentru asta m-am luptat şi asta am aşteptat. Însă nu e perfect. Annalise e îngrozitor de slabă şi de fără vlagă.

Se aude un ciocănit în uşă. Nu vreau să mă mişc, să n-o trezesc pe Annalise. Doarme cu capul pe pieptul meu, iar fruntea i s-a încălzit. Mie mi-e cald, am transpirat.

Când se deschide uşa, simt un vânt rece. Nu e Mercury.

— Cum se simte? mă întreabă Gabriel pe un ton aproape politicos.

A rămas în uşa dormitorului. Pare enervat.

— Doarme. E slăbită. Foarte slăbită. Cred că trebuie să mănânce. Şi să bea lichide, bănuiesc.

Încerc să vorbesc pe un ton sec, de parcă aş discuta strict o problemă medicală, nu despre fata pe care o ţin în braţe.

Se lasă tăcerea. O tăcere prelungită.

— Îi spun lui Nesbitt să se ocupe, spune el şi pleacă.

Dau să-i mulţumesc, dar ştiu că nu i-ar plăcea şi oricum a plecat deja.

Annalise doarme mai departe.

Nu mult după aceea, apare Nesbitt cu un castron.

— Supă cu un mic stimulent de-al lui Van.

Lasă jos castronul.

— Gabriel e în toane rele, cine ştie de ce. Eu unul nu-l înţeleg, doar am salvat fata.

— Cât e ora? îl întreb.

— Habar n-am. De ce?

— Sigur e noapte, dar nu mă simt rău.

— A, da. E noapte. Van spune că Mercury a pus o vrajă ca să se poată trăi în buncăr. Se pare că e o mare realizare, Van nu ştie cum a reuşit.

Acum îmi amintesc – Mercury avea o vrajă asemănătoare şi la cabana din Elveţia.

După ce pleacă Nesbitt o trezesc pe Annalise cu binişorul.

— Sunt ameţită, spune ea deschizând ochii. Şi mă simt cam ciudat.

— Ai fost sub puterea vrăjii luni întregi.

Nu-i zic că s-a mistuit încet-încet, însă se pare că aşa s-a întâmplat.

— Luni întregi?

— Două luni.

— Mamă, ce-am mai dormit.

Se saltă un pic şi se uită în jur.

— Unde suntem?

— În casa din Norvegia a lui Mercury.

— Şi Mercury unde e?

— A murit.

— Deci suntem în siguranţă? spune ea după ce se gândeşte un pic.

— Cât se poate de în siguranţă, cred.

Ridic castronul.

— Trebuie să mănânci.

— Cum m-ai găsit? Ce s-a întâmplat cu Mercury? Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat cât am dormit.

— Îţi povestesc dacă mănânci.

— S-a făcut. Chiar mi-e foame.

Îi dau să mănânce. Cât soarbe ea încet-încet supa, îi povestesc totul, până când castronul e gol şi am terminat de zis ce-aveam de zis, i-am povestit până şi de Darul meu, cum i-am ucis pe Vânători, până şi pe Pilot. Pune doar câteva întrebări. Tace şi ascultă cu atenţie. Mă întreabă de Alianţă şi spune că pare o idee bună. Mă mai întreabă şi de Darul meu şi încerc să-i explic, însă e prea greu, până la urmă îi zic doar că mă preschimb. Tot repetă că i-am ucis pe Vânători ca

să mă apăr, e de înţeles, însă când îi zic de Pilot nu spune decât:

— Dacă n-ai fi fost tu, aş fi murit.

Aşa că i-am povestit tot. Dar de fapt nu chiar tot.

Nu i-am zis că unul dintre Vânătorii pe care i-am ucis era fratele ei şi că i-am sfâşiat beregata. Nu i-am spus că i-am băut sângele. Nici n-am pomenit de sânge. Nu i-am zis că, în pielea animalului, am tendinţa să mănânc una-alta – gen căprioare, vulpi şi şobolani.

Şi nici nu i-am zis cât îmi place să trăiesc în pielea animalului.

Şi clar nu i-am zis că acum câteva ore mă sărutam cu Gabriel.

Însă ştiu că nu-i momentul acum. Annalise era să moară. Încă nu s-a restabilit, vreau doar să mă bucur că suntem împreună.

— Ce e? mă întreabă uitându-se la mine.

— Nimic, zic, clătinând din cap. Îmi fac griji pentru tine. Ţi se tot oprea inima.

— Ei, acum m-am mai înzdrăvenit. Vreau să văd dacă sunt în stare să merg.

Mă ridic primul din pat şi Annalise îşi lasă picioarele peste margine, se ridică şi se clatină un pic.

— Oho! M-a luat ameţeala.

Când o sprijin, se ţine de mine.

— Însă nu-i nimic, eşti aici.

Se lasă pe mine şi o ţin în braţe. E tare fragilă, parc-ar fi de sticlă. Am grijă să n-o strâng prea tare, când îmi amintesc de coastele ei.

— Te dor? o întreb.

— Un pic, clatină ea din cap.

Însă se strâmbă când îi ating coastele.

— Sunt în viaţă, oricum. M-am trezit. Şi pot să mă vindec, simt, îmi spune zâmbind.

Îşi pune mâna pe obrazul meu.

— M-ai salvat, Nathan. M-ai căutat, ţi-ai pus în joc viaţa pentru mine. Eşti prinţul meu care a venit să mă salveze.

— Nu-s prinţ.

Îşi apropie chipul de al meu şi mă sărută pe buze.

— Orice ai fi, îţi mulţumesc.

Apoi se dă în spate şi mă priveşte lung.

— Arăţi obosit.

— Se pare că e foarte obositor să salvezi lumea de vrăjitoare rele.

— Acum trebuie să te odihneşti tu. Ia te uită, un pat! exclamă ea întorcându-se. Tocmai ce-ţi trebuie. Hai înapoi cu mine, mă pofteşte trăgându-mă spre el.

Mă las condus spre pat, se întinde şi mă lungesc lângă ea. Miroase tare bine. După un somn atât de lung, miroase curat, cum o ştiam.

— Chiar eşti prinţul meu, eroul meu, îmi spune. Nimeni pe lumea asta n-ar fi făcut ce-ai făcut tu. Nici măcar ai mei. Mai ales ai mei. Însă tu, tocmai omul pe care toată lumea mi l-a descris drept răul în carne şi oase… ţi-ai riscat viaţa ca să mă ajuţi.

Închid ochii şi rămân aşa, în braţele ei. E plăcut să mă odihnesc la căldură şi miroase bine, aşa că îmi zic că o să-i spun mâine de Kieran.

Mă sărută încordată pe buze, un pic stângaci pentru ea. O sărut şi eu, trăgând-o spre mine şi începe să plângă. Ştiu că plânge de uşurare că e în viaţă şi îi şterg lacrimile de pe obraz. Mă priveşte cu ochi scânteietori. Obrazul îi e catifelat când i-l ating cu degetele şi cu buzele, o sărut pe faţă şi mai jos pe gât. Şi ea mă sărută la fel pe faţă. Stăm vârâţi unul în altul şi rămânem aşa, eu cu capul la pieptul ei, ascultându-i bătăile repezi ale inimii. Îmi zic că mulţumită mie acum e în viaţă şi îi bate inima, iar ăsta nu se poate să nu fie un lucru bun, nu se poate.

groparii

Mă trezesc lângă Annalise în pat, îi simt căldura trupului. Nu sunt obişnuit să dorm cu cineva, e ciudat, dar şi plăcut. Încă miroase cum o ştiu, doar că nu aşa de curat, şi vreau s-o sărut. Deschid ochii. Îmi zâmbeşte. Nu mai e aşa de palidă.

— Cum te simţi? o întreb.

— Mai bine. Mult mai bine. Tu?

— Bine. Numai că mi-e foame!

— Avem noroc, tocmai ne-a adus Nesbitt micul dejun. Cred că a profitat de situaţie ca să mă cunoască şi să afle ce facem, oricum, avem ce mânca, iar eu mor de foame.

— Mi s-a părut că aud o voce.

În mod normal mă trezesc pe loc dacă aud voci, însă am dormit foarte profund de data asta.

Mâncăm terci de ovăz – e o porţie cât toate zilele, pentru zece oameni – cu gem, miere şi stafide. Annalise mănâncă un castron mare şi se lasă pe spate, zicându-mi că se simte bine, doar că simte că pute.

— Nu puţi deloc.

— Oricum trebuie să fac un duş.

Se ridică şi o ia spre uşă spunându-mi:

— Mă simt mult mai în puteri. N-am ameţit deloc.

Cred că-mi dă de înţeles că poate să meargă singură la baie. Mă întind în pat şi adorm la loc, tot aşteptând să se întoarcă.

Mă trezesc când se deschide uşa. Mă simt revigorat şi încântat că un sunet atât de slab m-a smuls din somn, însă mă temperez când intră Nesbitt în cameră, nu Annalise.

— Ai dormit bine, amice?

Nu se aşteaptă să-i răspund, ştiu.

— Trece timpul, tre' să te scoli, îmi zice adunând vasele de la micul dejun.

— O aştept pe Annalise.

— E cu Van. Ai dormit ore în şir, amice. Annalise a pornit în recunoaştere prin buncăr cu Van – e un labirint. Eu am tot gătit şi am făcut curat în sală. Iar Gabriel – rânjeşte el – o să facă pe groparul, iar tu o să-i dai o mână de ajutor.

M-am apucat să sap cu Gabriel pe deal. Merge încet. Pământul e tare şi plin de bolovani şi rădăcini de copaci. Mai întâi trebuie să dăm cu târnăcopul şi cu toporul, altfel nu facem nicio treabă cu lopeţile. Ore întregi muncim în tăcere după ce îmi dau seama că Gabriel nu vrea să-mi răspundă, orice i-aş zice, aşa că după cinci minute o las baltă.

Când terminăm e aproape seară şi începe să plouă. Cerul s-a întunecat şi a început să bată un vânt rece ca gheaţa. Ploaia se preschimbă repede în grindină. Îmi azvârl lopata peste marginea mormântului mai mare pe care l-am săpat şi îl rog pe Gabriel să mă ajute să ies. Nu ştiu dacă mă face să aştept sau a plecat, însă după ce îmi tot cade grindină în cap vreun minut îmi dau seama că trebuie să mă descurc singur. Mă caţăr peste margine, alunecând şi mânjindu-mă de noroi. Gabriel s-a adăpostit sub un copac şi se uită la mine. Vreau să aduc vorba despre noi doi şi despre mine şi Annalise, însă, ca de obicei, habar n-am cum să atac subiectul, aşa că îi spun:

— Am impresia că ţi-ar cam plăcea să nimeresc acolo şi să nu mai ies – şi îi arăt din cap mormântul.

— O să te alături Alianţei? mă întreabă fără să mă ia în seamă.

— Aşa am promis…

— Din câte se cunoaşte, Vrăjitorii Negri nu prea au obiceiul să-şi respecte cuvântul.

— Eu nu sunt Vrăjitor Negru, Gabriel. Sunt pe jumătate Alb. Şi vreau să fac cum e bine. Cred…

— Şi crezi că faci bine dacă i te alături?

— Soul face mult rău, trebuie oprit… I-am zis lui Annalise de Alianţă şi i se pare o cauză bună. Vrea să se alăture şi ea.

— Sigur că vrea, se strâmbă Gabriel. Numai că, desigur, ca să-l oprim pe Soul trebuie să moară multă lume. E foarte bine şi frumos să fii alb ca zăpada şi nepătat, să lupţi de partea binelui e foarte nobil, sunt sigur că o să-i placă la nebunie. Asta pân-o să vadă pe pielea ei ce înseamnă.

— Nu cred că-şi face vreunul din noi vreo iluzie…

Gabriel întoarce capul şi rămânem o vreme tăcuţi. Nu l-am mai văzut în toane aşa de proaste, îmi dau seama că n-are niciun sens să-i explic ceva. Îmi iau lopata şi dau să mă întorc la buncăr.

— Că tot veni vorba, îmi spune Gabriel punându-mi-se în cale, i-ai zis de tine? I-ai zis de Darul tău?

— Da… ştie aproape tot.

— Aproape tot?

Ridic din umeri.

— Şi i-ai zis de Kieran?

Clatin din cap.

— Dar ai de gând să-i zici?

— Da, însă nu chiar acum.

— Nu te credeam laş – se vede cât de puţin mă pricep la oameni.

— Încerc să mă port cât pot de frumos cu ea, Gabriel. Sunt varză când vine vorba de discuţii şi din astea, ştiu că trebuie să-i spun, însă mi-e greu. Și chiar vorbim – despre o groază de chestii. Tu mă cunoşti, îmi ştii foarte bine latura Neagră, însă Annalise îmi cunoaşte cealaltă latură. Şi recunosc că mă tem că n-o să mă înţeleagă şi n-o să mă accepte niciodată aşa cum sunt, ca tine. Mi-e chiar

groază. Însă nu înseamnă că nu-mi ştie partea bună. Doar mi-a văzut-o de când ne ştim. Vreau să fiu cu ea, vreau să fiu bun.

Se uită la mine. Are faţa udă de ploaie, însă mi se pare că şi plânge.

— O iubesc, întotdeauna am iubit-o, ştii doar.

— Dar pe mine?

Ştiu că mă întreabă ce simt pentru el, acum că l-am sărutat.

— Gabriel, noi doi suntem prieteni.

— Aşa te săruţi cu toţi prietenii tăi? mă întreabă ceva mai puţin brutal – sincer.

— Nu, doar cu tine.

Tăcem o vreme. Vreau să zic ceva, însă, ca de obicei, nu-mi găsesc deloc cuvintele şi nu îndrăznesc să îl ating. Ştiu că nu e bine.

— Ştii că dacă ne alăturăm Alianţei o s-avem noroc dacă nimerim într-o groapă ca alea, îmi spune el. Dacă ne prind, o să ne taie bucăţele şi habar n-am ce-o să facă cu ele. Chiar sper să-mi găsesc odihna într-un mormânt, continuă înfigând lopata în pământ. Soră-mea n-a avut parte de aşa ceva – de un mormânt, adică.

— Cât m-au ţinut în cuşcă, spun, încuviinţând din cap, am ştiut că pot să mă omoare oricând şi dacă puneau mâna pe tata, sigur mă omorau. Am crezut c-o să mă îngroape lângă cuşcă. Însă nici nu m-am gândit c-o să am parte de vreun mormânt, de înmormântare sau ceva. Iar acum, dacă mă prind şi mă torturează şi… în fine, dacă se întâmplă aşa, dac-o să mor aşa, asta e şi gata. Nu vreau deloc să se întâmple şi o să fac tot ce pot ca să nu se-ntâmple, însă, să fim realişti, n-o să trăiesc în veci în pace şi armonie. Pot să fug în cele patru zări, ei tot o să mă caute, Gabriel. Fie că mă alătur Alianţei, fie că nu. Ştii doar. Visez la o viaţă liniştită pe malul unui râu, însă aşa ceva n-o să fie posibil atâta timp cât Soul şi Wallend sunt în viaţă şi există Vânătorii pe lumea asta. Tot timpul o să stau cu grijă şi tot o să mă prindă până la urmă

Vânătorii. Trebuie să lupt de partea Alianţei şi să sper că o să am parte după aia de viaţa pe care mi-o doresc. O viaţă fără prigoană, fără nicio cuşcă. Aş vrea măcar o zi aşa. O zi în care să nu mă gândesc că îmi vrea cineva răul, să nu mă simt vânat de nimeni. O zi în care să mă simt bine. Însă mai întâi trebuie să lupt.

— O să fie nasol, Nathan. O să fie luptă grea.

— Mercury mi-a zis odată că sunt un ucigaş înnăscut. Cu siguranţă nici nu i-a trecut prin cap c-o s-o ucid. Însă încep să-i dau dreptate. De-asta m-am născut, de-asta sunt aici.

— Nu există ucigaşi înnăscuţi, spune Gabriel dând din cap. Nu eşti deloc aşa ceva.

— Dar tu? Ce ai de gând?

— Dacă o să lupţi, atunci o să lupt şi eu.

— Dacă nu crezi în cauză, Gabriel, nu lupta şi gata.

— Nu pot să trăiesc fără tine, Nathan. Am vrut să te las baltă în groapa aia şi să plec, dar n-am putut. Nu pot să mă îndepărtez nici zece paşi de tine, mă doare. Fiecare clipă cu tine e preţioasă. Fiecare clipă, nici nu ştii cât o preţuiesc.

Lasă privirea în pământ şi apoi mă priveşte iar în ochi.

— O să-ţi fiu prieten pe viaţă. O să te ajut clipă de clipă, n-o să te las. Te iubesc, Nathan. Te-am iubit din ziua în care te-am întâlnit şi te iubesc din ce în ce mai mult pe zi ce trece.

Nu ştiu ce să zic.

— Însă nu înseamnă că-ţi dau dreptate întru totul. Pe cei din Alianţă n-o să-i intereseze decât să te pună să omori cât mai mulţi oameni. Şi chiar cred c-o să omori o groază. Cât despre fata pe care zici c-o iubeşti şi care abia dacă te cunoaşte pentru că ţi-e prea teamă să-i spui adevărul, ei bine, cred că ai şi de ce să te temi, pentru că n-o să te înţeleagă – nu poate. Şi cu cât o să ucizi mai mulţi oameni şi o să vadă mai bine acea latură a ta…

Cred că o să ajungă să se teamă de tine, încheie el ridicând din umeri.

Însă n-a încheiat, ci urmează:

— Eu însă o să te iubesc mereu. Şi când o să zac sub pământ într-o chestie din aia – şi arată din cap spre mormânt – tot o să te iubesc. Pe vecie.

Gabriel intră în buncăr şi eu rămân în ploaia care îmi spală noroiul de pe haine.

fairbornul e al meu

Ne-am adunat toţi în bucătărie, să mâncăm şi să ne încălzim. Gabriel îmi vorbeşte iar ca de obicei şi Annalise e lângă mine, deşi încă n-au schimbat o vorbă. Annalise l-a cunoscut la Geneva şi de-atunci a simţit că n-o are deloc la inimă. Când i-am zis că Gabriel e îndrăgostit de mine s-a mirat, însă a comentat:

— Am crezut că mă urăşte pentru că sunt Vrăjitoare Albă. Aşa mai înţeleg şi eu.

Nu i-am spus că Gabriel n-are deloc încredere în ea şi crede c-o să mă trădeze.

Soba din bucătărie seamănă cu aia din casa Celiei din Scoţia şi acum stau la gura ei, sprijinindu-mi bocancii de ea ca să mi-i usuc. Din hainele ude mi se înalţă aburul. E o bucătărie aparte. Fără frigider sau congelator şi clar fără microunde, însă cu o cămară plină de mâncare – conserve, oale şi borcane. Trei jamboane, funii de ceapă şi usturoi, un sac de cartofi şi rafturi ticsite cu rotocoale de brânză. Iar Nesbitt a dat peste vinărie.

— Mâine-dimineaţă le înmormântăm pe Mercury şi Pers. La prima oră, ne anunţă Van.

— Şi după aceea ce facem? o întreabă Gabriel.

— Peste patru zile e o întrunire cu şefii rebelilor Albi la Basel, răspunde ea cu ochii la mine. Eu voi merge. Şi aş vrea să vii şi tu, Nathan, dacă ni te alături.

— Ţi-am zis că da şi o să mă ţin de cuvânt. Iar tu mi-ai zis că o să-mi dai cuţitul Fairborn înapoi.

— Ţi-am zis, nu? Mi-am închipuit eu c-o să vrei să pui mâna pe el cât de curând.

Îşi scoate tabachera din sacou şi spune:

— Nesbitt, te rog, dă-i Fairbornul lui Nathan.

Nesbitt scoate cuţitul dintr-o geantă de piele de la picioarele lui Van. Îl ţine o vreme în mână, uitându-se la el. Ştiu că n-are de gând să mi-l dea fără să facă nazuri, nu-i stă în fire. Mă priveşte zâmbind, însă i-l întinde lui Gabriel.

— Nu-l vrei tu, Gabby?

Gabriel clatină din cap.

— Hai, ia-l. Ia cuţitul şi vâră-l în mine.

— Chiar mă tentează, zâmbeşte Gabriel.

Întinde mâna nesigur şi se uită la mine, curios dintr-odată.

— L-ai folosit?

— De două ori, răspund încuviinţând din cap.

L-am folosit pe pielea mea o dată şi pe a Jessicăi altă dată, şi de ambele ori l-am simţit însufleţit de o viaţă a lui. Gata să spintece în dreapta şi-n stânga.

Nesbitt încă ţine cuţitul în mâna întinsă, rânjind.

— Te rog, Gabriel, fă-ne hatârul să-i ştergi rânjetul de pe faţă, îi spun.

Gabriel dă să ia Fairbornul. Cu stânga ţine teaca şi cu dreapta mânerul. Trage. Arată tare ciudat, aproape caraghios, cum se tot opinteşte şi trage de mâner. Cuţitul pare înţepenit în teacă.

— Nu vrea să iasă, ai? face Nesbitt.

— Nu, răspunde Gabriel şi se uită la mine.

Nesbitt îl ia şi încearcă şi el să-l scoată, de ochii lumii.

— A fost făcut pentru tine, Nathan, spune Van, pentru ai tăi. Îşi recunoaşte stăpânul şi nu taie decât în mâna ta, a tatălui tău, a tatălui lui şi aşa mai departe. E un obiect extrem de periculos. Puterea cu care e înzestrat – să te recunoască, să dăinuie un secol şi mai bine – e cu totul deosebită.

Nesbitt mi-l aruncă.

— Aşa că noi, restul, n-avem ce face cu el.

Prind Fairbornul, mă ridic în picioare dând ocol mesei, scot cât ai clipi cuţitul din teacă şi i-l pun la gât lui Nesbitt.

— Chiar că vrea să te taie, Nesbitt, spun eu.

Însă nu glumesc – cuţitul chiar vrea să taie, pare însufleţit în mâna mea. Are o putere întunecată, ucigaşă. Fairbornul e însetat de sânge.

E un obiect prea serios ca să-l chinui pe Nesbitt cu el. Mă uit atent la cuţit. Mânerul e negru, la fel şi tăişul, turnat dintr-un metal aspru, fără luciu, deşi e ascuţit brici. E greu. Când îl vâr în teaca de piele neagră se conformează fără tragere de inimă. Iar când îl scot, parcă iese într-un suflet; apoi îl vâr iarăşi cu greu şi încep să mă obişnuiesc cu el. Îl scot ultima oară şi apoi îl vâr la loc, cu un gest hotărât.

cicatricele

Seamănă un pic cu fanteziile mele de pe vremuri, numai că e mult, mult mai bine, şi sunt ceva mai încins şi mai asudat decât credeam c-o să fiu vreodată. Nu pot să mă mişc, nu vreau s-o trezesc pe Annalise. Acum stă lipită de mine, însă azi-noapte am stat strâns îmbrăţişaţi, cuprinzându-ne cu braţele şi picioarele, ceea ce a fost bine, aşa cum şi acum e bine. N-are de ce să fie rău.

Ne-am trezit azi-noapte încinşi şi am început să ne mângâiem. Mi-a pipăit fiecare cicatrice în parte. Le-a privit atent. M-a întrebat de ele. I-am povestit cum a fost de fiecare dată. Am o groază, aşa că a luat ceva. Nu prea mă deranjează să vorbesc despre ele. I-am povestit şi de tatuaje şi ce mi-a făcut Wallend. Cicatricele de la încheietura mâinii sunt urâte, dar sunt doar cicatrice, nimic mai mult. Tatuajele îmi amintesc cât de rău e Consiliul. De fapt nici nu e nevoie să-mi amintească, însă n-am cum să scap de ele. Cicatricele de pe spate sunt altfel, arată cel mai înfiorător şi chiar sunt înfiorătoare, îmi închipui.

— Din ziua aia nimic n-a mai fost la fel, a spus ea. Nu ştiam ce-avea de gând să facă Kieran. Însă când mi-a zis să fug acasă, l-am ascultat. Am crezut că, dacă le zic părinţilor mei, o să-l oprească, nu de dragul tău, ci de al lui Kieran, ca să nu aibă probleme. Însă când am ajuns acasă, tata nici n-a vrut s-asculte. Era de partea lui Kieran. Iar mama i-a ținut isonul ca de obicei. Tata mi-a zis că nu ascultasem când mi se zisese să nu te văd şi să nu vorbesc cu tine. Mi-au zis că Kieran mă apără, aşa cum se cuvine să facă un frate mai mare. Iar

tata a zis că şi el trebuie să-şi facă datoria de tată şi să mă facă să înţeleg că eşti un om rău. Mi-a spus că eşti ca toţi Vrăjitorii Negri, poate şi mai rău, pentru că eşti fiul lui Marcus. A zis că nimeni nu poate să aibă încredere în tine, că eu sunt doar o fată nevinovată, o Ucenică Albă nevinovată de care profiţi. Şi a ţinut-o tot aşa. Că nu eşti de încredere, că o să ajungi un Vrăjitor Negru când o să creşti, că la fire eşti fără niciun dubiu Negru, că…

A şovăit o clipă.

— Că şi mama ta a fost tot rea, chiar mai rea decât Marcus, pentru că trebuia să aibă mai multă minte şi ea e de vină că a fost ucis soţul ei şi te-ai născut tu. Şi-a făcut familia de ruşine şi tata nu voia în ruptul capului să ajung şi eu ca ea, ca mama ta. Şi că, desigur, mă iubeşte şi că face totul din iubire – din iubire pentru mine m-a închis în camera mea. Cred că, mai presus de orice, îl urăsc pentru prostia lui, a adăugat.

— Crezi că tatăl tău te iubeşte cu adevărat? am întrebat-o. Adică… ştiu că nu pare să te iubească, însă…

— Nu. O spunea fără să încerce deloc să mă înţeleagă. Numai el conta. Mi-a zis c-o să mă ţină închisă până când îmi dau seama cât am greşit când i-am înşelat pe ai mei şi m-am dus să mă întâlnesc cu tine. Apoi a venit mama să vorbească cu mine şi a repetat ce-a zis tata.

Ochii lui Annalise s-au umplut de lacrimi.

— Când au văzut că nu se înţeleg cu mine, tata l-a trimis pe Connor la mine în cameră să vorbească cu mine, sperând c-o să mă convingă. Numai cu el puteam să vorbesc. El e blând din fire, numai că Niall şi Kieran îl tot iau tare şi atunci el încearcă să se poarte ca ei, cum îi place tatei să fie.

Connor era cel mai slab dintre cei trei fraţi, pe el îl bătusem la şcoală cu toate că era cu doi ani mai mare decât mine.

— Connor m-a convins măcar să-mi cer scuze, a continuat Annalise. Mi-a zis că altfel n-am cum să

mai ies din casă. „Cere-ţi scuze, aşteaptă până-ţi primeşti darurile şi apoi n-ai decât să fugi.” Ştiam că are dreptate. Tata putea să mă ţină sub cheie cât avea chef, aşa că m-am prefăcut spăsită. Am zis că au dreptate, că n-am făcut bine, că mi-ai sucit tu minţile. Am promis să fiu ascultătoare. A trebuit să le cer iertare tatei, mamei şi tuturor fraţilor pe rând. Mi-au zis că nu mai am voie să ies nicăieri decât însoţită de unul dintre ei. Ar fi trebuit să aştept ani în şir, însă aşa am evadat într-un târziu, a spus ea ridicând din umeri. Connor m-a lăsat să plec, i-am zis să vină cu mine, dar n-a vrut.

— Atunci ar trebui să-i fiu recunoscător, am zis.

Însă nu eram. Încă-i dispreţuiam pe toţi.

— Kieran mi-a zis ce ţi-au făcut, mi-a zis Annalise mângâindu-mă încet pe spate. Mi-a arătat o fotografie cu tine pe telefon. Erai leşinat şi pe spate îţi gâlgâia sângele.

Atunci mi-a venit s-o întrerup, să-i spun că Kieran era mort. Însă tot nu părea momentul potrivit.

— Când am văzut fotografia, a continuat ea, am ştiut că trebuie să fug. Am ştiut că n-o să pot să trăiesc niciodată alături de nişte oameni atât de cruzi. Mi-am dat seama că aveam mult de aşteptat, însă că tot o să se ivească un prilej să fug. Am fost foarte nefericită, însă am suportat trecerea zilelor gândindu-mă la tine. Ştiam că trăieşti şi aşa am rezistat.

Am tras-o spre mine şi am luat-o în braţe.

— Uneori puţin mai lipsea să renunţ. Nici nu visam că o să mai fim vreodată împreună ca acum, liberi.

— Când eram prizonier mă tot gândeam la diverse lucruri ca să rezist de pe o zi pe alta, am zis. Mă gândeam la oamenii buni din viaţa mea – la Arran, Deborah, la bunica şi la tine. Şi visam la un viitor anume. În visul meu trăiam într-o vale minunat de frumoasă, pe malul unui pârâu, şi

duceam un trai liniştit. Că pescuiesc şi vânez şi trăiesc retras.

După o ezitare de-o clipă, am reuşit să-mi duc gândul la capăt.

— Încă mai visez la asta. Să trăiesc într-un colţ de lume liniştit şi frumos… şi să fiu cu tine.

— Pare perfect aşa, a spus sărutându-mă iar. Când vorbeşti de râuri şi de munţi, eşti altfel, eşti alt om. Cred că atunci eşti tu cel adevărat. Aşa îmi place cel mai mult să te văd, împăcat cu natura şi cu adevărat fericit. Cu adevărat liber.

Stând întins în pat cu ea în braţe şi amintindu-mi discuţia noastră, ştiu că, deşi părem diferiţi, nu suntem. Şi ea ştie ce-i singurătatea, şi ea a fost prizonieră atâta timp.

înmormântarea

Suntem lângă morminte. Eu, Gabriel şi Nesbitt am coborât trupurile în groapă, înfăşurate în tapiserii cum erau. Apoi au venit şi Van şi Annalise.

— Ai vrea să rosteşti câteva cuvinte în amintirea lor, Gabriel? întreabă Van. Ai putea să spui ceva în amintirea lui Mercury – doar tu ai cunoscut-o cel mai bine.

Gabriel se îndreaptă de spate şi spune ceva în franceză. Cred că e o poezie. Sună bine şi nu-i nici prea lungă. Apoi scuipă în pământ şi spune în engleză:

— Mercury a fost laşă, crudă şi cam nebună, însă şi-a iubit sora, pe Mercy, şi a iubit-o pe Rose. Mercury a fost o Vrăjitoare Neagră foarte dăruită. E o mare pierdere.

Ia un pumn de pământ şi-l aruncă în groapă, în loc să-l răsfire.

— Bravo, Gabby, bine zis, spune Nesbitt târşâindu-şi picioarele.

Ia puţin pământ în mână şi-l scutură în palmă ca pe zaruri.

— Mercury, ca tine rar se mai găsea altcineva. Lumea e ceva mai plictisitoare, însă mult mai sigură fără tine.

Azvârle pământul în groapă, apoi se întoarce spre mormântul lui Pers.

— Iar tu ai fost o afurisită de fată, mai bine tempuşcam de cum dădeam cu ochii de tine.

Ia şi Van o mână de pământ.

— Poate că pe viitor vrăjitoarele ca Mercury vor putea să trăiască în pace. Pers era doar o ucenică, a

făcut ce credea că e bine.

Şi aruncă grăunţii de pământ peste amândouă gropile.

Iau o mână de pământ şi-l risipesc peste mormântul lui Mercury. A fost un om extraordinar. În felul ei violent, a fost minunată, însă acum că am ucis-o, ce mai e de zis? Însă îmi amintesc că a iubit-o pe Rose şi mai iau nişte pământ şi-l arunc pe jos, în cinstea lui Rose. Şi mai iau nişte pământ şi-l arunc în groapa lui Pers în cinstea ei şi a lui Pilot. Apoi iau o mână de pământ în cinstea Vrăjitorilor Negri care s-au omorât între ei sau au fost ucişi de Albi, în cinstea celor morţi şi duşi dintre noi. Îl azvârl în aer şi mă uit cum cade.

Nu zic nimic. Nu ştiu cum să exprim tot ce gândesc şi nici nu se poate.

Nesbitt mă priveşte cu un aer zăpăcit. Annalise stă lângă mine fără să spună nimic, fără să facă vreo mişcare. Când Van se duce în buncăr, îmi pune mâna pe braţ ca să-mi dea de înţeles că pleacă şi ea.

Gabriel ia lopeţile de lângă intrare, îmi aruncă una şi ne-apucăm să umplem gropile.

întocmim o hartă

După ce le îngropăm pe Mercury şi Pers, mă duc la Annalise. A primit sarcina de a continua cercetările în buncăr şi vrea să întocmească o hartă.

— Mă tot rătăcesc, spune. Toate coridoarele arată la fel.

Mă apuc să desenez harta – principalele coridoare şi câte uşi are fiecare. Camerele sunt dispuse pe trei niveluri principale, iar fiecare are mai multe subniveluri conectate prin trepte şi pasaje înclinate. Nivelul cel mai de sus e şi cel mai mic, cel din mijloc e ceva mai mare, iar cel de la bază e cel mai întins – acolo se află sala mare şi tunelul care duce la intrarea buncărului. Sigur numai pe acolo se poate intra.

Bucătăria şi cămările se află la nivelul cel mai de sus. Dormitoarele, holul, biblioteca şi camerele de audiţie sunt la nivelul de jos, iar camerele cele mai interesante sunt la nivelul mijlociu. Acolo sunt camere de depozitare, ticsite cu chestiile pe care le-a acumulat Mercury de-a lungul anilor. Aici mă aştept să găsim arme – nu de foc, ci poate obiecte magice, precum cuţitul Fairborn.

Într-o cameră sunt numai haine şi încălţăminte depozitate în scrinuri şi şifoniere. Annalise îmi arată o rochie. E de mătase, roz pal.

— E atât de frumoasă, spune. Crezi că le-a purtat vreodată? Par toate noi-nouţe.

— Nu ştiu. N-am văzut-o să poarte decât rochii cenuşii.

Toate hainele par pe măsura aceleiaşi femei, pe măsura lui Mercury. Dar şi a iubitei sale surori Mercy.

În următoarea încăpere sunt haine bărbăteşti, însă mult mai puţine. Trei costume, câteva cămăşi, două perechi de pantofi şi două perechi de bocanci. Pun un costum pe lângă mine – pare să-mi vină. Cred că s-ar putea să fie hainele soţului lui Mercy, străbunicul meu.

— Crezi c-aş putea să iau câte ceva? Un schimb de haine şi ceva în care să dorm? Şi ceva de încălţat?

— Doar n-are cine să le poarte.

Aştept afară cât probează ea diverse. Când iese, îmi zâmbeşte emoţionată, seamănă un pic cu Van în costumul bărbătesc cenuşiu-deschis.

— E drăguţ să porţi ceva curat. Şi hainele nu par deloc vechi, nu miros. Ai putea să probezi un costum, cine ştie.

Ştiu că glumeşte, însă nu vreau să port hainele străbunicului meu.

— Ce ai? mă întreabă.

Când scutur din cap îmi dau seama că nu mă simt prea bine, însă încerc să nu iau în seamă senzaţia.

— Mă bucur să te văd fericită, îi spun. Parcă ţi-ai găsit un scop în viaţă.

— Să probez haine?

— Nu, ştii ce vreau să zic. Parcă Alianţa te-a inspirat să treci la fapte.

— Da, aşa e, la fel şi tu. Mi-ai arătat că poţi să schimbi lumea dacă lupţi. Pentru prima dată de ani buni îmi dau seama că există speranţe – pentru mine, pentru tine şi pentru toţi vrăjitorii.

Annalise vine în faţa mea şi se întinde să mă sărute, însă mă ia ameţeala şi-mi pierd echilibrul, trebuie să mă sprijin de perete şi să respir adânc. Mă simt ca într-o carceră, parcă mă apasă pereţii. Aşa mă simt noaptea în casă.

— Trebuie să ies, spun.

Când o luăm spre ieşire, ne întâlnim cu Nesbitt în sala mare.

— Van crede că acum, după moartea lui Mercury, a început să se risipească vraja care făcea traiul înăuntru suportabil. Trebuie să trecem iar pe fum-de-noapte.

Deja a turnat un pic într-un vas şi-l aprinde – ne aplecăm şi tragem fumul în piept.

irezistibil

Dormitorul emană o lumină verzuie slabă de la fumul-de-noapte. Îmi trec mâna prin flacăra verzuie şi rece, urmărind-o cum se mişcă dintr-o parte în alta pe suprafaţa lăptoasă. Annalise e lipită de spatele meu.

— Hai la culcare, îmi spune vârându-şi mâna pe sub tricoul meu.

Mă întorc şi o sărut, însă îi prind mâinile în ale mele şi mă dau un pic mai în spate.

— Ştii, m-am gândit la treaba asta.

— Şi eu, spune vârându-şi iar mâinile pe sub tricoul meu.

— Vreau să zic…

Dar nu pot s-o zic. Am făcut sex, dar nu sunt în stare să vorbesc despre asta.

— Ce vrei să zici? Încerci să zici că ar fi cazul să ne protejăm cumva?

— Nu vreau…

— Nici eu nu vreau deloc…, mă întrerupe ea cu un sărut. Numai că… simt că mi s-a mai acordat o şansă minunată în viaţă, mă simt atât de norocoasă că te-am găsit, nu vreau să mă gândesc, vreau să fiu cu tine. Nu vreau să dorm singură. Vreau să rămâi cu mine, îmi spune sărutându-mă iar.

— Şi eu vreau să rămân cu tine, numai că…

— O să avem grijă.

Cred că ştiu unde bate.

— Sau ai putea să-mi rezişti? îmi spune zâmbind şi se lipeşte de mine.

— Nu ştiu cum aş putea să-ţi rezist dacă te porţi aşa.

— O să-mi pun o cămaşă de noapte.

— Chiar nu cred c-o să ajute.
Mă sărută iar.
— Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că s-ar putea să te găsesc irezistibil?
Nu, nu mi-a trecut.
— Ei?
— Păi… nu.
— Ei bine, chiar eşti.
Însă apoi îşi încrucişează mâinile pe piept şi se dă mai în spate.
— Oricum, o să mă străduiesc să-ţi rezist.
— Bun. Şi eu.
— Atunci… ce facem? Jucăm cărţi?
— N-avem niciun pachet de cărţi, îi zic zâmbind.
— *I Spy?*
— Nu-mi plac jocurile.
— Nici mie. Şi tocmai am descoperit că nu-mi place deloc să rezist.

Stăm îmbrăţişaţi în pat şi facem o listă cu calităţile şi defectele mele – eu îmi înşir calităţile, iar ea defectele.
— Meditativ.
— Ha! Necomunicativ.
— Pot să comunic dacă trebuie, spun sărutând-o. Vezi, aşa. Asta înseamnă că…
Aveam de gând să-i spun *te plac,* însă înseamnă mai mult de-atât şi, cum nu pot s-o spun, mă blochez.
— Ce înseamnă, domnu' Comunicativ?
— Înseamnă…
— Înseamnă, cred, că e unu la zero pentru mine, spune ea, sărutându-mă la rândul ei.
— Bine, e rândul tău.
— Singuratic.
— E rău să fii independent?
— Tăcut.
— Cred că termenul corect este „meditativ", cum am zis mai înainte.

— Neglijent.
— Ştiam eu c-aşa o să zici. Dur.
— Aspru.
— Pe bune?
Eu chiar încerc să fiu tandru cu ea.
— Mă refer la pielea mâinilor.
— Cum spuneam, dur.
— E rândul tău.
— Ce zici de… sexy?
Râde.
Evident, nu sunt sexy. Nici nu credeam c-aş fi, era mai mult o glumă, însă nu m-aşteptam să râdă de mine.
— Tare-mi place când te înroşeşti şi pari să nu mai înţelegi nimic.
— Nu m-am înroşit.
— Poţi să adaugi „mincinos” la lista aia.
— Aşa deci, nu sunt sexy.
— Chiar nu mi se pare cuvântul potrivit, mă duce cu gândul la supuşii ăia care stau o groază în faţa oglinzii aranjându-şi părul. Iar tu clar nu eşti aşa. Însă ai ceva al tău care îmi stârneşte dorinţa să te sărut, să te iau în braţe şi să fiu cu tine.
— Dulce. Ţin minte că odată mi-ai zis că sunt dulce.
— Nu-mi amintesc. Nu eşti deloc dulce.
— Pfui!
— Însă eşti tandru şi numai bun de luat în braţe, îmi spune îmbrăţişându-mă.
— Credeam că era vorba să-mi înşiri defectele.
— Hai să trecem la mine, îmi propune Annalise.
— Bine, tu înşiri calităţile şi eu defectele.
— Păi, bun, evident… sunt foarte inteligentă.
— Un pic încrezută.
— Meticuloasă şi scrupuloasă.
— Şi totuşi nu eşti în stare să respecţi o regulă simplă – câte un singur atribut.
— Meticuloasă şi scrupuloasă înseamnă acelaşi lucru.

— Ţi-ai descoperit deja Darul? îmi vine dintr-odată s-o întreb.

A trecut aproape un an de când şi-a primit cele trei daruri.

— Ua! Ai schimbat foaia, nu glumă! Sau e un defect de fapt?

— Nu, doar că tot veni vorba despre calităţile tale – inteligentă, meticuloasă şi scrupuloasă. Mă gândesc că ţi s-ar potrivi poţiunile.

— Ah, înţeleg. Aşa am crezut şi eu de când mă ştiu, însă se pare că nu mă pricep deloc la poţiuni. Sigur nu sunt dăruită pentru aşa ceva.

— Atunci trebuie să ai ceva putere ascunsă, pe care nu ţi-ai descoperit-o încă.

Şi o sărut pe nas, apoi pe obraz, pe ureche şi pe gât şi mă las deasupra ei.

— Ăă, Nathan, parcă nu era vorba să…

— Tocmai mi-am dat seama care e Darul tău, îi spun sărutând-o pe gât şi în jos, pe umăr.

— Care e?

— Eşti irezistibilă.

dresden, wolfgang şi marcus

A doua zi Van o cheamă pe Annalise în bibliotecă, alături de ea şi de Gabriel. Eu şi Nesbitt avem sarcina să cercetăm mai departe buncărul, în căutare de obiecte utile Alianţei. O luăm spre coridorul lui Mercury, cum am ajuns să-l numim.

Există două camere ale „comorilor" – bijuterii, piese de mobilier şi câteva tablouri pe care le bănuim a fi de valoare sau înzestrate cu puteri magice.

— Numai că n-avem de unde să ştim de ce sunt în stare, aşa că sunt bune mai mult de-o grămadă, declară Nesbitt ieşind din cameră.

Următoarea încăpere este „camera sângelui" – rafturi pline cu sticluţe de sânge furate din depozitele Consiliului pe care le vindea Mercury ca ingrediente pentru poţiuni sau pentru a ţine ceremonii ale Darurilor dedicate vrăjitorilor ai căror părinţi sau bunici nu voiau sau nu puteau să oficieze. Aici se află probabil şi o sticluţă cu sângele mamei – de care s-ar fi folosit Mercury dacă ţinea ceremonia pentru mine. Sticluţele au câte un dop de sticlă fixat în ceară, iar de ceară e prinsă câte o panglică cu eticheta pe care scrie numele donatorului. Sunt unsprezece rafturi, de-a lungul a trei pereţi, fiecare cu câte treizeci de sticluţe lunguieţe sau mai multe. Numai că unele lipsesc – există câteva locuri goale, acolo unde fuseseră depozitate, poate, sticluţele folosite sau vândute deja. O să ne trebuiască sânge pentru Semipurii ca Ellen, care m-a ajutat la Londra după ce am evadat. Tatăl lui Ellen e supus şi mama ei e moartă, iar Consiliul nu vrea să-i oficieze

ceremonia Darurilor decât dacă se învoieşte să lucreze pentru el. Sângele mamei ei e pe undeva pe aici, probabil, am putea să ne ocupăm *noi* de ceremonia ei.

— Aici se găsesc comori mai de preţ decât toate bijuteriile şi tablourile alea. Aşa o să câştigăm cei mai mulţi Semipuri de partea Alianţei, îmi spune Nesbitt rânjind. Puterea o să treacă în mâinile poporului, cum ar veni, nu?

Apoi trecem la ultima încăpere de pe coridor, în care nici nu prea ai loc să te mişti, e ticsită până la refuz de borcane, pachete şi saci.

— Ca o salată californiană naturistă – sută la sută ingrediente naturale. Însă nu e pentru vegetarieni, adaugă el întinzându-mi un borcan.

Nu prea se vede mare lucru prin geamul mat, la lumina chioară din încăpere, însă desluşesc doi ochi care plutesc într-un lichid transparent.

— La ce sunt bune toate astea? îl întreb.

— La nimic dacă eşti Mercury acum şi mai nimic dacă eşti în Alianţă, răspunde el punând borcanul la loc pe raft.

Mergem în bibliotecă, să vedem ce fac ceilalţi. Mă mir să-i văd pe Gabriel şi Annalise vorbind la aceeaşi masă. N-apuc să mă duc la ei, că Van îmi spune luându-mă de braţ:

— Cred că se-nţeleg mai bine când nu eşti de faţă. Lasă-i în pace.

Apoi mă conduce spre fundul camerei.

— Oricum trebuie să-ţi arăt ceva.

E un corp înalt de bibliotecă pe care se află ditamai cărţoaiele legate în piele – de aproape un metru înălţime şi, unele, groase cât latul mâinii mele. În lemnul raftului e o încuietoare mică, de alamă. Van scoate din buzunar o agrafă de-a lui Mercury şi-i vâră vârful în încuietoare. Raftul se desface, scoţând la iveală încă unul ascuns în spatele lui, ticsit tot cu volume legate în piele – numai că acestea sunt mici şi subţiri, ca nişte caiete de şcoală.

Van scoate unul la întâmplare.

— Sunt jurnalele lui Mercury, în care consemna zi de zi tot ce-a făcut, cu cine s-a văzut. Le-am luat la mână ieri, sperând să găsesc detalii despre momentele şi locurile în care și-a creat scurtături. Cred că aşa călătorea, clar e mai rapid şi mai comod decât să mergi cu maşina.

— N-aţi găsit nimic încă?!

— Nimic despre scurtături, însă Mercury avea obiceiul să descrie toţi oamenii pe care îi întâlnea. Le face o evaluare ca să stabilească cum pot fi folosiţi, cum poate să-i manipuleze şi să-i controleze, cine e periculos şi cine de încredere – adică foarte puţini.

— A scris şi despre mine? o întreb.

— Cu siguranţă, numai că încă n-am găsit nimic. Însă s-ar putea să te intereseze altceva.

Ia un carnet aşezat ceva mai la o parte, văd că a pus semn la o pagină din el.

— Gabriel a dat peste el, îmi spune ea. Hai să-ţi citesc.

Trei zile la Praga. M-am întâlnit cu Dresden. Voia să-mi dea un copil, o fată de şase ani. O obrăznicătură costelivă, ursuză şi foarte precoce. Dresden voia să facă un pic de paradă cu ea ca să mă impresioneze. E o fată isteaţă, nimic de zis, însă nu pot să mă încred în ea o clipă. Dresden a poreclit-o Diamond[1] *de parc-ar fi cine ştie ce stea de preţ, numai că doar un pic de cizelare nu-i deajuns. Nici nu merită să-mi bat capul cu ea, n-aş lua-o ca ucenică pentru toate diamantele din lume. Mai bine-mi mănânc ficaţii.*

Dresden e uimitor de naivă. Mai că mi-e milă de ea. Nu-i cine ştie ce frumuseţe – slăbuţă, mărunţică, cu ochi căprui şi păr castaniu; n-ar lua ochii nimănui dacă n-ar avea zâmbetul acela… ah… Darul ei e un simplu zâmbet care parcă schimbă aerul din încăpere, schimbă dispoziţia tuturor. E absolut captivantă. Când vrea ea e-n stare să mă binedispună până şi pe mine, să mă

facă să zâmbesc. Iar când râde Dresden, până şi inima mea îi admiră frumuseţea. Are Darul bucuriei, ceea ce e ironic, dat fiind cât de puţină fericire adevărată dăruieşte celor din jur.

Dresden s-a folosit de Darul ei ca să avanseze în cercurile Vrăjitorilor Negri şi în graţiile lui Marcus – ceea ce e interesant. S-au cunoscut la vremea când el trecea printr-o perioadă foarte grea şi se aştepta să-l mai înveselească ea, aşa cum îi era felul. Însă, dacă la început a fost captivat de ea, cu timpul şi-a mai pierdut din influenţă şi într-un final el şi-a dat seama cine era ea de fapt: o fată obişnuită cu un zâmbet larg. Am întrebat-o pe Dresden unde l-a întâlnit pe Marcus. „Lângă Praga”, mi-a răspuns, de parcă la fel de bine putea să se fi întâmplat lângă New York sau Tokio. Când s-au întâlnit? De data asta mi-a dezvăluit mai multe – „astă-vară”.

Van se întrerupe şi dă pagina mai în spate.

— Însemnarea e de acum treisprezece ani. Aşa că Dresden l-a întâlnit pe Marcus când tu aveai patru ani.

Apoi citeşte mai departe.

Dresden e supărată pe Marcus. Ea susţine că ea i-a dat papucii, însă toată lumea ştie că lui nu-i pasă de fapt deloc de ea – de nicio femeie, de altfel. E un chin să stai cu Dresden acuma, aşa că de-abia aşteptam să plec, de cum mi-am dat seama că nu mai scot nimic nou de la ea.

A stat şi Pilot cu noi într-o seară. E o tovarăşă plăcută, în comparaţie cu Dresden e de o mie de ori mai inteligentă. Se mută la Geneva. Mi-a zis că ştie o vale retrasă care mi-ar plăcea. O să mă duc cu ea s-o văd. Pare o reşedinţă tocmai bună pentru musafiri.

Pilot părea cucerită de fetiţa aia. Nici nu m-am sinchisit să stau la discuţii. Cred că Pilot e sub vraja lui Dresden, însă nu cred c-o s-o ţină mult.

Van se opreşte din citit şi n-am chef să comentez.

Mă duc în colţ şi mă aşez pe podea, la perete. Sunt curios cum e tata. Cred că a iubit-o cu adevărat pe mama şi sunt convins că şi ea l-a iubit. Numai că era deja măritată cu un Vrăjitor Alb, ca ea, şi poate că a făcut eforturi să fie fericită în căsnicia ei. Bunica mi-a spus că mama s-a învoit să se vadă cu Marcus o dată pe an, când puteau fi amândoi absolut în siguranţă. Însă cum aşa ceva nu se poate, ultima lor întâlnire a fost un dezastru – soţul ei a murit şi m-au conceput pe mine. Şi a fost silită să se sinucidă din cauza mea. Iar Marcus cu ce s-a ales? Nici măcar cu întâlnirea aia anuală, doar cu un fiu care se prezice că îl va ucide.

Aşa că nu-i de mirare că voia un pic de linişte şi dragoste cu altcineva. Nu-i găsesc nicio vină. Îmi doresc să fi avut parte de ce-şi dorea. Însă clar nu a găsit aşa ceva, iar Dresden nu pare deloc o concurentă promiţătoare, ci o femeie disperată.

Probabil că se simte foarte singur. Singur pe lume.

Mă uit în cealaltă parte a camerei, la Gabriel şi Annalise – ştiu că mă iubesc şi îi iubesc, poate că, alături de Alianţă, o să putem să schimbăm lumea, ca eu şi cei care ţin la mine să putem să trăim mai bine.

Gabriel vine să se aşeze lângă mine.

— Văd că vorbeşti cu Annalise, îi spun.

— E bine să-ţi cunoşti duşmanul, îmi răspunde zâmbind.

— Nu sunteţi duşmani, îi spun, neştiind dacă glumeşte sau nu.

— Nu-ţi face griji, sunt doar politicos. Amândoi ne purtăm foarte politicos.

Ridică un alt jurnal din colecţia lui Mercury, spunându-mi:

— L-a găsit Annalise, a zis că ar fi bine să-ţi citesc ceva.

În Berlin, fostul Berlin de Est. Plouă. Într-un apartament igrasios. L-am întâlnit pe Wolfgang. Nu l-am mai văzut de douăzeci de ani. Arată

aproape la fel, doar că i-au mai apărut câteva riduri pe faţă. Însă altfel s-a schimbat mult – e obosit, îmbătrânit, fireşte, şi, spre surpriza mea, mult mai înţelept. Nu s-a bucurat să mă vadă şi mi-a zis răspicat că, acum că ne-am întâlnit, o să plece în America de Sud.

Petrecuse câteva zile cu Marcus în urmă cu o lună. Nu erau tocmai prieteni apropiaţi, însă Marcus nici n-are prieteni, doar că, din cine ştie ce motiv, pe Wolfgang reuşea să-l înghită şi pe el nu se enerva deloc. În schimb, Wolfgang era enervat şi se simţea jignit de Marcus, care reuşeşte să jignească într-un final pe toată lumea, căci i-a ucis pe cineva drag. Toro, amicul lui Wolfgang, se pare că l-a enervat în aşa hal pe Marcus, încât acesta l-a omorât. Toro era gelos pe prietenia lor, Marcus nu l-a luat în seamă, apoi s-a enervat şi a devenit violent. Toro pare un prost – ceea ce Wolfgang a şi recunoscut că era –, numai că îmi spune:

— Marcus ştia cum e Toro. Putea să-l lase în pace, să-l lase în viaţă, numai că îi place puterea şi nu are deloc răbdare. Niciun strop. Nu se poate abţine deloc, cât ai clipi, animalul îl ia în stăpânire şi gata. E în stare să-l controleze, numai că alege să n-o facă. L-a ucis pe Toro. L-a sfâşiat. Aşa i-am găsit. Marcus era scăldat în sânge, scăldat în rămăşiţele lui Toro.

Apoi a continuat:

— Ar fi trebuit să mă omoare. Am văzut că i-a trecut prin cap. Când s-a spălat, se scurgeau de pe el resturi din Toro, de pe umărul lui – i se lipise o bucăţică de carne de braţ. S-a spălat în lac, s-a îmbrăcat şi a venit la mine; eram sigur că vrea să mă omoare – nu să mă mănânce, nu, ci doar să mă ucidă cu sânge-rece, cu vreun trăsnet sau cu ce avea chef. Însă nu m-a ucis. Cred că n-a făcut-o tot ca să-şi arate puterea. Poate să-ţi curme viaţa sau nu – face ce are chef.

— Ştiu că nu mă crezi, Wolfgang, i-a zis Marcus, însă, pe de-o parte, îmi pare rău de Toro pentru că

te iubesc. Ştiu că mă urăşti pentru că l-am ucis. Cred că ai face bine să pleci şi să nu te mai întorci.

— Am plecat. Era acum o lună, a spus Wolfgang. A tăcut şi pe obraz i-a picurat o lacrimă, credeam că era trist gândindu-se la Toro, însă de fapt era trist ştiind ce-avea să-mi spună mai departe. Avea de gând să-l trădeze pe Marcus.

Mi-a zis unde stătea Marcus.

— De-acuma deja s-a mutat, a zis, însă aşa îţi poţi face o idee unde-i place să trăiască. Îşi alege numai asemenea locuri. Acolo se simte în largul lui. Numai acolo îşi poate clădi o locuinţă sigură.

Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam la aşa ceva. Marcus nu are casă. Trăieşte aproape ca un animal. Într-o vizuină. O vizuină din lemne pe jumătate sub pământ. Într-o mică poiană lângă un lac. Trăieşte perioade lungi ca un animal, vânează şi se hrăneşte ca un animal.

— Uneori parcă nu mai ştie să fie om, spune Wolfgang.

Wolfgang l-a întrebat ce crede despre viziunea căreia i s-a dus buhul, care arată că propriul fiu îl va ucide. A zis:

— Da, Wolfie, cred că e adevărată. Toată viaţa m-am ferit de Nathan. E mai bine să amân cât pot, ştii, inevitabilul. Sau să termin odată cu viața?

Wolfgang credea că Marcus ajunsese atât de singur şi de trist, că partea omenească din el voia s-o sfârşească cu viaţa, însă ironia era că animalul din el voia să trăiască.

— Când sunt vultur nu ştiu nimic, nu simt nimic, doar zbor şi trăiesc, i-a zis Marcus. Închipuie-ţi cum e… minunat… pe vecie.

Wolfgang mi-a spus că Marcus se vede rar cu alţi vrăjitori, doar ca să se ţină la curent cu ce se mai petrece în diverse cercuri vrăjitoreşti şi ca să mai primească veşti despre ful său. Numai Nathan îi mai stârneşte vreun interes pentru lumea oamenilor. Altfel, cred că s-ar bucura s-o lase cu totul în urmă. Marcus se spală, se dichiseşte şi se

îmbracă la patru ace în rarele ocazii când se mai vede cu alţii. Încă e foarte vanitos – îi place să se admire în oglindă şi atunci redevine om. Însă când trăieşte în pădure se sălbăticeşte de tot.

„Foarte interesant cuvântul ăsta, sălbatic, a zis Wolfgang. Noi ne închipuim că înseamnă să fii neîmblânzit, nestăpânit, numai că, fireşte, natura nu e aşa; natura e stăpânită, bine orânduită şi extrem de disciplinată când vine vorba de elementele ei. Turma are conducători pe de o parte şi membri ascultători pe de alta, se mai stârnesc şi certuri, însă totul e bine organizat. Iar animalele vânează fiecare în felul său, la vremea potrivită şi doar un anumit tip de vânat – sunt foarte previzibile. Aşa şi cu Marcus – dacă-i cunoşti firea şi obiceiurile, o să dai de el. Iar dacă pui mâna pe fiul lui, până la urmă vine el singur la tine.”

Gabriel întoarce câteva pagini.

— Însemnarea e de acum vreun an. Cred că Mercury s-a gândit c-a dat marea lovitură când ai venit s-o cauţi.

scurtătura

Îmi trec ziua stând pe podea în bibliotecă şi uitându-mă cum citesc ceilalţi din caietele lui Mercury. Van dă peste o însemnare despre o vizită de-a lui Pilot la buncăr, urmată de o călătorie la Basel.

— Basel este, prin tradiţie, oraşul unde au loc întrunirile vrăjitorilor, spune Van. Se pare că una dintre scurtături duce acolo.

— Apropo de Pilot, spun. Dacă am acces la amintirile ei despre Mercury, atunci trebuie să fie şi vreuna cu scurtătura aia. Numai că n-o găsesc. Până şi imaginile cu pietrele de stăvilar au început să pălească.

— Dacă nu le accesezi, amintirile se şterg, îmi spune Van de la locul ei. Din păcate, nu ne-am dat seama că scurtăturile o să conteze aşa de mult. Atunci nu te-ai concentrat decât pe peisaj şi pe numele locului.

— Bingo! strigă Nesbitt atunci.

E în cealaltă parte a bibliotecii, cercetează hărţile. Aduce una până la masa din mijloc, rânjind cu gura până la urechi.

— Normal, spune Van aruncând o privire, Mercury a întocmit o hartă cu toate scurtăturile.

Mă ridic să mă uit şi eu. Măcar la hărţi mă pricep.

Seamănă cu harta buncărului întocmită de mine. Nesbitt ne arată o linie albastră subţire trasată într-una din camere.

— Liniile albastre sunt scurtături şi toate sunt numerotate. Sunt unsprezece în total. Legenda spune că asta duce în Germania.

Apoi ne arată altele, pe rând.

— Astea duc în Spania, New York, Algeria. La asta scrie: „Elveţia – închisă”.

— Bun, face Van aprinzându-şi o ţigară. Ne trebuie vreo doi voluntari care să verifice o scurtătură.

Eu şi Gabriel ne uităm unul la altul zâmbind larg.

Van ne trimite pe scurtătura care duce în Germania, pentru că pare să aibă capătul undeva pe lângă Basel, unde s-a stabilit viitoarea întrunire a Alianţei. Scurtătura se află într-una din camerele de pe un coridor care porneşte din sala mare. Mergem toţi acolo. E o cămăruţă în care nu e decât un covor gros.

— Unde anume e scurtătura? întreabă Annalise.

— Nu putem s-o găsim decât aşa, răspunde Gabriel ducându-se în mijlocul covorului. Cred că aterizează pe covor la venire, aşa că…

Face un pas spre peretele din fund şi începe să bâjbâie prin aer, căutând scurtătura. Îşi mişcă mâna într-o parte, centimetru cu centimetru, încercând de mai multe ori, fără să dea de nimic. Apoi se mută mai jos, mişcându-se la fel de încet. După care mai încearcă o dată şi încă o dată, şi într-un târziu îşi trage repede mâna, exclamând:

— Acolo e.

— Excelent! bate Van din palme.

— M-am gândit cum ar fi făcut Mercury cu musafirii ei. Nu cred că voia să se trezească pe nepusă masă cu ei bântuind pe-aici. Oare n-are vreun farmec de-al ei care să oprească orice pătrundere nepermisă, ca acela de pe acoperişul cabanei din Elveţia? Dacă aveţi cumva nevoie să vă permită ea accesul când vă întoarceţi?

— Nu invita aici decât persoanele de încredere, spune Van. În jurnal nu pomeneşte să fi permis accesul altcuiva în afară de Rose şi Pilot. Ea credea

că n-o să găsească nimeni scurtăturile. Nu cred să fie vreun farmec contra pătrunderilor nepermise.

— Hai să testăm teoria, spune Nesbitt nerăbdător.

— Da, aprobă Van şi se uită la mine şi la Gabriel. Nu trebuie decât să intraţi pe acolo, să aflaţi unde anume o să nimeriţi în Germania – ce drumuri sunt în zonă, ce localităţi, ce forme de transport sunt accesibile. Să vedeţi dacă nu sunt Vânători prin zonă, desigur. Şi să vă întoarceţi cu informaţiile.

Şi gata, a terminat cu noi.

Gabriel mă ia de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele, îşi pune ochelarii de soare şi le zice celorlalţi: „Pe curând!"

Apoi îşi vâră mâna stângă în scurtătură şi ne pomenim pe loc traşi în ea.

Respir lent cât mă rotesc în întuneric – cum m-a învăţat Nesbitt. Bănuiesc că e o şmecherie de-a lui şi o să mă simt şi mai rău. În faţă se vede o luminiţă slabă, care creşte în intensitate în clipa când aterizăm pe un petic de iarbă. Mă mir că de data asta nu mă simt în ultimul hal de ameţit şi îngreţoşat ca după ultimele călătorii pe scurtătură.

Ne aflăm într-o pădure, lângă o ruină de piatră. Aerul e neclintit, nu se aude niciun zgomot. Copacii sunt verzi şi bogaţi ca în toiul verii. Şi e arşiţă. Se aud cântând păsărele, şi în depărtare, maşini.

— Maşini, îl anunţ pe Gabriel. Hai într-acolo – şi fac din cap spre stânga.

Deja bâjbâie să vadă unde e scurtătura.

— M-am prins, îmi răspunde zâmbind.

— Partea asta a fost floare la ureche, zic. Ce urmează?

— Hai s-o luăm spre şosea, să vedem pe unde suntem.

Seara stăm iarăşi la masă cu toţii. Totul e bine. Am verificat două scurtături. Cea din cămăruţa

goală unde am fost prima dată duce într-un loc situat la 150 de kilometri de Basel, conform indicatoarelor de pe şosea. Scurtătura din camera lui Mercury duce în Spania, undeva în munţi. Când am luat-o pe acolo am mers până în satul vecin, pe care l-am reperat mai târziu la întoarcere pe hartă. E la vreo două ore de casa lui Pilot.

Mâine-dimineaţă Van se duce la întrunirea rebelilor Albi şi ne-a invitat şi pe mine şi Nesbitt, însă vreau să vină şi Gabriel cu mine, iar, în plus, nu pot să mă despart de Annalise.

— Doar suntem toţi membri ai Alianţei, zic. Mergem toţi.

partea a cincea
râuri de sânge

die rote kürbisflasche

Azi-noapte am plecat pe scurtătură. Nesbitt a făcut rost de o maşină şi am mers cu ea până la marginea Baselului. Iar acum eu, Nesbitt şi Gabriel ne aflăm în centrul oraşului. Am ieşit în recunoaştere, să vedem dacă sunt Vânători în zonă. Van şi Annalise vin mai târziu.

Basel pare un oraş plin de tineri, e situat la graniţa dintre Germania, Franţa şi Elveţia, însă aud oameni care vorbesc şi în engleză. Peste tot sunt turişti, oameni ieşiţi cu familia în oraş sau care se duc la muncă. Încercăm să ne pierdem în mulţime, numai că nu părem nici turişti, nici în familie – însă se poate spune că mergem la muncă. Nesbitt ştie cum se ajunge la locul unde se ţine întrunirea, Die Rote Kürbisflasche – Tigva Roşie –, şi ne duce acolo pe ocolite.

Din câte spune Nesbitt, Tigva Roşie e un bar din cartierul vechi. Traversăm fluviul lat, cu ape repezi, şi dăm ocol colinei pe care a fost clădită vechea cetate. Nu vedem picior de Vânător. O luăm încet la pas pe pantă, de jur împrejur, iar pe măsură ce urcăm, străzile pietruite sunt tot mai vechi şi mai înguste. Oamenii se tot răresc, până când dăm într-o străduţă în care nu vedem decât o pisică pe caldarâm şi o bătrână care spală geamuri. N-o apucăm pe străduţă, ci ne îndepărtăm, revenind după jumătate de oră. Bătrâna şi pisica au dispărut amândouă. N-am văzut niciun Vânător.

Pe la jumătatea străduţei e o uşă de lemn deasupra căreia atârnă pe post de firmă o mică tigvă de metal mai degrabă portocalie de la rugină decât roşie. Am ajuns unde trebuie.

Uşa e din stejar, aproape neagră de veche ce e. Nesbitt o deschide şi intră. Gabriel mi-o ia înainte, făcându-mi semn cu braţul s-o iau încet şi să fiu atent. O luăm în jos pe patru trepte de piatră care fac la stânga, apoi trecem printr-o perdea groasă, împletită, de un roşu stins, ce atârnă pe o galerie neagră de metal.

Pătrundem într-o încăpere strâmtă, cu tavan jos, un bar întins pe lângă un perete, câteva mese de lemn cu lumânări roşii pe ele şi scaune tapisate cu pânză roşie. Barmanul e un bărbat de vârstă mijlocie, bronzat, cu un păr blond ciufulit şi ochi foarte albaştri, cu scântei negre vioaie – un Vrăjitor Negru.

Nesbitt îl salută şi ne face cunoştinţă. Pe barman îl cheamă Gus. Când îi sunt prezentat nu dă mâna cu mine aşa cum a făcut cu Gabriel, ci zice, cu un puternic accent nemţesc:

— Jumi-juma, ai?

— Te-ai prins, râde Nesbitt – pe jumate om şi pe jumate animal.

— Şi cătrănit non-stop – deşi nu-nţeleg ce motive ar avea, cu tine ca tovarăş, Nesbitt.

— A mai venit cineva? îl întreabă Nesbitt pe Gus.

— Celia şi o fată Semipură. Şi mai tre' s-apară doi Albi.

Aşa deci, Celia n-a ajuns în mâinile Consiliului de când am văzut-o ultima oară, la Barcelona.

Mă duc să arunc o privire prin bar. Separeul din capăt e ocupat. Mă aştept s-o văd pe Celia, însă nu e ea, ci o fată care se ridică în picioare când mă vede şi-mi zâmbeşte.

— Mă bucur să te văd, Ivan, îmi spune. Arăţi şleampăt cum te ştiu.

Mă duc şi o îmbrăţişez.

— Nikita.

Chiar ea e, prietena mea de la Londra. O ţin o clipă în braţe – pare tare delicată – şi îi cercetez

chipul încă atât de tânăr, ochii albăstrui-verzi de Semipură.

— Mă bucur să te văd, Ellen, îi spun.

Nikita i se potriveşte mai bine. Aşa mi-a zis că o cheamă când ne-am întâlnit, când m-am recomandat drept Ivan. Oricum ar chema-o, am deplină încredere în ea. O îmbrăţişez iar.

— O să-ţi strici reputaţia, îmi zâmbeşte ea. Trebuie să te arăţi răutăcios şi arţăgos.

— Nu-ţi face griji, puştoaico, una-două întoarce foaia, spune Nesbitt apărând dintr-odată lângă mine.

Însă nu e cazul, chiar m-am binedispus, acum că am văzut-o pe Ellen.

Le-o prezint lui Gabriel şi Nesbitt şi, în vreme ce îi explică lui Gabriel cine e, îi scrutez chipul, încercând să ghicesc dacă are vreo noutate, bună sau rea, din lumea Vrăjitorilor Albi.

— Ştiu că-ţi faci griji pentru Arran, dar e bine, îmi spune. Nu mai e în Londra, tocmai a plecat în Franţa. După întrunire mă duc să mă văd cu el.

— Se alătură rebelilor?

— Da. Acum totul se schimbă într-un ritm nebunesc. Vânătorii au atacat o reuniune a Vrăjitorilor Negri de lângă Paris acum o săptămână. Douăzeci au murit în luptă şi restul au fost luaţi prizonieri – adulţii, pe copii i-au executat. Jessica i-a spânzurat pe toţi. Soul a făcut un anunţ, a prezentat totul ca pe o mare victorie şi un progres pentru toţi Vânătorii Albi. A zis că n-a vrut să-i supună pe copii Pedepsei, că a fost un gest de clemenţă. Însă nici adulţii pe care i-a luat prizonieri n-o să fie pedepsiţi, vrea să le studieze capacităţile vrăjitoreşti.

— Cum vine asta? întreb.

— Practic, Wallend o să experimenteze pe ei.

Clatin din cap, însă cumva nu mă surprinde.

— E bolnav – atâta pot să spun.

— Consiliul susţine că e necesar pentru siguranţa Vrăjitorilor Albi să se facă cercetări.

Sigur, nimeni nu ştie cum anume serveşte aşa ceva siguranţei lor, însă Consiliul spune că dacă te opui înseamnă că eşti un duşman al Vrăjitorilor Albi şi îi sprijini pe Negri. Toată lumea trebuie să declare de ce parte e. Şi cei mai mulţi Vrăjitori Albi spun că îi sprijină pe Soul şi Wallend.

— Dar Deborah? o întreb. E în Franţa cu Arran?

— Mai bine-o întrebi pe Celia. Asemenea informaţii sunt peste nivelul meu.

— La ce nivel eşti, mă rog? Nu eşti cam mică să lupţi în armata rebelilor, Ellen?

— Nu sunt soldat, sunt doar cercetaşă. Numai că tu habar n-ai ce jalnici sunt cei mai mulţi Vrăjitori Albi. Pe bune, parc-ar fi supuşi, niciunul n-a învăţat vreodată să se bată. E treaba Vânătorilor. Cel mult poţi să zici că se pricep să vindece lumea cu poţiunile lor. Cei mai utili membri ai Alianţei sunt foştii Vânători şi Semipurii. Doar că nu-s decât doi foşti Vânători şi nouă Semipuri.

— Dar Vrăjitorii Negri? întreb.

— S-au alăturat câţiva, însă puţini au talentele tale, Nathan.

Când mă întorc, dau cu ochii de Celia, care continuă:

— De-asta suntem recunoscători că eşti cu noi.

— Nu-mi pasă de recunoştinţa ta, îi zic aruncându-i o înjurătură, cu mâna la cuţit. Stai departe de mine, Celia, vorbesc serios. Nu te mai fofila pe lângă mine.

— Nu m-am fofilat deloc, Nathan.

— Şi nu te mai lua în gură cu mine, fir-ar a naibii de treabă!

Mă duc în cealaltă parte a barului, iar Gabriel vine cu mine.

— Tremuri tot, îmi atrage atenţia.

— N-am nimic.

Când se uită la mine îi repet:

— N-am nimic.

— Ce vrei să faci? mă întreabă după o pauză.

— Să-i omor pe toţi, răspund un pic în glumă. Wallend experimentează pe vrăjitori cum a făcut şi cu mine. M-a legat şi m-a tatuat. A fost mai rău decât când m-a ţinut Celia prizonier. A fost mai rău decât orice altceva. Măcar Celia se mai purta şi omeneşte cu mine. Însă pentru Wallend eram un simplu cobai. Nimeni n-ar trebui să trăiască aşa ceva.

— Nu, n-ar trebui, aprobă Gabriel.

Cred că până şi Gabriel începe să creadă că Alianţa luptă pentru o cauză dreaptă.

— O să colaborăm cu Alianţa până mor Wallend şi Soul.

Încuviinţează din cap.

Au sosit Van şi Annalise, aşa că, după ce răsuflu adânc, mă duc lângă ele.

Suntem zece cu toţii. Trei Vrăjitori Negri – Van, Gabriel şi Gus, care se pare că nu e doar barman, ci un Vrăjitor Negru de o importanţă vitală, cu o mulţime de contacte în toată Europa. În tabăra Vrăjitorilor Albi sunt Celia, încă o Vrăjitoare Albă din Anglia pe nume Grace, o a treia din Italia, pe nume Angela, plus Annalise. Mai sunt doi Semipuri – Nesbitt şi Ellen. Şi mai sunt şi eu.

— Cred că suntem în siguranţă aici, însă haideţi să n-o lungim. În primul rând aş vrea să te întreb, Nathan, de vreme ce eşti aici, dacă ni te alături şi tu.

— Până una-alta, da.

Mă priveşte în ochi – ai ei sunt albaştri spălăciţi, cu frânturi albe. Apoi, spre surprinderea mea, îmi întinde mâna.

— Atunci luptăm de aceeaşi parte a baricadei, spune. Bine-ai venit în AVL!

— În ce?

— În Alianţa Vrăjitorilor Liberi.

— Ha! Dacă ar fi fost după tine, nu aş fi aşa ceva.

— Oricum, cu toţii ne bucurăm că eşti şi că vrei să te asiguri că şi alţi vrăjitori sunt în continuare

liberi.

A rămas cu mâna întinsă, însă n-o iau în seamă.

— Eu vreau doar să-i văd pe Soul şi Wallend morţi, spun. Şi o groază de alţi Vrăjitori Albi, dacă tot veni vorba. De-asta sunt aici.

— Şi eu mă număr printre vrăjitorii pe care vrei să-i vezi morţi, Nathan? mă întreabă ea.

— Dacă te numărai ai fi încasat până acum un glonţ în creier.

— Dacă te alături Alianţei, va trebui să accepţi să primeşti ordine de la mine. O să fii în stare? mă întreabă ea.

— Dacă nu sunt tâmpite, îi răspund reuşind să zâmbesc.

— Te-aştepţi să fie tâmpite?

— Nu, zic, după ce o ţin un pic pe jar.

— Bun. Nici eu nu mă aştept, însă sunt sigură că o să-mi atragi primul atenţia dacă se întâmplă.

A rămas cu mâna întinsă.

— Nu vrei să dăm mâna? mă întreabă.

— Deocamdată mă străduiesc să nu te scuip în faţă.

Râde zgomotos şi îşi lasă mâna în jos.

— Mi-a fost dor de tine, Nathan. Chiar dacă ştiu că ţie nu ți-a fost.

Cum stau la masă cu ea, îmi dau seama că nici nu poate să-şi închipuie cum ne-am simţit, eu sau vreun alt prizonier de-al ei, când ne-a ţinut în lanţuri şi ne-a bătut. E o femeie deşteaptă, însă uneori nu înţelege nimic. Nu ai de unde să ştii până n-o păţeşti pe pielea ta.

Van îi cere Celiei ultimele noutăţi de după ultima reuniune la care a participat. N-au trecut decât două săptămâni de atunci, însă de-atunci a avut loc masacrul de la Paris, iar Soul şi-a numit propriii oameni în Consiliu: Wallend e acum membru. Mai mulţi Vrăjitori Albi au fost arestaţi pentru că au colaborat cu rebelii.

— Printre ei se numără şi Clay.

— Ce? se miră Nesbitt.

— O acuzaţie fără temei, însă chiar începuse să chestioneze comportamentul lui Soul. Doar îşi pierduse slujba, poziţia, reputaţia, tot. Bine, mai puţin libertatea, însă acum a pierdut-o şi pe-asta. Am auzit că au făcut razie în locuinţa lui Isch din Barcelona la puţin timp după întrunirea noastră, continuă Celia. Isch s-a sinucis otrăvindu-se; au prins şi au torturat o parte din fete. Ştiam că mai devreme sau mai târziu o să apară şi numele meu pe lista neagră. Soul a dat ordin să fie interogaţi anumiţi oameni, printre care se numără fosta Preşedintă a Consiliului, Gloria, soţul şi sora ei Grace, eu şi încă un Vânător pe nume Greatorex. Pe bună dreptate – toţi suntem membri ai AVL. Jessica e comandanta Vânătorilor şi trebuie să recunosc că e bună. Vânătorii sunt o organizaţie compusă aproape numai din femei, care se bucură să fie conduse iarăşi tot de o femeie. A recrutat o mulţime de oameni şi a dat atacuri în comunităţile de Vrăjitori Negri din nordul Franţei, Olanda şi Germania. Cel mai extins a fost cel de la Paris, însă, din câte ştiu, până acum a ucis mai mult de şaizeci de Vrăjitori Negri şi n-a pierdut niciun Vânător în atacuri. Însă şi Jessica are necazuri şi o să tot aibă. Chiar dacă a recrutat atâta lume nouă, va trebui să-şi plaseze Vânătorii în poziţii precare, fără întăriri, dacă vrea să acopere toată Europa. Şi mulţi recruţi or să fie ceva mai slab pregătiţi şi clar mai lipsiţi de experienţă decât armata formată din Vânătorii cu vechime. Principalul dezavantaj cu care ne confruntăm noi este numărul redus de membri. Însă, fiind puţini, putem să ne mişcăm rapid când luăm Vânătorii cu asalt. Trebuie să atacăm acum, ca să frânăm procesul de recrutare şi instruire a Vânătorilor noi. Pentru asta e nevoie să punem în practică tactici de gherilă şi să câştigăm – din fericire, m-am specializat în aşa ceva. Oricum ar fi, spune Celia mai departe, ne izbim de încă o problemă. Vrăjitorii Negri au început să se trezească la realitate, numai că n-au încredere în

mine, trebuie să-i atragem de partea noastră. Majoritatea membrilor Alianţei sunt Vrăjitori Albi şi Semipuri din Anglia. Nu prea avem niciun Vrăjitor Negru influent în rândurile noastre. Deşi, desigur, îi avem pe Van şi pe Gus.

— Eu nu am cine ştie ce influenţă, Celia, spune Gus încuviinţând din cap. Cum am mai zis, pentru a fi o Alianţă în adevăratul sens al cuvântului trebuie să avem destui reprezentanţi din toate categoriile de vrăjitori: Albi, Negri şi chiar Semipuri. Însă Vrăjitorii Negri cu care am vorbit nu sunt interesaţi. Nu consideră că trebuie să lupte alături de Vrăjitorii Albi. Declară că, dacă sunt atacaţi, o să se ia în piept cu Vânătorii. Le-am zis că deja au fost ucişi Vrăjitori Negri, însă… Dă din umeri. Vrăjitorii Negri nu se sinchisesc de cauze, armate şi alianţe.

— Bine, dar tu, Van şi, mai nou, Gabriel v-aţi alăturat cauzei. Aşa că unii Vrăjitori Negri pot să asculte.

Apoi se întoarce spre Gabriel.

— Tu de ce te afli aici, Gabriel?

— Pentru că sunt cu Nathan.

— Atunci, dacă Nathan e ucis sau se retrage?

— Dacă se retrage el, mă retrag şi eu. Dacă e ucis – şi se uită la mine –, atunci nu ştiu…

— Avem nevoie de un membru care să atragă alţi Vrăjitori Negri în slujba cauzei. Însă nu mai ştiu niciun alt Vrăjitor Negru care să ni se alăture doar pentru că e Nathan aici.

Apoi continuă uitându-se în ochii mei:

— Nu e Vrăjitor Negru.

Mă uit şi eu ţintă la el şi scânteile negre din ochi îi sticlesc.

Gus e doar un snob rasist. E plină lumea vrăjitorilor de ei.

— Ai vreo propunere concretă, Gus? întreabă Celia.

— Pentru a atrage Vrăjitorii Negri de partea noastră ne trebuie cineva pe care-l respectă, cineva

care întruchipează pe deplin identitatea Neagră.

— Despre cine vorbeşti? întreabă Van zâmbind pe sub mustaţă. Spre dezamăgirea mea, am impresia că nu despre mine vorbeşti.

— Îmi pare rău, Van, râde Gus, însă pe tine lumea te crede prea dispusă să colaborezi cu non-Negri şi chiar cu supuşi.

— Aşadar te gândeşti la un reprezentant al „Vrăjitorilor Negri de modă veche”? întreabă Celia oftând şi ciufulindu-şi părul. Mercury ar fi aşa ceva, bănuiesc, nu?

— Da, ea… începe Gus.

— Mercury a murit, îl întrerupe Van.

— Au ucis-o Vânătorii?

— Nu… noi am ucis-o, răspunde ea făcând un gest vag spre mine, Nesbitt şi Gabriel. A fost în legitimă apărare, mă grăbesc să adaug, şi m-am ales cu acest suvenir.

Şi îşi întoarce faţa spre lumină ca să ne arate cicatricele de la arsuri.

— Însă nici dac-ar fi trăit nu-mi închipui că s-ar fi alăturat Alianţei. N-ar fi văzut niciun avantaj în asta, niciun strop de… onoare. Ceea ce înţeleg. Mai există câţiva Vrăjitori Negri la fel de puternici ca Mercury: Linden, Dell, Suave…, însă toţi gândesc la fel. Cei mai puternici Negri cu siguranţă nu vor fi dispuşi să-şi pună vieţile în joc şi să lupte alături de noi – toţi cu o excepţie. Din fericire, e vorba de cel mai puternic vrăjitor dintre toţi.

Se uită la mine şi atunci îmi dau seama că asta au urmărit de la bun început – aşa cum am bănuit întotdeauna.

— Marcus? întreb.

— Dacă ni se alătură el, sunt şanse să vină şi alţii, spune Van.

— Dacă se alătură el, nici nu mai avem nevoie de altcineva, spune Gus zâmbind ironic.

— De fapt de-asta sunt aici, de-asta aţi vrut să mă alătur Alianţei – ca să-l atrag cumva şi pe Marcus?

— Nu. Eu am vrut să ni te alături pentru că eşti un luptător excelent, spune Celia. Iar pe Marcus nu-l vreau aici, o să-i deranjeze prea tare pe Albii din Alianţă.

— Şi pe tine, Celia? o întreabă Van.

Nu răspunde, însă se gândeşte bine.

— Nathan a dat uitării trecutul şi a venit să lupte alături de tine. Toţi trebuie să facem ca el dacă vrem să progresăm, spune Van.

Celia tot nu răspunde.

— Oricum nu cred c-o să se alăture Alianţei, spun.

— Însă ai fi dispus să încerci să-l convingi? întreabă Van.

— Păi…

Nu prea ştiu nici eu.

— Nu. Nu aşa ne-am înţeles, spune Celia plimbându-şi privirea în jurul mesei. Marcus e un ucigaş. A omorât prea mulţi Vrăjitori Albi. Rebelii n-o să-l suporte în rândurile lor.

— Rebelii n-o să suporte nici să piardă, spune Van. Marcus e esenţial pentru succesul Alianţei. Da, a ucis o mulţime de Vrăjitori Albi, însă a ucis şi o mulţime de Vrăjitori Negri. Şi, ce-i mai important, a ucis o groază de Vânători. Toată lumea ştie. Chiar dacă nu-l au deloc la inimă, rebelii Albi vor cel mai mult să fie învingători, pentru că, dacă pierd, Soul n-o să le arate niciun strop de milă. Iar Marcus e garanţia victoriei.

— Pot să construiesc o armată şi fără el, spune Celia. O să reuşim. O să ne ia ceva, însă…

— Chiar tu ai zis adineauri că trebuie să dăm atacul imediat. Sunt de acord – dacă n-o oprim pe Jessica acum, o s-avem parte de o luptă tare grea. Câţi luptători ai până acum, Celia? întreabă Van.

— Sunt aproape o sută în Alianţă. Mă ocup de instruirea celor capabili să lupte şi…

— Pe câţi ai putea să-i trimiţi să se lupte cu Vânătorii chiar azi?

Celia se uită la mine împingându-şi buza de jos.

— Deocamdată sunt foarte puţini.
— Câţi? insistă Van.
— Cu mine, Nathan şi Gabriel se fac… nouă.
Gus clatină din cap.
— Însă instrucţia merge bine, doar că deocamdată nu şi-au terminat pregătirea de luptători. Cei mai tineri dintre ei, cei care sunt înzestraţi cu anumite Daruri, vor ajunge luptători buni peste câteva luni…
— N-o să ne mai rămână atâtea luni la dispoziţie dacă armata Vânătorilor se tot extinde, spune Van. Iar dacă vrem să clădim o nouă societate şi o nouă ordine, ar trebui să fim dispuşi să arătăm clemenţă pentru crimele din trecut şi să continuăm cot la cot.
— Bine, dar…
— Nu, Celia. Toţi vrăjitorii trebuie să primească o a doua şansă, până şi Marcus. Dacă o să încalce regulile mai încolo, e altceva, însă crimele din trecut ar trebui amnistiate.
— Nu ajungem nicăieri, spune Grace. Trebuie să votăm. Ne trebuie câte un reprezentant pentru toate categoriile din Alianţă: Vrăjitori Albi, Vrăjitori Negri, Semipuri şi Semicoduri. Nesbitt, tu votezi pentru Semipurii Negri, Ellen, tu pentru Semipurii Albi. Celia pentru Vrăjitorii Albi, Van pentru cei Negri şi tu pentru Semicoduri, Nathan.
— Cine e pentru? întreabă Van.
Lumea ridică mâna, în afară de mine şi de Celia toţi sunt de acord să-l invităm pe Marcus în Alianţă.
— Aşadar trei au votat pentru, doi contra, spune Grace. De ce ai votat contra, Nathan? mă întreabă ea.
Nu ştiu de ce, doar că nu cred că tata o să se poată integra într-un grup ca ăsta, care votează şi tot. Când îmi amintesc povestea lui Wolfgang, cum i-a omorât prietenul, am o presimţire rea – e prea sălbatic. Însă în loc de toate astea, zic doar:
— E o pierdere de timp. N-avem cum să intrăm în legătură cu el şi oricum n-o să se alăture

Alianţei.

— Te înşeli, spune Gus. Eu ştiu cum să-l contactez şi e treaba ta să-l convingi să ni se alăture.

— Ai numărul lui? mustăceşte Nesbitt.

— E o chestiune confidenţială, răspunde Gus.

— Bine, spune Celia. Cât de curând poţi să-l contactezi?

Acum pare tare zorită. Nu e deloc mulţumită, însă s-a obişnuit să lucreze cu Vânători şi să facă ce i se cere. Ştiu c-o să se conformeze şi gata.

— O să-i aranjez o întâlnire cu Nathan într-una din zile, cât de curând. Mai devreme de-atât nu promit nimic.

— Dacă se alătură Alianţei, trebuie să înţeleagă condiţiile, spune Celia întorcându-se spre mine.

— Ce condiţii? o întreb.

— Trebuie să-mi respecte ordinele, ca toţi ceilalţi luptători.

— Atât?

— Şi în bătălie, şi în campament. Trebuie să se comporte… ca un soldat.

Nu-l văd în stare să facă aşa ceva deloc.

— Trebuie să mă văd cu el cât de curând, continuă ea. Sunt sigură că o să-l informezi cine sunt.

— Da, o să mă asigur că ştie în ce condiţii m-ai ţinut prizonier. Cum mi-ai zis atunci? „Nu vreau să-şi închipuie că te ţinem în puf aici.”

Celia se îndreaptă de spate şi mă întreb dacă o să-mi răspundă ceva de genul „eu mi-am făcut doar datoria” sau „am respectat ordinele” sau o porcărie din asta, însă nu zice nimic. Nu a fost niciodată genul care-şi caută scuze ca să evite să se simtă responsabilă pentru ceva.

Lumea începe să se împrăştie care încotro. Apuc s-o prind pe Celia pe picior de plecare şi s-o întreb de Deborah.

— A plecat din Anglia?

— Spune că e prea important să continue ce face, răspunde Celia după o scurtă ezitare. Tot Consiliul ştie că a fost de partea ta în trecut, însă, cum e sora Jessicăi, a reuşit să-i convingă că s-a schimbat. Lucrează tot la arhive. Ea ne-a ţinut la curent cu acţiunile Vânătorilor şi cu planurile lor de viitor. Sunt informaţii vitale, însă şi eu i-am spus să plece. Dar ea a ales să rămână. Încearcă să afle mai multe despre Wallend şi experimentele lui pe prizonieri Negri. Are un curaj incredibil.

Nu ştiu ce să zic. Deborah a avut întotdeauna curaj. Dacă ştie că face ce e drept, nici nu poate să conceapă să facă altceva.

Când Celia se duce să vorbească cu Van, vine Ellen să-şi ia rămas-bun.

— Spune-i lui Arran că sper să ne vedem curând. Mă gândesc mult la el, îi zic.

— O să-i zic, încuviinţează ea din cap. O să se bucure că eşti membru al Alianţei, însă şi mai mult o să se bucure că eşti bine, sănătos şi că ţi-ai primit cele trei Daruri. Cine a ţinut ceremonia, Mercury?

După ton îmi dau seama că ştie că nu.

— Marcus, îi răspund clătinând din cap.

— De-asta se aşteaptă să-l convingi tu să se alăture cauzei, spune Ellen zâmbind. Ştiu că vrea să-şi ajute fiul.

— Ellen, trebuie să mergem. Acum, îi strigă Celia.

Ellen mă îmbrăţişează şi o văd pe Celia uitându-se la noi mirată. Celia mă consideră în continuare mai mult Negru decât Alb, mai degrabă violent decât blând. Ellen se poartă omeneşte cu mine, pentru ea nu sunt doar un Semicod. Însă ea e Semipură, ştie cum e să fii etichetat din start.

După ce pleacă ele, Van îmi spune că ea, Annalise şi Nesbitt se întorc la buncăr şi că Gabriel o să rămână cu mine cât încerc să dau de Marcus. Urmează să ne întâlnim iar cu toţii peste o săptămână, tot la Tigva Roşie.

Nu am mult timp să-mi iau la revedere ca lumea de la Annalise. O trag deoparte nu neapărat ca să vorbim ceva, ci mai mult ca s-o îmbrăţişez şi să-mi iau rămas-bun ferit de privirile celorlalţi – care se holbează toţi oricum, în afară de Gabriel, care stă la bar cu spatele la noi.

— Îţi faci griji cum o să fie când o să se alăture tatăl tău Alianţei? mă întreabă ea.

— Un pic. Însă nu cred c-o să se alăture. Nu cred c-o să se sinchisească de mine sau de rebeli.

— Eşti fiul lui. Ţine la tine. Te-a căutat ca să-ţi dea cele trei Daruri.

— E altceva. Atunci a încercat să se achite cât mai repede de responsabilitate. Nu are încredere în mine. N-o să lupte alături de mine. Şi nu cred c-o să respecte ordinele Celiei şi o să se poarte „ca un soldat”. N-are cum să meargă.

— Apropo de Celia, îmi spune ea sărutându-mă, sunt tare mândră de tine că te-ai învoit să colaborezi cu ea după cum s-a purtat cu tine pe vremuri, după ce-a fost între voi.

Mă sărută iar şi se apleacă spre mine.

— Eşti eroul meu, prinţul meu. Te iubesc, îmi şopteşte sărutându-mi urechea.

Nu-mi vine să cred că a spus-o, şi totuşi sunt sigur că am auzit-o bine, nici nu ştiu ce să zic.

Apoi mă sărută pe buze, privindu-mă în ochi, şi îmi şopteşte iar „te iubesc” cu gura aproape lipită de a mea.

Mă gândesc că ar trebui să-i zic şi eu la fel, însă mi-e foarte greu şi pot să jur că toată lumea trage cu urechea.

— Trebuie să plec, mă aşteaptă, îmi spune ea atunci.

O sărut.

Şi tot nu i-am zis-o.

Când dă să plece, o trag înapoi şi, lipindu-mi buzele de urechea ei, reuşesc s-o spun foarte, foarte încet. Începe să chicotească şi atunci zâmbesc fără

să vreau. Ne sărutăm iar şi iar, ceva mai apăsat, deja nu mă mai sinchisesc de ceilalţi.

Atunci se aude cineva tuşind tare şi dregându-şi glasul – Nesbitt. Annalise mai chicoteşte o dată şi o tot sărut până îmi scapă din braţe.

Apoi pleacă.

S-a terminat prea repede, însă tot am reuşit să ne spunem ce-aveam de zis. Iar într-o săptămână o să fim iar împreună. Încă o săptămână şi o s-o văd din nou.

alunele

Suntem tot în bar. Stau cu Gus într-un separeu. Gabriel e la bar, bea bere şi mănâncă dintr-o pungă de alune, din când în când mai azvârle câte una în aer şi o prinde în gură. Gus se tot dă mare cu „misiunea” lui, iar eu mă străduiesc să-i mai tai din nas. Amândoi ne purtăm ca doi ţânci, nici nu ştiu care din noi e mai imatur.

— Marcus are câteva contacte în comunitatea Vrăjitorilor Negri, spune Gus. Oameni de încredere pe care ştie că se poate baza, care n-o să-l trădeze în veci.

— Cine-ar fi aşa de prost să-l trădeze? întreb.

Gus nu mă ia în seamă.

— Lui Marcus îi place să fie la curent cu ce se petrece în lume. Însă nu prea se mai duce pe la întruniri de la o vreme. Îşi ia informaţiile de la mine.

— Doar de la tine? Nu ziceai că are mai multe contacte?

— Nu contează pe cine mai are.

— Deci nu-i cunoşti pe restul.

— Contează că are încredere în mine.

— Văd că e o mare onoare pentru tine.

— Chestia e că sunt un om extrem de discret şi de prudent.

Scot un căscat.

— Îi las mesaje într-un loc de taină, de unde se duce să le ia. Ştie că trebuie să-i las un mesaj în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Mă întind, aruncându-i o privire lui Gabriel. Acum deja s-a plictisit să prindă alune cu gura, tot

nimereşte pe-alături, încât i se izbesc de nas şi obraji şi cad pe jos.

Îmi spun că e o chestiune serioasă, foarte serioasă, extrem de serioasă de fapt, însă Gabriel pare să aibă impresia că trebuie să ne mai destindem şi se străduieşte să mă facă să zâmbesc. Azvârle un pumn de alune în sus şi se întoarce spre mine, cu gura deschisă, lăsându-se bombardat; mă hlizesc când îl văd.

Gus nu-l vede pe Gabriel de la locul lui, însă când se întoarce se prinde.

— Pune mâna şi fă curat! îi strigă, iar Gabriel îl salută milităreşte în bătaie de joc şi mai aruncă o alună în aer, prinzând-o la perfecţie între dinţi şi mestecând-o.

— Parc-aţi fi copii, îmi spune Gus.

— Gus ne crede neserioşi! îi strig lui Gabriel.

— Gus nu ne cunoaşte chiar deloc, îmi răspunde el.

— Nu mă deranjează.

— Nici pe mine, spune şi Gus strâmbând din buze.

— Bun, deci îi lăsăm lui Marcus mesaj să se întâlnească undeva cu mine, zic.

— Nu, fraiere, te duci şi-l aştepţi în locul unde-i las mesajele de obicei. Tu eşti mesajul.

— Când? îl întreb după ce-i zic vreo două de dulce.

Mă aştept să spună că în zori sau la miezul nopţii sau aşa ceva.

— Acum, zice el, vreau să scap de tine cât mai repede.

— Mai întâi eu şi Gabriel trebuie să mâncăm ceva. După aia mergem.

— E mai important decât să-ţi pui tu burta la cale, rânjeşte Gus batjocoritor.

Da, sigur că e, îmi vine să zic, însă, pe de altă parte, nici nu mai ştiu de când n-am mai mâncat, şi dacă mă duc să-l văd pe tata, cine ştie când o să

mănânc iar, mi-e foame, dintr-odată simt că-mi sare muştarul.

Mă ridic din separeu şi mă duc la Gabriel.

— Hai să mâncăm ceva, îi zic.

— Mucos alintat ce eşti, îmi zice Gus. Misiunea asta e mai presus de tine – sau îţi închipui că dacă eşti fiul lui Marcus poţi să faci pe şeful pe-aici şi toată lumea o să se agite să-ţi facă pe plac?

Gabriel a venit lângă mine, aşa că nu mă mai întorc spre Gus, de teamă să nu-l omor pe loc. O iau spre uşă, zicându-i lui Gabriel:

— Mi-e foame, hai să mergem.

— Mai bine nu v-aţi risca, poate să vă vadă cineva, mârâie Gus.

— E de datoria ta să nu-l laşi să plece, îi zice Gabriel uitându-se urât la el. Adu-i ceva de mâncare. Tu eşti prost acuma.

Gus nu-i deloc prost, desigur, numai că e Vrăjitor Negru, aşa că nu-i plac Semicodurile şi n-are de gând să cedeze.

Aşa că ies cu Gabriel din Tigva Roşie şi o luăm pe stradă. Când dăm colţul îmi amintesc de aspectele practice.

— Ai vreun ban la tine?

— De fapt – şi, tre' să-ţi zic, sper că eşti şi tu la fel de impresionat ca mine – da, chiar am.

— Îmi faci cinste?

— Oricând.

Găsim un mic restaurant italienesc şi comandăm câte un munte de paste, din care însă mănânc doar un pic.

— Nu-s bune? mă întreabă Gabriel.

— Sunt OK, mi-a stricat Gus pofta de mâncare, zic înfigând furculiţa în paste. Mă dispreţuieşte şi pentru că nu sunt Vrăjitor Negru „în toată regula", şi pentru că sunt fiul răsfăţat al celui mai negru Vrăjitor Negru dintre toţi.

— Oricum ai da-o e rău.

— Aşa-i toată viaţa mea. Însă nu prea îmi pun speranţele în Alianţă. Nu suntem o familie prea

fericită. Dacă toţi Negrii sunt ca Gus…

— Îmi pare rău să ţi-o zic, Nathan, însă cei mai mulţi aşa sunt. Nimeni nu se încrede în vrăjitorii altfel decât ei. Până şi aici, în Europa, s-au obişnuit să-i ignore şi gata. Gus ar fi tare fericit dac-ar putea să nu te ia în seamă, însă nu poate.

— Minunat.

— Să sperăm că după ce-o să-şi dea seama ce personalitate caldă şi minunată ai o să devină unul dintre admiratorii tăi înfocaţi.

Mă apucă râsul.

Gabriel se lasă pe spate zâmbindu-mi.

— Aşadar, ca unui admirator înfocat, ai putea să-mi zici ce se întâmplă? Care-i planul?

Încuviinţez şi-i povestesc ce mi-a zis Gus.

— Gus ar fi tare supărat dac-ar şti că i-ai dat în vileag informaţiile ultrasecrete, spune Gabriel.

— Ar fi? Sper să fie.

— Vrei să-l anunţ că mi-ai zis?

— Chinuie-l bine.

— O să-mi prindă bine să mă concentrez pe o sarcină anume cât eşti tu plecat, zâmbeşte Gabriel.

Peste două ore, Gus m-a dus într-o zonă elegantă, cu case lipite unele de altele, departe de oraşul vechi. Nu-s tocmai noi-nouţe, însă sunt impunătoare, fiecare cu grădina ei înconjurată de ziduri. Chiar sărim în ochi aici – în zonă sunt numai supuşi bine îmbrăcaţi, zâmbitori, care par mulţumiţi de locul lor în lume. O luăm pe o stradă laterală. Aici nu e parcată nicio maşină şi porţile din zidurile înalte par să dea spre curţile din spate ale caselor.

Gus se opreşte în faţa unei porţi vechi, dărăpănate, scoate o cheie mare, ruginită şi o deschide.

Înăuntru e o grădină micuţă, împrejmuită de zidurile înalte, năpădită de bălării. Mai sunt un copac bătrân şi un şopron aproape prăbuşit.

— Aştepţi aici până vine, îmi spune Gus.

De parcă aş avea altceva de gând şi o s-o fac doar pentru că-mi spune el.

Îi zic că e cretin sau aşa ceva şi subliniez ideea cu câteva înjurături. Se pare că atâta aştepta, pe loc îmi pune mâna-n gât, cu un cuţit în cealaltă mână, şi-mi zice:

— Corcitură arogantă ce eşti. Fă ce ţi se spune şi gata. Eşti o jigodie. Nu eşti un Negru adevărat, nici măcar un Alb adevărat. Aşa că fă ce-ai venit să faci aici şi…

Mă împing în faţă, astfel încât cuţitul îmi intră în gât, iar atunci Gus se dă înapoi surprins. Îi dobor cuţitul din mână şi-i ard un pumn scurt şi îndesat, apoi mă întorc şi-i înfig un cot în stomac. O fi el pachet de muşchi, dar tot tre' să-l doară un pic.

— Du-te odată, îi zic după ce stăm o vreme şi ne măsurăm din ochi.

— Iar tu fă-ţi treaba şi gata.

Dă să plece, însă înainte să deschidă poarta îmi mai spune:

— Dacă-l avem pe taică-tău, Alianţa o să învingă. Iar după ce învingem o să mă bucur de o lume în care Albii îşi văd de ale lor şi eu de ale mele, aşa cum am făcut secole în şir. Nici n-o să mă apropii de ei, nici n-o să-i vreau prin preajmă, şi aşa ar trebui să facă toţi, ca să nu mai existe cei de teapa ta.

Şi scuipă pe jos.

Îmi ia câteva minute să mă calmez cât de cât şi să mă gândesc ca lumea la ce mi-a zis. Gus nu mă consideră un vrăjitor adevărat, pentru că nu sunt nici Negru pur, nici Alb pur. Gabriel mă consideră vrăjitorul suprem, care reuneşte atât Albul, cât şi Negrul. Vrăjitorii Albi mă cred Negru. Van mă crede doar un vrăjitor ca oricare. Iar tata… nu prea ştiu ce crede despre mine. Poate ar fi cazul să aflu când apare. Numai că n-am de gând să-l iau cu tâmpenii gen ce crede despre mine.

marcus

Stau lungit pe pământ în grădina dintre ziduri. Soarele s-a lăsat în spatele clădirilor şi m-a lăsat în umbră. Frunzele copacului se leagănă încet în vânt. Cerul e albastru, presărat cu norişori albi subţiri. Acolo, hăt sus, soarele încă străluceşte vesel.

Deja am trecut de faza întrebărilor – o să vină, o să vină? —, iar acum aştept pur şi simplu, cu ochii în sus, la copac, la frunze şi la cer. Frunzele de-abia dacă se mişcă… mă uit ţintă la o creangă şi, într-adevăr, nicio frunză nu mişcă, nici nu se clatină vreun pic. Iar norişorii pluteau încet de la stânga la dreapta, însă cel micuţ de după creanga de deasupra capului meu a încremenit fix unde era acum un minut sau mai bine.

Când mă ridic în capul oaselor se deschide şi poarta.

Marcus mă vede şi se opreşte. O clipă am impresia că o să plece pe loc, însă intră în grădină şi închide poarta.

Sunt în picioare, însă nici nu ştiu când m-am ridicat.

Se întoarce spre mine fără să se apropie.

— Înţeleg că Gus te-a adus aici? mă întreabă.

Ca de obicei, e entuziasmat să mă vadă.

— Da. Voiam să vorbesc cu tine.

— N-avem prea mult timp. Am un farmec care opreşte totul, ca să am când să cercetez zona, să caut capcanele.

— Nu sunt o capcană.

— Nu, nici nu cred c-ai fi. (Când vine în faţa mea îmi dau seama cât de mult semănăm – suntem

la fel de înalţi, la fel la faţă şi la păr şi fix la fel la ochi.) Însă prefer să nu mă-ntind.

— Ştiu că nu vrei să-ţi petreci timpul cu mine, nu-ţi face griji. Însă trebuie neapărat să-ţi povestesc despre Consiliul Vrăjitorilor Albi şi despre un grup de rebeli.

— Şi despre tine?

— Dacă te interesează.

— Nathan, mă interesează întotdeauna ce faci. Însă, în situaţia noastră, e mult mai bine dacă ne mişcăm cât mai repede, spune ridicând privirea. E prea riscant să mai stau pe-aici.

Se duce şi deschide poarta.

Nu-mi vine să cred că asta a fost tot. Bună, pa. De-abia dacă m-a văzut şi deja o şterge.

— Nu vii? îmi zice.

— Ce?

— Nu vii cu mine?

— Păi, da. Sigur.

Iese pe poartă, iar eu îl urmez mâncând pământul. După ce ieşim încuie cu o cheie ca a lui Gus şi o ia la pas, aruncându-mi peste umăr:

— Ţine-te cât poţi după mine.

Gonesc în urma lui Marcus şi e minunat să am un tovarăş atât de iute de picior. Pe următoarea stradă trecem pe lângă o maşină chiar când se pune în mişcare şi după câţiva paşi timpul revine la normal. Alergăm mai departe. După ce se termină casele o luăm printr-un crâng de copăcei subţiri şi ferigi, suim un deal şi străbatem coasta. Peisajul coboară lin şi apoi devine ceva mai abrupt, abia mai reuşesc să-mi controlez mişcările, fac nişte paşi imenşi ca să-mi păstrez echilibrul, n-am cum să mă opresc, nu vreau deloc să mă opresc, iar în faţă e râul, iar Marcus se repede spre el, se aruncă, se roteşte în aer şi îşi dă drumul în apă.

Îl imit cât pot de bine şi reuşesc să plonjez ca lumea. Apa e brutal de rece, însă în câteva clipe mă obişnuiesc. Tata nu înoată, aşa că nici eu nu înot.

Plutim purtaţi de curenţii repezi. Pe mal sunt păduri, oraşul a rămas departe, în amonte, iar noi doi săltăm pe ape în râul întunecat, cu cerul albăstriu înainte şi soarele pe după dealurile din stânga.

Apoi Marcus înoată rapid şi fără niciun efort până pe malul stâng şi mă ţin după el, aproape. Mă aştept să iasă pe mal, însă el mă ia de mână şi mi-o duce la cureaua lui, spunându-mi:

— Ţine-te bine. Respiră adânc şi nu te pierde de mine când o luăm pe scurtătură.

Înot şi mă cufund odată cu el spre malul râului. Aici curenţii sunt mai domoli şi apa e atât de limpede, că aş putea să număr pietrele de pe fund, de care se ţine Marcus ca să-şi ia elan prin apă. Când ajungem la o piatră mare, plată, îl văd cum îşi întinde braţul după ea, strecurându-se printr-o crăpătură imposibil de mică şi trăgându-mă după el din apa cenuşie, rece şi străvezie a fluviului în bezna pustie şi mai rece; mă rotesc amintindu-mi să răsuflu încet, cum m-a învăţat Nesbitt. Mă rotesc fulgerător, iar scurtătura nu se mai termină odată, nu mai am aer, caut cu disperare luminiţa de la capăt, însă nimic, nu mi-a rămas decât să mă țin ca lumea de cureaua de piele a tatei.

Ţâşnesc afară din scurtătură şi trag aer în piept iar şi iar.

Încerc să nu las să se vadă cât de groaznic a fost, aşa că mă îndrept de spate, însă îmi simt inima bătându-mi tare în piept. Sunt silit să mă aplec şi să respir în voie. Mă apucă râsul. Chiar că nu se joacă.

Sunt îngenuncheat în apa de lângă mal a unui râu – altul decât primul, asta-i sigur, e mult mai mic, deşi are tot ape repezi.

Marcus deja s-a aşezat pe mal. Când mă ridic, mă clatin un pic pe picioare, sperând că n-a observat, şi mă aşez lângă el.

— Încă o iei pe scurtături când ştii că pot să le găsească Vânătorii?

— Ce crezi, o s-o găsească pe asta?

— Nu ştiu. Însă chiar tu mi-ai zis că Vânătorii au învăţat să detecteze scurtăturile şi că Vânătorii se pricep foarte bine să vâneze.

— Da, există cel puţin un Vânător în stare de aşa ceva. Ăsta îi e Darul. Însă cred că trebuie să se afle la o anumită distanţă – ce crezi, un kilometru? Câteva sute de metri? Zece? Bănuiesc că destul de aproape, însă nu ştiu. Aşa că mă pregătesc pentru ce-i mai rău şi schimb scurtăturile lună de lună.

Se întoarce spre mine.

— Mă mişc tot timpul, ca să fiu în siguranţă, adaugă, uitându-se la râu. Deocamdată nu e rău să trăieşti aici, e frumos şi ai parte de apă bună de băut. Am locuit în locuri mult mai rele. Însă dacă rămân prea mult în zonă, o s-apară şi ei – cât le ia, o zi, mai mult, mai puţin, cine ştie? Mă mut din trei în trei luni, uneori şi mai devreme. Niciodată mai târziu.

Mă uit la râu şi la copaci. Şi aici soarele stă să apună.

— Oricum, mai pot să stau aici câteva săptămâni, aşa că avem destul timp să stăm de vorbă.

— Ar fi bine.

— Vedem.

Mă întreb dacă să-i spun de Alianţă, însă simt că nu-i momentul potrivit şi nici n-am chef să vorbesc despre asta. Am petrecut atât de puţin timp cu tata, îl cunosc atât de puţin, încât vreau să vorbim despre noi, despre el – însă nu pare dispus să facă nici asta.

Arunc o privire în jur. În spate e un zid de copaci – pare a fi marginea unei păduri ce îmbracă un versant de deal. Însă primul copac e câţiva metri mai încolo, iar malul e plin de muri şi ferigi. Pare un loc sigur, curat şi la vedere. Mă întorc în genunchi spre pădure, care te îmbie cu umbra şi mirosul ei, iar râul din spate e surprinzător de liniştit.

Seamănă cu căminul la care am visat, numai că nu-i nicio poiană sau cabană aici. În faţă sunt tufele de muri, stufoase ca în basme – de nepătruns dacă nu le retezi cu sabia. E un hotar sigur, nimeni nu ne poate ataca din direcţia aia. Desişul de muri îmi aminteşte de barele cuştii, însă cumva mă şi îmbie, iar atunci văd o deschizătură prin care cu greu ar putea pătrunde un om. O iau în patru labe într-acolo şi atunci îmi dau seama că odată ce am pătruns în tunel nu mai e cale de întoarcere – mi se agaţă hainele. Merg mai departe. Intrarea o ia în jos şi trebuie să mă afund odată cu ea.

Ceva mai în faţă, desişul lasă loc unei vizuini late şi joase. Înăuntru e întuneric, însă e cald, nu răzbate decât lumina naturală ce pătrunde prin miile de deschizături mărunte. Seamănă cu o vizuină de animal, însă e clar o locuinţă omenească. O cameră joasă şi aproape goală. Mai în centru sunt rămăşiţele unui foc. Într-o parte e o stivă de lemne, toate uscate. În jurul focului e pământ gol, unde probabil că stă tata şi îngrijeşte de foc, face de mâncare şi mănâncă. E greu să ţi-l închipui pe cel mai temut Vrăjitor Negru gătind supă sau tocăniţă şi mâncând cu o lingură de metal dintr-un blid sărăcăcios, însă aşa pare să facă. Şi mai ştiu şi că nu prea petrece cine ştie cât timp aici în corpul lui omenesc. E mai mult animal. Aşa trăieşte el. Singur, fără niciun tovarăş, doar uneori om. Iar atunci simt nevoia să mă aşez.

Nu vrea să vorbească despre viaţa pe care o duce, în schimb mi-o arată, ca să-l cunosc. Iar dacă ajung să-l cunosc pe el, pot să mă cunosc şi pe mine. Însă nu aşa mi-am închipuit că trăieşte. Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc, poate o locuinţă impresionantă, imensă, plină de comori, încărcată de istorie şi de putere, însă acum îmi dau seama că un asemenea loc nu i s-ar potrivi deloc, aşa cum nu mi s-ar potrivi nici mie.

Mă trezesc plângând, numai că nu ştiu dacă de tristeţe sau de bucurie, dacă plâng pentru el sau

pentru mine, dacă plâng pentru că mă simt legat de el sau copleşit de tot ce văd. Îmi dau seama că şi eu aş putea să ajung să trăiesc într-un asemenea loc dacă o să-i calc pe urme. Însă nu vreau.

Încă n-a venit înăuntru, ştiu că mă lasă să mă obişnuiesc. Sau poate admiră apusul soarelui.

Într-un colţ sunt nişte pături de lână uzate şi pline de găuri şi un morman de piei de oaie, şapte cu totul. Sunt făcute sul ca să nu le pătrundă umezeala. Le desfac şi le întind lângă cenuşa rece a focului.

Când lumina a scăzut aproape de tot vine şi el în vizuină. În câteva clipe aprinde focul cu nişte vreascuri pe care le-a adus cu el. Pune lemne pe foc şi ne uităm amândoi la flăcări. Stau în capul oaselor, apoi mă întind şi mă trezesc că plâng iar fără să pot să mă opresc, iar când mă uit la el nu-i văd nicio lacrimă pe obraji. Închid ochii şi atunci Alianţa şi toţi, până şi Gabriel şi Annalise par din cu totul altă lume. Aici sunt în lumea tatei, o lume sălbatică.

Mă trezesc. În vizuină e lumină, însă îmi dau seama că e devreme. Stau întins în acelaşi loc în care m-a prins somnul aseară; acum focul s-a răcit şi sunt singur.

Ies târâş din vizuină. Marcus stă chiar la intrare, aproape de mal. Mă aşez lângă el. Soarele se înalţă deasupra dealului din faţă.

— Ţi-e foame? mă întreabă.

— Da.

— Vrei să mergem la vânătoare?

Încuviinţez din cap.

— Ai fost vreodată vultur?

Stau lângă tata. Am vânat împreună. Când s-a preschimbat m-am luat după el. Nu prea am ştiut cum să aleg în ce animal să mă preschimb şi habar n-am dacă mi-a ieşit. Însă animalul din mine a ştiut ce să facă şi împreună am reuşit. L-am imitat pe

tata vulturul şi am făcut ca el. Am zburat prima oară, la început stângaci, însă ne-am prins repede cum să planăm şi să cotim, cum să ne lăsăm în jos şi să plonjăm. Însă a fost prea greu să vânăm. Tata a prins o nevăstuică şi o vulpe. Noi nu ne-am mişcat destul de precis sau de rapid ca să prindem ceva. Nici n-a contat, am mâncat împreună.

— Cine e în măsură să judece dacă sinele acela e mai bun sau mai rău decât sinele meu omenesc? spune Marcus.

Ştiu că tata vorbeşte despre cealaltă latură a lui, jumătatea animalică.

— Eu încă mă obişnuiesc cu el, cu animalul din mine. Cumva îl separ de mine, însă încercăm să lucrăm laolaltă.

— Mi-a luat ceva timp. M-am luptat cu el, spune el clătinând din cap. Am crezut că vrea să pună stăpânire pe corpul meu. Însă nu e aşa. Doar îţi descoperi o altă latură, mai aproape de natură. Latura mai veche a ta. Acea parte din tine care ţine cel mai mult de elementul pământesc. Tocmai de el ai nevoie ca să supravieţuieşti şi oricum fără el nici nu merită să trăieşti. Dacă te încrezi în el, şi el o să se încreadă în tine. Apropie-te cât mai mult de el.

Stau lângă tata cu ochii la râu până după-amiază, când se face arşiţă, apoi mergem iar să vânăm. Urcăm tot mai sus şi planăm în văzduh, aşteptând. Undeva jos, departe, se iveşte un iepure. Tata se înalţă pe un curent de aer. Animalul din mine se concentrează asupra iepurelui şi coborâm un pic. Amândoi vrem să punem gheara pe el.

Seara, revenind în corpurile noastre omeneşti, urmăresc cu tata cum apune soarele. Îl întreb de celelalte Daruri, pe care le-a furat de la alţi vrăjitori mâncându-le inimile.

— Poţi să te foloseşti de ele?

— Da. La fel de uşor cum îmi folosesc Darul. Acum îmi aparţin. Însă niciunul nu-i la fel de puternic ca animalul din mine. Unele nu prea au

nicio forţă. Pe cele mai multe nu le folosesc niciodată.

Îmi vine să-l întreb pe care le foloseşte, însă nu îndrăznesc. Cu el mă simt uneori stingher.

— Darul plantelor e util, spune el.

— Darul de a creşte sau ucide plante: Sara Adams, membră a Consiliului.

— Ce?

— Celia m-a pus să învăţ pe de rost toate Darurile pe care le-ai luat, toţi oamenii pe care i-ai ucis.

O vreme tace, meditând.

— Ei bine, chiar e util, spune. Mai ales dacă trăieşti ca mine.

— Tu ai crescut murii din care ţi-ai clădit vizuina, nu?

Încuviinţează din cap.

— Apoi prinde bine să fii invizibil, mai ales când te ascunzi sau iei urma cuiva. La fel şi farmecul care opreşte timpul în loc. Mai e bun şi talentul de a construi scurtături. Puţini sunt în stare.

— Poţi să zbori?

— Nu, se încruntă el. De la cine era Darul ăsta?

— Malcolm, un Vrăjitor Negru din New York. Însă nu prea se ştia sigur. Poţi să faci salturi prin aer?

— Da, dar şi tu poţi.

Tace o vreme iar, apoi spune:

— Pot să zbor când sunt vultur. Pot să fac salturi când sunt leopard. Am reuşit să te impresionez?

Cred că ştie deja cât de impresionat sunt.

— Auzi zgomote în ţeastă, de telefoane mobile şi din astea?

— Da, răspunde întorcându-se spre mine. Şi tu?

Încuviinţez din cap.

Când se duce în vizuină, mă iau după el.

— Am ajuns să-mi petrec mai toată viaţa aşa, spune el aprinzând focul. Pare un trai sărăcăcios, însă nu-i.

Nu spun nimic. Înţeleg cât de plăcut e să trăieşti în natură, însă n-aş putea să suport singurătatea.

— Bănuiesc că ţi-ai imaginat altceva, spune.

— Am găsit buncărul lui Mercury. Am crezut că o să fie ca acolo.

— Şi aţi găsit-o pe Mercury?

Îi povestesc tatei despre Mercury şi ce s-a mai întâmplat de când ne-am întâlnit data trecută, despre Van, Nesbitt, Annalise şi Mercury. Despre Celia şi Gus şi Alianţă.

— Vor să vii şi tu, îi trântesc într-un târziu, când se crapă de ziuă.

— În Alianţă? râde Marcus. Cred că sunt tare disperaţi.

— Da, cred că aşa şi sunt.

— Tu te-ai decis definitiv să te alături? Chiar vrei să-ţi pui viaţa în joc de dragul unei cauze?

— E o cauză în care cred. Vrăjitorii Negri şi Albi reuniţi laolaltă.

— Nu cred că asta-i cauza pentru care luptă de fapt. Cred că scopul e să scape de un conducător Alb nebun şi de câţiva Vânători care fac abuz de putere. Iar dacă-ţi reuşeşte asta, e mult mai spinos să câştigi pacea, cum se spune, decât să câştigi războiul.

— N-ai de ce să-ţi faci griji pentru partea asta.

— Probabil că nu, îmi spune Marcus zâmbind. Însă am voie să-mi fac griji pentru un război în care se prea poate să fiu ucis?

— Atunci o să vii să lupţi în Alianţă? mă mir eu. Nu credeam c-o să vrei.

— Nu mă interesează să reunesc Vrăjitorii Negri şi Albi. Însă mi-ar surâde foarte tare să scap de Soul şi de Vânători. Chiar mă tentează. Nu sunt încă gata să mă retrag de tot. Şi nici nu sunt genul care se raliază. Însă o să te ajut să te lupţi cu Soul şi cu Vânătorii. Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Celia. Ar fi cazul s-o văd la faţă pe femeia care mi-a ţinut fiul în cuşcă noapte de noapte doi ani la rând.

Clatină din cap.

— Ea zice că-mi oferă iertarea, însă poate ar face mai bine să se roage ea de mine să-i ofer aşa ceva.

Mă uit la el întrebându-mă dacă vorbeşte serios.

— Nu mă interesează nicio iertare sau negociere, Nathan, nici pentru mine, nici pentru ea. Dispreţuiesc aşa ceva. Şi sper că şi tu. Cu toţii facem ce trebuie să facem. Poate e valabil şi în cazul lui Soul, habar n-am şi nici nu-mi pasă, doar că mi-ar plăcea să-l văd mort.

Din tonul său rece, îmi dau seama că tata e în stare să omoare un om la fel de uşor ca pe un iepure, fără să simtă mari păreri de rău, poate chiar mai puţine.

— Peste cinci zile e o întrunire în Basel, la Tigva Roşie. O să fie şi Celia.

— De-abia aştept.

— Ar trebui să mă duc să-i anunţ.

— Nu. Mai bine rămâi cu mine. Ori mergem împreună, ori nu mai mergem deloc.

Mă uit la el neştiind de ce a zis asta.

— Nu ai încredere în mine? îl întreb.

Când mă priveşte îi văd în ochi triunghiurile negre răsucindu-i-se lent în irişi, aşa cum ştiu că sunt şi în ochii mei.

— Vreau să rămâi cu mine, îmi spune. E prea mult dacă îţi cer să-ţi petreci cu mine o săptămână din viaţă?

Clatin din cap simţind că-mi dau lacrimile.

— Bun, spune întorcând capul.

Şi atunci fac în sfârşit ce mi-am dorit de-atâta timp. Scot cuţitul Fairborn din geacă şi i-l întind.

Îl ia şi îl scoate încet din teacă.

— Nu-i un obiect prea vesel, nu? îmi spune.

— E al tău.

— Aşa cred. A fost în posesia bunicului meu o vreme.

— Ne recunoaşte sângele. Refuză să iasă din teacă în mâna altora.

Vâră cuţitul la loc şi-l pune lângă el pe pământ.

Parcă totul s-a terminat prea repede, după cât m-am chinuit să găsesc Fairbornul şi să i-l restitui tatei.

— N-o să te ucid, îi zic.

— Poate, vedem.

Se întoarce şi se întinde pe jos. Mai pun un lemn pe foc şi rămân cu ochii la el şi la tata, şi dintr-odată îmi dau seama că mă simt fericit alături de el.

alianţa

A trecut aproape o săptămână. Uneori mi se pare c-a trecut o viaţă întreagă, alteori doar câteva ore. Am tot vânat cu tata, am mers, am alergat, am stat pur şi simplu împreună, iar acum suntem gata să mergem la întrunirea de mâine de la Tigva Roşie.

— Sigur vrei? mă întreabă Marcus.

— Da. E şi Annalise la mijloc.

I-am zis de ea, că îmi place de ea, şi nu a spus nimic. De cele mai multe ori doar ascultă, fără să spună ce crede. Cred că şi eu fac la fel. Însă acum îmi spune:

— Annalise… aşa a fost şi între mine şi mama ta. Nu e bine deloc, Nathan, pe termen lung. La început am fost atât de absorbiţi unul de celălalt, trăiam doar pentru clipele când aveam să ne vedem din nou. Oricât de des ne întâlneam, nu era deajuns. E un miracol că am reuşit să păstrăm relaţia secretă atâta timp. Eu voiam să vină cu mine, însă ea nu era în stare să trăiască aşa – şi arată spre copaci şi râu –, ceea ce o ştia şi ea, în înţelepciunea ei. Însă n-a fost prea înţelept să se mărite cu bărbatul ăla. A fost o căsnicie dezastruoasă.

Se întrerupe cu ochii pierduţi în zare.

— Recunosc că nici eu n-am ajutat-o deloc… pe atunci nu voiam decât să fiu cu ea măcar un pic. Apoi se întoarce spre mine. Tu ar trebui să-nveţi din greşelile noastre, Nathan. Uită-te un pic la tine. Eşti ca mine. Am tot încercat să găsesc ceva din mama ta în tine şi – clatină din cap – nu văd nimic. Nu mă văd decât pe mine. Văd Negru.

Ştiu că are dreptate. Îi semăn mult, şi mai mult, acum că am stat cu el, însă când sunt cu Annalise

simt că latura mea Albă iese la suprafaţă.

— Ştiu ce zici, numai că…, încep.

— Arăţi ca mine, ai acelaşi Dar, îndrăgeşti aceleaşi lucruri, ai aceleaşi dorinţe şi, poate, aceleaşi limite.

— Ce limite?

— Traiul la oraş, printre oameni, în casă.

— Recunosc că mi-e greu să stau în casă, însă nu am nicio problemă cu o groază de oameni. Unii îmi plac foarte mult.

— Mie mi-a plăcut mama ta şi uite cum am ajuns. Nathan, eşti Vrăjitor Negru. Eşti mai negru decât cei mai mulţi Vrăjitori Negri pe care îi ştiu. N-ar trebui să ai nimic de-a face cu ei, cu Vrăjitorii Albi. Mai bine ai uita de fata aia.

— Nu pot, spun clătinând din cap. Nu vreau.

Rămânem tăcuţi o vreme şi, ceva mai târziu, îi pun şi eu aceeaşi întrebare.

— Sigur vrei să mergi? Să-ţi pui în joc viaţa ta frumoasă?

— A venit timpul să-mi pun un pic viaţa în joc de dragul tău. Îmbătrânesc, Nathan. Nu sunt aşa de bătrân încă, însă vreau să petrec un pic de timp cu fiul meu până nu îmbătrânesc de tot.

Ne întoarcem în Basel pe altă scurtătură care n-o ia prin apă.

— Dar câte scurtături ai? îl întreb.

— O groază. Am zis că dacă tot pot să le detecteze, măcar să-i ţin ocupaţi.

Apoi, aruncându-mi o privire, zice râzând:

— Au şi Vânătorii ceva de făcut! Ar trebui să împânzesc lumea cu scurtături.

Ajungem în Basel după-masă, înainte de ziua întrunirii. Marcus insistă că trebuie să cerceteze terenul, iar eu nu pot să-l ajut, prea sar în ochi; ştiu că Vânătorii chiar pot să mă recunoască. Când se lasă seara revine în grădina dintre ziduri.

— Doi Vânători, spune. Unul dintre avantajele invizibilităţii e că pot să-i urmăresc şi să trag cu

urechea ore în şir fără să mă pun cine ştie ce în pericol. Au venit să intre în contact cu informatorii lor sau aşa ar face dacă ar da de ei. Se pare că toţi Semipurii au dispărut. Cred că au fugit sau au trecut de partea Alianţei, ceea ce e un semn bun, deşi a stârnit curiozitatea Vânătorilor.

— Însă nu ştiu nimic de întrunirea de mâine?

— Ăia doi sigur nu ştiau, spune Marcus clătinând din cap.

Dormim pe pământul gol; rămân cu ochii la stele întrebându-mă ce urmează. Vine războiul, asta-i sigur, şi trebuie să recunosc că sunt curios să-l văd pe tata luptând.

A doua zi dimineaţă Marcus mai face un rond prin oraş, să vadă ce fac cei doi Vânători, şi îmi zice la întoarcere:

— Nicio schimbare. Hai să mergem.

O luăm spre Tigva Roşie. Pe drum rămâne nevăzut, mă conduce de braţ, zorindu-mă tot timpul. Ajungem pe străduţa cu barul din altă direcţie, aşa c-o recunosc de-abia în ultima clipă. Când deschid uşa masivă de lemn şi păşesc înăuntru, tata îmi zice:

— O să rămân aşa deocamdată.

Nu dau din cap şi nu fac niciun gest de confirmare, ci o iau în jos pe treptele de piatră, iar când dau deoparte perdeaua groasă zăresc o fracţiune de secundă interiorul Tigvei Roşii, înainte să fim traşi într-o scurtătură. În ea e întuneric, ameţitor şi irespirabil, ca de obicei, însă simt mâna lui Marcus strângându-mă de braţ şi, deşi nu ştiu de ce am luat-o pe scurtătură, sunt liniştit. Cu tata lângă mine, simt că nu mă poate atinge nimic.

Şi dintr-odată ieşim. E cea mai scurtă şi mai largă scurtătură prin care am trecut în viaţa mea. Nici nu cad la pământ ca de fiecare dată, poate pentru că scurtătura e largă sau poate pentru că mă sprijină tata.

Mă uit după Vânători, însă nu văd niciunul.

Ne aflăm într-un bar, însă nu-i Tigva Roşie, cel puţin nu barul de la început. E un bar-terasă în aer liber situat într-o poiană. E dispus la fel ca Tigva Roşie, cu mese de-a lungul peretelui, numai că nu-s pereţi aici, chiar dacă separeurile din fund sunt neschimbate. La dreapta e barul cel lung, însă în spatele lui nu-i niciun perete şi, în locul tavanului jos, cu bârne, din Tigva Roşie, e o pânză de corabie prinsă bine de copaci.

Gabriel, Van, Celia şi cealaltă Vrăjitoare Albă, Grace, stau la masa din celălalt capăt, iar Gus e în picioare lângă ei, cu spatele la mine. Dau să mă duc la ei, însă tata mă ține de braț.

Atunci mă vede Gabriel şi Gus se întoarce şi spune:

— Vorbeşti de lup…

Tata îmi dă drumul la braț.

— Bună, îi salut.

Mă privesc toţi întrebător şi nu prea ştiu ce să zic sau ce vrea tata să zic.

— Eşti singur? mă întreabă Celia.

— Tata… încă meditează la propunere.

— Aşa deci, ai dat greş, îmi spune Gus. Ne-am înţeles să vii cu Marcus.

Şi chiar în clipa aia Gus scoate un ţipăt şi îşi duce mâna la obrazul drept, iar printre degete îi şiroieşte sângele. Se prăbuşeşte în genunchi, cu sângele curgându-i în jos pe gât, pe braţ şi pe podea. Încă ţipă cu mâna la faţă când îşi face Marcus apariţia lângă el. În stânga ţine Fairbornul şi în dreapta are altceva, ceva micuţ şi plin de sânge. Cred că e urechea lui Gus.

Toată lumea a încremenit mută, în afară de Gus, care urlă.

— Gus, spune Marcus. Ţin să-ţi mulţumesc pentru colaborarea noastră din ultimii ani, ai fost…

Şi mă priveşte făcându-se că se gândeşte.

— Cum s-a exprimat, Nathan? Un curier „extrem de discret şi de prudent”. Însă n-ai dat deloc dovadă de discreţie sau prudenţă când l-ai

ameninţat cu cuţitul pe fiul meu. Am considerat că trebuie să ţi-o plătesc cu aceeaşi monedă. Poți să consideri colaborarea noastră încheiată.

Gus pare gata să vomite.

Marcus aruncă urechea pe jos şi şterge Fairbornul de umărul lui Gus.

— Ei, Nathan, nu mă prezinţi prietenilor tăi? Cel mai mult aş vrea s-o cunosc pe Vânătoarea care te-a ţinut în cuşcă.

Celia dă să se ridice, însă Marcus o opreşte:

— Nu, nu te ridica.

Nu o face din politeţe, e o simplă poruncă. Văd că Celia se gândeşte ce să facă, însă rămâne aşezată, la fel de relaxată cum o ştiu.

— Şi eu îmi doresc de-o veşnicie să cunosc omul care mi-a omorât sora.

— Serios? zâmbeşte Marcus. Nici n-am ştiut.

Se postează în spatele Celiei, însă i se adresează lui Van:

— Mulţumesc pentru invitaţie, Van. Nu prea am parte de aşa ceva, cum îţi imaginezi probabil.

Gus începe să vomite pe jos. Marcus îl priveşte dezgustat şi îi spune Celiei:

— Avem de discutat. Numai că Gus îmi cam distrage atenţia. Dacă mai stau mult aici se prea poate să-i mai tai ceva.

— Atunci propun să facem o plimbare împreună, îi spune Celia ridicându-se.

Şi o iau prin pădure, unul lângă altul. Habar n-am dacă Celia o să se mai întoarcă vie şi cu urechile nevătămate.

râuri de sânge

Peste două ore Celia şi Marcus se întorc în tabără. Celia nu şi-a pierdut nicio ureche. Vin unul lângă altul, discutând absorbiţi, fără să se privească, însă destul de apropiaţi încât să nu trebuiască să ridice vocea.

Nu peste mult timp, ne aşezăm la masă, toţi în afară de Gus, care a fost destul de deştept să se ferească de Marcus. Van l-a ajutat să se vindece şi i-a pus urechea la loc. Însă tot înfiorător mi s-a părut că arată.

Van mi-a zis că ne aflăm în munţii Pădurea Neagră, în sudul Germaniei. Celia are de gând să stabilească aici tabăra principală a Alianţei.

În deschidere, Celia prezintă ţelul major al Alianţei: – Să-l înlăturăm pe Soul O'Brien de la conducerea Consiliului Vrăjitorilor Albi, curmându-i viaţa dacă e nevoie, şi să restaurăm în Anglia starea de coexistenţă paşnică a tuturor Vrăjitorilor. Ca obiectiv primar avem alungarea Vânătorilor din Europa. Au început să se extindă mai la sud, însă efectivele sunt concentrate tot în nordul Franţei şi Germania. Sunt tot mai mulţi pentru că recrutează membri noi pe măsură ce se deplasează mai la sud. Cu cât amânăm mai mult atacul, cu atât ne va fi mai greu să-i oprim. Trebuie neapărat să atacăm, pentru ca astfel să împiedicăm recrutarea de noi membri şi să-i înlăturăm pe cei deja existenţi care nu şi-au terminat instrucţia. Numai că aveam prea puţini luptători şi nu ne putem permite să pierdem nici măcar unu. Trebuie să ieşim victorioşi pe trei fronturi: uciderea inamicului, demoralizarea inamicului şi jefuirea

punctelor de depozitare, pentru a-i deposeda de arme, echipament şi alimente…

— Înţeleg că nu aveţi deloc arme? o întrerupe Marcus.

— Puţine şi nu pot face faţă armelor Vânătorilor. În primul rând, trebuie să punem mâna pe aşa ceva. Când o să-şi dea seama că-i omorâm cu propriile gloanţe – încet şi în chinuri –, chiar o să le mai dăm o lovitură.

— Nu văd cum împiedicăm recrutarea de noi membri prin atacuri, îi spun Celiei. Doar Vânătorii n-o să se-apuce să spună nimănui despre asta, nu?

— O să se afle, Vrăjitorii Albi păstrează legături mult mai strânse unii cu alţii decât Vrăjitorii Negri. Însă şi noi o să ne anunţăm toate succesele. Şi noi avem nevoie de recruţi. Van o să le dea de ştire Vrăjitorilor Negri că Marcus luptă alături de noi. Când o să audă şi o să ne vadă câştigând o să se alăture mai multă lume. Numai că nu va fi deloc uşor, adaugă ea. Vânătorii se mândresc că pot să înveţe din propriile greşeli. Îşi analizează toate bătăliile, victoriile şi înfrângerile. N-o să le ia mult să ne ghicească tacticile.

— Și ce tactici o să folosim? întreb.

— Avem un grup de luptători de elită…

— Da?

— Da. Eu, Greatorex, Nesbitt, Gabriel. Iar acum mai sunteţi tu şi Marcus. La care se adaugă câţiva elevi buni.

— Deci nu suntem deloc prea mulţi!

— Nu-i nimic. Dăm atacul, adunăm prada şi fugim. Ne mişcăm repede. Alegem grupurile slabe de recruţi noi. Cu asta se ocupă cercetaşii noştri acum. Când se întorc la bază o să ne alegem primul obiectiv de luptă.

— Asta-i baza? întreb.

— Da, toţi cei care se alătură Alianţei vor veni aici. Nu peste mult timp, o să fie multă lume şi va trebui să ne organizăm. Toată lumea trebuie să contribuie.

Celia explică faptul că fiecare om va fi repartizat într-un grup anume de lucru. Sunt patru grupuri cu totul: Cercetaşi şi Luptători; Capturi şi Provizii; Bucătărie şi Tabără; Tămăduitori. Eu şi Gabriel suntem luptători. Ellen, Greatorex şi Nesbitt cercetează terenul chiar în momentul ăsta. Annalise e în grupul de Capturi şi a plecat cu un grup să aducă provizii la bază.

Mă uit la Marcus – nu a fost desemnat în niciun grup de lucru. Când ni se întâlnesc privirile mi se pare că se gândeşte la acelaşi lucru.

— Când pot să m-apuc de ucis Vânători? întreabă el.

— Mâine se-ntorc cercetaşii. Mâine-seară facem prima incursiune.

După întrunire rămân s-o întreb pe Celia de Deborah.

— A plecat din Consiliu?

— A fost de acord să plece, îmi răspunde Celia părând uşurată. Nu mai poate să culeagă nicio informaţie, ar incrimina-o clar. Ar trebui să apară de pe o zi pe alta. Am trimis după ea.

În noaptea aia nu reuşesc să dorm prea bine. N-am niciun coşmar, doar că mă trezesc şi nu mai pot să adorm. Mă întreb unde-i Annalise, sper că e în siguranţă. Credeam c-o s-o am lângă mine la noapte, însă se întoarce de-abia mâine. Mă apucă o stare de rău când mă gândesc la ea. S-a restabilit mult de pe urma farmecului lui Mercury. E agilă şi aleargă bine, însă dacă dau Vânătorii peste ei, n-are nicio şansă, ăsta-i adevărul. Până la urmă mă scol şi mă duc să mă plimb prin pădure. E încă întuneric când Gabriel mă ajunge din urmă.

— Nici eu n-am putut să dorm, îmi zice.

— Trebuie să-mi consum un pic energia, îi spun. Vii?

— Desigur.

Şi o luăm la fugă.

E tare bine să aleg liber. Să fiu liber. Începe să plouă şi se lasă o ceaţă fină. Simt frigul ciupindu-mi obrajii cum gonesc. Îi strig lui Gabriel că o iau mai în faţă.

Iau viteză alergând din toate puterile în sus pe un deal şi apoi într-un luminiş. Lângă un pârâu e o poiană. Se luminează de ziuă şi mă opresc aici. Mă aşez pe pământ turceşte şi aştept, ascultând sunetele naturii. E plăcut să stau aici, să trag în piept mirosul de pământ şi copaci şi să mă uit la pârâul care curge lângă mine. E atâta linişte şi pace în jur, că pare absurd că o să înceapă curând războiul şi o să trebuiască iar să ucid. Pădurea asta îmi aminteşte cum m-am trezit atunci, după ce am ucis primul Vânător. Eram în stare de şoc şi Vânătorul zăcea mort lângă mine, însă pădurea era neschimbată, la fel de frumoasă şi de liniştită. Poate că numai la asta mai putem spera – că pădurea n-o să-şi piardă frumuseţea.

După o vreme aud paşii lui Gabriel, şi când se opresc dintr-odată, zâmbesc – ştiu că vrea să mă ia prin surprindere. Rămân nemişcat, ciulind urechea la cel mai slab sunet. Fie a rămas nemişcat, fie a făcut progrese. Însă apoi aud un foşnet de frunze venind din spatele meu şi mă întorc chiar când se repede şi sare pe mine urlând. Ne luăm la trântă în glumă, apoi ne despărţim şi rămânem întinşi pe jos.

— Dac-aş fi fost un Vânător, acum ai fi fost mort, spune el.

Încep să râd – ştie că nu-i adevărat.

— Chiar ai fost bun, îi zic. Nu te-am auzit bine decât la sfârşit.

— Critică mascată, îmi spune.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că m-ai fi ucis.

— Da, bine. Însă cred că pe cei mai mulţi Vânători ai fi reuşit să-i iei prin surprindere. Unii sunt buni, alţii mai puţin, spun ridicând din umeri. Nu poţi decât să speri c-o să ai noroc să dai peste unii mai slabi.

— Oricum, n-am de gând să-mi încerc norocul, ci să-i împuşc de la depărtare.

— E un plan bun.

Se trage mai aproape şi rămânem cu privirea la panta lină, presărată cu copaci, ce coboară spre pârâu.

— O să împuşcăm la greu, spun, nu mai e mult.

— Da, împuşcături la greu şi altele mult, mult mai rele. „Văd războaie, năprasnice războaie, şi Tibrul în spume rostogolind valuri de sânge{2}."

— La noapte dăm atacul.

— Obiectivul e o tabără nouă de instrucţie în care se află zece recruţi şi doi Vânători, ne lămureşte Nesbitt.

S-a întors dis-de-dimineaţă şi ne pune la curent.

— Am supravegheat tabăra în ultimele două zile. Cei mai mulţi elevi sunt tineri, şase nemţi şi patru francezi. Toţi înţeleg engleza. Toţi sunt femei. Se pricep destul de bine să tragă cu arma, însă în lupta corp la corp sunt varză. Una dintre nemţoaice poate să scoată un sunet ca al Celiei câteva secunde la rând, însă e slab şi nu imobilizează pe nimeni. Una dintre franţuzoaice poate să se facă nevăzută. E tot un Dar slab şi nu poate să rămână aşa decât câteva secunde, însă ajunge cât să dezorienteze inamicul, să-ţi dejoace loviturile sau să se strecoare pe nesimţite până la tine. Cei doi Vânători sunt cu vechime – englezoaice puţin trecute de treizeci de ani, foarte bune trăgătoare, foarte bune luptătoare corp la corp.

— Recruţii sunt periculoşi dacă pun mâna pe arme, spune Celia. Şi de obicei dorm cu arma lângă ei. Dăm atacul în zori – unii or să doarmă încă, alţii or să fie de-abia treziţi din somn.

— Acum să trecem la amplasare, continuă Nesbitt. Se află într-un aerodrom vechi – pe teren deschis, împrejmuit cu un gard. Dorm într-un hangar mic. Doi stau de pază la poartă în ronduri

de trei ore, însă noii recruţi nu se sinchisesc să patruleze de-a lungul gardului.

— Cât de departe e? întreabă Gabriel.

— În Franţa, la cinci ore de aici cu maşina, însă Marcus ne-a deschis o scurtătură care ne duce la vreun kilometru de aerodrom.

— La ora şase se luminează, spune Celia. Nesbitt şi Nathan merg să cerceteze terenul la ora patru. Restul plecăm la cinci.

— Eu nu sunt cercetaş, zic.

— Nu, nu eşti. Nesbitt e cel mai bun cercetaş pe care-l avem, e foarte important să fie teafăr. Datoria ta e să-l aperi cu preţul vieţii dacă trebuie.

— Ştiu c-o să încasezi cu bucurie un glonţ pentru mine, amice, îmi rânjeşte Nesbitt.

— O să te-mping cu moaca într-o balegă de vacă.

— Merge şi-aşa, spune Nesbitt ridicând din umeri.

— Eu sunt comandanta, spune Celia. Mergem toţi ca să exersăm. Acţionăm doi câte doi. Perechile se pot schimba pe viitor, sunt valabile doar în incursiunea de la noapte. E sarcina voastră să vă procuraţi echipamentul care vă trebuie din proviziile existente.

Grupul de luptători s-a împărţit în două, cu Celia în centru. Eu, Gabriel, Nesbitt şi o Semipură tânără ne-am strâns să ne uităm la trei Vrăjitoare Albe. O recunosc pe Greatorex într-o clipă. A dezertat din trupele de Vânători. E înaltă, palidă şi pistruiată, cu ochi căprui şi nasul rupt. Cred că e un pic trecută de douăzeci de ani, însă pare şi mai tânără. Poartă haine militare, precum Celia. Celelalte Vrăjitoare sunt tot tinere. Au tot încercat să-şi ia un aer dur.

— Stimate doamne, îmi pare rău că aţi ratat ocazia să mă aveţi ca partener, le spune Nesbitt zâmbind. Baftă în continuare!

Fetele se fac că nici nu l-au auzit.

— Parc-am fi duşmani, ce mama naibii, mormăie Nesbitt destul de tare ca să-l audă.

Se mai destind un pic, mai să zâmbească, însă Nesbitt adaugă:

— Mai bine v-aţi găsi una-două tovarăş, cine rămâne la urmă e cuplat cu Marcus.

Fetele se uită în jur râzând nervos.

— Marcus nu are niciun partener, spune Celia. O să-l pun la curent separat. Greatorex, tu mergi cu Claudia. Olivia merge cu mine. Gabriel e cu Sameen. Iar Nathan e cu Nesbitt.

— Sper că e valabil doar la noapte, bombăn ca să m-audă Gabriel.

— E logic să mi-o repartizeze pe Sameen. S-ar îngrozi de tine şi Nesbitt ar zăpăci-o de cap.

Sameen e Semipura Neagră. Are nişte ochi ciudaţi, căprui cu turcoaz.

— Da, e logic, spun. Însă se vede că nu prea ne-am amestecat Albi cu Negri.

— Şi asta mi se pare o idee bună pentru prima misiune. Nici n-am apucat să ne antrenăm împreună. Ne trebuie parteneri de încredere.

— Ţie îţi vine uşor să spui aşa ceva, n-ai nimerit cu Nesbitt.

incursiunea

Mai târziu după-amiază, Annalise se întoarce în tabără cu un grup de Vrăjitoare Albe, încărcate până la refuz. Annalise pare obosită. Trebuie să ajute cu corturile, îi zic să amâne sarcinile, dar ea insistă că trebuie să termine ce are de făcut, aşa că o ajut. Una dintre celelalte fete, Laura, pare îngrozită şi tresare dacă mă uit la ea. Iar cealaltă fată, Sarah, mă tot descoase: „Ai moştenit Darul lui taică-tu?” „Care sunt Vrăjitorii Negri?” „Marcus chiar e şi el în tabără cu noi?”

Mă simt uşurat când Celia mă vede şi îmi strigă:

— Nathan, ceilalţi îşi fac instrucţia! Du-te şi tu!

Dau peste ceilalţi luptători şi îi urmăresc câteva minute. Greatorex le explică tehnici de autoapărare simple. E o instructoare bună şi nici elevii nu-s chiar începători. Nu prea ştiu ce-am de făcut, aşa că mă aşez şi mă uit la ei. Sameen exersează cu Gabriel, Olivia cu Nesbitt şi Claudia cu Greatorex.

Când iau pauză, Gabriel şi Sameen vin la mine. Ea mă salută zâmbind şi nu-l scapă pe Gabriel din ochi. Cred că deja i s-au aprins un pic călcâiele după el.

Nesbitt stă de vorbă cu Claudia şi Olivia, însă şi ele se tot uită zâmbind la Gabriel. Se pare că el are cele mai multe şanse să le atragă pe Vrăjitoarele Albe în slujba cauzei – când le zâmbeşte el o dată, simt că li se înmoaie picioarele.

Din fericire, Greatorex pare imună la farmecele lui şi îşi vede de treburi.

— Bun, hai să ne regrupăm, spune după câteva minute, însă schimbaţi partenerii. Nathan poate să exerseze cu Claudia.

— Nu, spune Celia venind iute spre noi. Mă bat eu cu Nathan.

— Eşti sigură? fac eu. Parcă ai mai îmbătrânit, te mişti mai greu.

— Vreau să văd ce-ai uitat din câte te-am învățat.

Îi zâmbesc – n-am uitat nimic.

Mai târziu, când se întunecă, Annalise mă găseşte în locul unde m-am stabilit, la marginea copacilor, la distantă de toţi. N-am cort, însă am făcut un mic foc într-un loc ferit de la rădăcina unui copac. Stăm unul lângă altul sub o pătură.

Mă întreabă cum a fost la instrucţie.

— M-am instruit, spun.

— Am auzit c-ai bătut-o pe Celia măr. A trebuit să te smulgă cu forţa de lângă ea.

Îmi amintesc că Sarah vorbea cu un grup de Vrăjitoare Albe după aia. Priviseră toate şi Sarah sigur s-a pus pe bârfit.

— Nu-i adevărat, îi răspund.

Chiar nu e, deşi Nesbitt se întreba în glumă cine-o să fie noua comandantă după ce-i fac eu de petrecanie Celiei. Însă n-am luat în seamă nimic. Încercam să mă concentrez. Celia m-a lovit doar o dată în plin cu piciorul, iar eu pe ea de vreo douăzeci de ori – nu c-aş fi ţinut socoteala.

— Oricum, Annalise, aşa se face. Celia poate să se vindece fără probleme. Pe mine m-a cotonogit şi mai rău de o groază de ori. Zi de zi exersam tehnici de luptă şi mă bătea măr de fiecare dată.

Asta ar însemna cel puţin şapte sute de bătăi încasate în doi ani, aşa că îi sunt dator cu încă şase sute nouăzeci şi nouă de scatoalce.

— Mă bucur că n-am fost de faţă.

Annalise nu m-a văzut niciodată luptând, ceea ce mă bucură. Îi iau mâna şi i-o sărut cât de tandru pot. Nu vreau să vorbim despre lupte.

— Cum a fost azi? o întreb.

— Ah, bine, îmi răspunde încercând să zâmbească. Ştiu că Sarah şi Laura te-au călcat pe nervi, însă cred c-o să se obişnuiască şi ele cu tine. Tuturor ne e greu. Amândouă au avut morţi în familie. Părinţii lui Sarah au fost ucişi, Laura şi-a pierdut sora…

Şi iar mă gândesc că e cazul să-i zic de Kieran. Însă deja îmi povesteşte ce-au făcut, cum s-au ocupat de provizii spre a acoperi nevoia de alimente.

— Îţi place să te ocupi de aşa ceva? Eu mai degrabă te vedeam în grupul Tămăduitorilor.

— Ha! Nu sunt în stare să pregătesc nici măcar un leac simplu. Nu, Celia m-a repartizat bine la Capturi şi Provizii. Mă pricep la munca de organizare, spre deosebire de mulţi dintre vrăjitorii de aici, şi trebuie să profităm de orice atu pe care-l avem. Dacă toţi rebelii or să vină aici, ne trebuie mai multă mâncare, instalaţii sanitare şi corturi. Chestii din astea plictisitoare, dar esenţiale. Şi îmi dau seama că, dacă luptele se extind, o să fugă şi mai multă lume. S-ar putea să fie nevoie să punem la punct o şcoală. E complicat.

Încep să-mi dau seama că e mult mai simplu să fii luptător.

— Încă nu l-am văzut pe Marcus, însă toată lumea spune că a sosit în tabără, spune Annalise după un răstimp în care rămânem tăcuţi.

— În tabăra asta se bârfeşte, nu glumă.

— Îmi pare rău, parc-aş fi Sarah, nu?

— În niciun caz, îi spun sărutând-o.

Marcus m-a urmărit cum mă bat cu Celia, însă a plecat imediat după.

— Nu e prea sociabil, spun. Îi place să stea singur.

Mă uit spre pădure, unde m-am întâlnit cu el acum câteva ore, când îmi căutam un loc unde să-mi fac culcuşul. Mi-a zis c-o să stea la distanţă de lume.

— Prea se holbează toată lumea la mine.

— Cred că e mai bine să stea la distanţă, spun acum.

— Nu mi-ai povestit cum a fost când te-ai întâlnit cu el. N-am crezut c-o să stai atâta. Mi-am închipuit c-o să vorbiţi câteva minute şi gata.

— Şi eu.

— Şi ce-ai făcut toată săptămâna?

— Chiar că începi să semeni cu Sarah, o tachinez. E tatăl meu, Annalise. Am stat cu el. Cred că ne-a făcut bine. Nu e deloc cum mi l-am închipuit.

— Nu? Însă pare periculos. L-a atacat pe Gus? Caroline, o tămăduitoare, mi-a zis că i-a tăiat urechea lui Gus.

N-apuc să spun nimic, că spune:

— Tu nu-i semeni deloc. El e un Vrăjitor Negru tipic, atât de violent.

— Poate fi foarte violent, îi răspund. Violent şi impulsiv. Toată lumea ştie cum e, şi Gus ştia foarte bine. E o tâmpenie să-l zgândăreşti. Însă oamenii fac tâmpenii şi gata. Marcus n-o să se schimbe deloc. Însă măcar e de partea noastră.

— N-ai decât să i-o spui lui Gus.

Cred că aş face bine să-l evit pe Gus o vreme. Nu-i spun lui Annalise că Marcus l-a atacat pe Gus pentru că şi el m-a atacat pe mine. Şi nu prea ştiu dacă eu sunt altfel decât tata.

— Ei, cred c-am bârfit destul pe seara asta, spun.

— Ei, mai am să-ţi dau o veste, spune ea zâmbind larg. Ghici ce?

Ridic din umeri.

— Toate fetele sunt topite după Gabriel.

— Vai, nuuuuu!

Ridic pătura peste cap şi o trag spre mine.

— Te rog, nu începe şi tu.

— De la păr i se trage, continuă ea râzând. Ore în şir au vorbit despre asta, cum şi-l dă după ureche, cum îi cade pe frunte, ce cârlionţi are. Le mai plac şi ochii, buzele, nasul, umerii şi picioarele. Însă părul e în top.

— Şi nu le zice nimeni că-şi pierd vremea de pomană cu el?

— Îşi pierd vremea pentru că-i plac doar băieţii? Sau doar un băiat anume? mă întreabă ea punându-mi degetul în piept.

Îmi amintesc când l-am sărutat şi mi-am trecut mâna prin părul lui.

— Annalise, suntem prieteni, spun însă.

— Ştiu, spune sărutându-mă încet pe buze.

O sărut şi eu.

Ceva mai târziu îmi adoarme în braţe şi eu rămân treaz, simţindu-i căldura trupului lipit de al meu.

Ştiu că o să trebuiască să plec curând. Peste câteva ore o să mă lupt, o să fie rău, şi totuşi acum o ţin pe Annalise în braţe. Pare ireal.

— Ce-ai păţit? mă întreabă ea trezită din somn.

— Nimic, sunt bine.

— Mă ţii prea strâns, de-abia pot să respir.

— N-am vrut să te trezesc, însă mai e un pic şi trebuie să plec. Nu am voie să zic nimic, însă… mă întorc repede.

Mă strânge tare, cuprinzându-mă cu picioarele.

— Când eram la Tigva Roşie, în Basel, mi-ai zis… ceva, îmi spune după o vreme.

— Şi ţin minte că şi tu mi-ai zis ceva, îi răspund în şoaptă.

Trag pătura peste noi, până se face întuneric. Vreau să-mi adun curajul şi s-o zic primul. Îmi lipesc buzele de urechea ei şi îi şoptesc:

— Annalise, te iub…

— Tre' s-o luăm din loc, partenere! face Nesbitt dând la o parte pătura de pe noi. Ah, îmi pare rău că te-am întrerupt, amice. Credeam că dormi.

primul atac

Nesbitt mă duce la scurtătură, situată câţiva paşi mai încolo în pădure, la două minute de Annalise, care a rămas locului. Ne-am luat rămas-bun repede. Părea să-şi facă griji pentru mine, ceea ce mi-a plăcut şi nu mi-a plăcut. I-am zis că n-o să păţesc nimic, însă de fapt habar n-am ce-o să fie. Nu ştiu decât că Marcus luptă cu noi, ceea ce ajută.

M-am gândit dacă să-mi folosesc darul şi să mă preschimb în animal în timpul luptei, însă ştiu că nu-i o idee bună. Ar funcţiona în alt gen de confruntări. Cea de acum se bazează mai mult pe tactică, pe chestii omeneşti, pentru care m-a instruit Celia. L-am întrebat pe Marcus şi a fost de acord cu mine. După ce-am stat o săptămână cu el, ştiu că pot să-mi controlez latura aia, Darul, şi pot să mă preschimb la fel de repede ca Marcus, însă Darul meu nu-mi foloseşte la război.

— Se pare că a venit taică-tu să vadă ce faci, îmi spune Nesbitt când ajungem la scurtătură arătându-mi ceva printre copacii din depărtare.

Marcus stă acolo, la adăpost, cu mâna ridicată în semn de „noroc” sau „pe curând”, sau ceva. Ridic şi eu mâna.

Îl apuc de încheietură pe Nesbitt, care îşi vâră mâna în scurtătură şi pornim la drum. Când ajungem la capăt reuşesc să rămân în picioare – mă aplec în faţă, însă nu cad. Nesbitt se redresează într-o clipă şi o ia la goană – sau ce consideră el a fi goană.

Mă iau după el. E întuneric şi vântul nu bate deloc, chiar dacă nu văd la fel de bine ca el, simt cărarea sub picioare, aşa că îl urmăresc fără niciun

efort. De-abia dacă m-am încălzit când ajungem la aerodrom. E întuneric, aşa că nu desluşesc decât conturul palid a trei hangare situate în şir, la vreo sută de metri de noi. O luăm pe lângă gard, până când hangarele se înşiră la dreapta noastră. Nesbitt se opreşte şi scoate nişte cleşti din geacă şi se pune pe treabă. Eu trebuie să ţin de gard ca să nu zornăie sau să se scuture. Când a tăiat destul cât să se strecoare pe-acolo, îmi face semn să aştept cât cercetează el terenul, încuviinţez din cap.

Se duce în fugă la hangare, aplecat de spate, şi dispare în spatele lor. Paznicii de rond sunt lângă gardul din partea cealaltă. Cred că le ia douăzeci de minute să dea ocol bazei, însă Nesbitt a spus că nu par să aibă asemenea planuri.

După vreo zece minute, Nesbitt apare din spatele celui mai îndepărtat hangar şi dă fuga până la hangarul din mijloc, apoi la cel mai apropiat şi, într-un final, o ia spre mine. Mă uit după paznici, însă nici nu se simt, parc-ar dormi tun.

Nesbitt rămâne de cealaltă parte a gardului, culcat la pământ, ca mine.

— Ei? îi şoptesc.

— Nu se vede nimic înăuntru. Au astupat toate crăpăturile din pereţi şi nu-i nicio lumină aprinsă. Am auzit glasuri într-un hangar care era gol ieri-noapte.

— Deci s-ar putea să fi venit încă o trupă de Vânători?

— Sau de recruţi noi, sau poate i-au mutat din alt hangar. Nu ştiu.

— Rahat!

— Ce crezi?

— Cred că mai bine te mai duci o dată să te uiţi mai bine.

— Deja m-am uitat bine, îmi răspunde el cu o înjurătură.

— Păi, n-ai decât să-i zici tu Celiei, spun clătinând din cap.

După vreo încă jumătate de oră, Nesbitt are plăcerea să-i dea raportul Celiei, care vine în fugă spre noi, sprintenă şi uşoară în ciuda staturii sale – mereu a fost surprinzător de agilă. După ea vin Claudia, Gabriel, Sameen, Greatorex şi Olivia. Marcus e în coada coloanei.

Gabriel se lasă la pământ în stânga mea şi Celia în dreapta.

— Ei? mă-ntreabă.

— A survenit o schimbare. O să te pună Nesbitt la curent.

Vorbeşte cu el prin gard – atât de încet, că nici nu ştiu ce spun.

O văd pe Celia săltând capul şi uitându-se în jur şi pe Nesbitt luând-o iar în fugă spre hangare.

— E ceva schimbat, îi şoptesc lui Gabriel. Nu ştiu dacă e de bine sau de rău.

— Eşti îngrijorat?

Clatin din cap. Însă cumva sunt neliniştit. Chiar dacă-l avem pe Marcus, tot se poate să te nimerească vreun glonţ rătăcit sau să te împuşte careva la plesneală, sau să fie vreun Vânător cu cine ştie ce Dar deosebit pe-aici, sau mai ştiu eu ce.

Nesbitt a dispărut după hangarul din capăt. În cel de lângă noi se aprinde o lumină, care se strecoară pe sub uşa de la capătul dinspre noi. Se crapă de ziuă în curând şi încep să se trezească Vânătorii. Ar fi bine să dăm atacul cât de curând, însă nu suntem gata încă, şi în stilul ăsta, o să-l prindă pe Nesbitt. S-a ales praful de misiunea asta simplă, de început.

Nu scap din ochi hangarul de unde mă aştept să reapară Nesbitt, însă tot nu se vede.

— Tu şi Gabriel atacaţi primul hangar, îmi spune Celia întorcându-se spre mine. Marcus o să se ocupe de paznici şi apoi o să vină după mine până la ultimul hangar. Greatorex îl ia în primire pe cel din mijloc.

Marcus pătrunde primul prin gard, apoi se face nevăzut. Restul ne strecurăm după el, iar eu, Gabriel şi Sameen o luăm repede la picior.

Ajung primul la uşă şi îi trag un picior cu atâta forţă, că aproape îmi ricoşează în nas. Mă cutremur când văd ce-i înăuntru. Hangarul nu e gol, înăuntru sunt trei şiruri de paturi suprapuse, dintr-un capăt în celălalt. Pot să cazeze o sută de oameni aici. Toate paturile sunt goale, sau aşa par, trebuie să verificăm. Mă las la pământ şi mă uit sub ele. Sunt noi-nouţe, nu e nimic sub ele. Însă nu văd până în capătul hangarului, ar fi fost bine dacă ar fi fost Nesbitt cu noi.

— Sameen, rămâi aici, îi spune Gabriel. Stai de pază la uşă. Eu verific şirul din dreapta, tu, Nathan, pe cel din stânga.

O ia în fugă pe lângă mine, la dreapta, spre capătul hangarului, strigând:

— Gol. Gol. Gol. Gol.

Mă ridic şi o iau ceva mai încet la stânga. Nu văd pe nimeni, n-au niciun ungher în care să se ascundă. La capăt mă întâlnesc cu Gabriel şi o luăm împreună la fugă înapoi, uitându-ne încă o dată. Când ajungem lângă Sameen din alt hangar izbucnesc focuri de armă.

Cinci Vânători au luat-o în fugă spre poartă de la hangarul din mijloc. Mă iau după ei, încercând s-o prind mai întâi pe cea mai rapidă. Mă azvârl asupra ei cu cuţitul în mână şi-i retez beregata dintr-o mişcare. Era novice, nici nu s-a luptat. Fata din spate m-a depăşit, însă o ajung din urmă şi o pocnesc bine – şi-a pierdut cunoştinţa. Când mă uit în jur, văd că Gabriel a împuşcat un Vânător sau doi, pentru că n-a mai rămas în picioare decât unu – o femeie pe care a prins-o Sameen, însă s-a ales cu o lovitură şi i-a dat drumul.

Vânătoarea o ia la fugă, însă îi ies în cale, o prind, o trag spre mine şi-i înfig cuţitul în stomac, trăgând de el în sus. Când o las să se prăbuşească fără suflare, îl văd pe Marcus venind spre noi dinspre poartă. Când trece pe lângă Vânătoarea pe care am lăsat-o leşinată, a doua, fata începe să geamă.

Marcus se duce şi-i rupe gâtul.
Dinspre hangare vin alte focuri de armă. Marcus o ia spre ultimul, eu dau fuga la cel din mijloc, cu Gabriel şi Sameen.
Olivia e la uşă, pare îngrozită.
— Au împuşcat-o pe Greatorex, nu mai poate să iasă, spune ea.
Greatorex e înăuntru, prăbuşită la podea, înconjurată de cadavrele recruţilor. Încă trăieşte pentru că e ascunsă sub un cadavru. Din celălalt capăt al hangarului se aud iar focuri de armă.
— Eu mă strecor înăuntru s-o iau pe Greatorex, le zic lui Gabriel şi Sameen. Voi doi va trebui să ne trageţi de-acolo.
Gabriel începe să tragă şi el spre capătul hangarului, iar eu mă târăsc pe podea, cât mai jos, adăpostit de cadavrele din jurul lui Greatorex. O apuc de încheieturi – sunt mai subţiri şi mai delicate decât mă aşteptam. E o femeie slăbuţă.
— Trageţi! strig.
Gabriel şi Sameen ne trag afară, cu tot cu cadavrul Vânătorului. Alunecăm pe uşă afară, până pe iarbă, unde ne întoarcem pe-o parte.
Greatorex e rănită în picior. Olivia îi taie cracul ca să-i vadă rana.
— Câţi sunt înăuntru? o întreb.
— Vreo patru, cred, îmi răspunde ea.
Pare gata să-şi piardă cunoştinţa.
— Ce vrei să facem? mă întreabă Gabriel.
— Să nu ne omorâm cu zile, spun. Hai să-l aşteptăm pe Marcus.
În hangarul vecin s-a lăsat liniştea, nu avem prea mult de aşteptat.
Celia, Claudia şi Marcus vin şi ei.
— Ați terminat aici? întreabă Celia.
— Nu, îi răspunde Gabriel. Mai sunt patru înăuntru, în fundul hangarului. Bine înarmaţi.
— Nu intraţi câteva minute, ne spune Marcus, apoi se face nevăzut şi aşteptăm.

Deodată răsună un trăsnet şi la capătul hangarului izbucnesc flăcările, apoi se-aude o rafală de arme, şi încă una, şi încă una.

Până la urmă se lasă liniştea. Deschidem uşa hangarului ca să vedem ce se întâmplă. Înăuntru nu mai mişcă decât flăcările şi fumul.

Marcus îşi face apariţia lângă mine.

— Au fost cinci, spune.

— Du-te acum să faci o numărătoare, îi spune Celia lui Gabriel. Ai grijă să nu greşeşti. Dacă a mai rămas cineva în viaţă, nu-l omorî. Vreau să vorbesc cu el.

Gabriel şi Sameen se fac nevăzuţi, iar Celia se duce să vadă cum se simte Greatorex.

Nesbitt vine şchiopătând şi se lasă la pământ lângă mine. Are vânătăi pe faţă şi un ochi umflat, închis.

— Pe unde-ai fost, partenere?

— A ieşit o Vânătoare şi m-a zărit când eram în recunoaştere. Era expert în kung-fu sau ceva, pe bune. Mi-a luat o veşnicie să scap de ea. Ce-am pierdut?

Sunt tentat să aduc vorba de morţi, însă sunt prea obosit.

— Greatorex a încasat un glonţ în picior. Avem noroc că n-a murit niciunul dintre noi, îi spun.

Gabriel şi Sameen se întorc în fugă, lăsându-se în viteză la pământ lângă noi.

— Douăzeci şi doi, spune Gabriel. Patru Vânători care par mai în vârstă – instructorii, bănuiesc – şi încă optşpe tineri. Toţi morţi.

— Au fost mai mult de zece recruţi şi doi Vânători, spun.

Însă nu-i vina lui Nesbitt. Sunt mai degrabă supărat pe Celia că a riscat. Dacă n-ar fi fost Marcus cu noi, ar fi fost sigur mult mai greu. Ar fi murit câţiva dintre noi.

— Trebuie s-o ducem pe Greatorex înapoi la bază, spune Celia. Luaţi ce ne trebuie, în zece minute plecăm.

blondine

Şase zile mai târziu mai facem o incursiune în Franţa, unde dăm piept cu paisprezece Vânători. Merge fără probleme – nimeni nu e rănit. Greatorex se vindecă bine, însă nu ia parte la a doua incursiune şi nici la a treia, minoră. Diferenţa e că, spre nemulţumirea mea, în a treia incursiune vin şi Annalise, Sarah şi încă două persoane de la Capturi ca să ajute cu transportul prăzii. Rămân pe tuşă şi vin doar când le cheamă un recrut după ce lupta s-a încheiat, însă nu-mi place ca ea să mă vadă aşa. Ceilalţi trag cu arma, aşa că nu se murdăresc deloc, însă eu mă lupt cu cuţitul, aşa că la final par desprins dintr-un film de groază. Vreau să mă spăl undeva, însă mai întâi hotărăsc să acopăr cadavrele înainte să vină cei de la Capturi. De obicei nu ne sinchisim.

Sunt zece cadavre cu totul şi mă apuc să le acopăr cu păturile pe care le-am găsit într-un cort. Când acopăr cu pătura un cadavru de la capăt, observ că are ochii închişi şi n-are nicio rană vizibilă. Cred că face pe moarta. Nu ştiu dacă n-are cumva vreun pistol în geacă, însă o acopăr cu pătura. Mă uit la ceilalţi, însă nu-mi dau nicio atenţie – sunt prinşi cu treburi.

Îmi scot cuţitul, dau pătura deoparte şi îi zic:

— Deschide ochii.

Nu ştiu dacă vorbeşte engleza, însă probabil că tot înţelege câte ceva, aşa că îi zic iar:

— Deschide ochii sau acuma ţi-l scot pe stângul!

Deschide ochii. Sunt căprui, cu scântei argintii. Scântei de Vrăjitoare Albă.

Îi chem şi pe ceilalţi. Încă nu ştiu dacă nu cumva e înarmată. Marcus vine şi el în câteva clipe, urmat de Gabriel.

Se pare că n-are niciun pistol, ci două cuţite. E franţuzoaică. O cheamă Blondine, mai mult nu spune. Atunci vine Celia şi dau s-o las şi să mă duc să mă spăl când Celia îmi spune:

— Nathan, e prizoniera ta. Stai cu ea până suntem gata de plecare.

Îl caut din ochi pe Nesbitt, în continuare partenerul meu, ca să-l pun s-o păzească până termin eu cu spălatul, însă fireşte că Nesbitt nu e niciodată prin zonă când ai nevoie de el.

N-am mai ţinut pe nimeni prizonier – mi s-a tot întâmplat să fiu eu capturat, însă nu înseamnă că ştiu ce-i de făcut. Ceilalţi pleacă pe la treburile lor şi o văd pe Annalise cum se uită la mine.

Numai Marcus n-are nimic de făcut, aşa că rămâne cu mine. Se tot uită la Blondine cam urât. Mă postez în faţa lui ca s-o apăr.

— Mai bine-ai omorî-o pe loc. Merită să moară, toţi merită.

Blondine scoate un scâncet.

— Nu, e prizoniera mea, spun şi o prind de braţ – mă tem c-o s-o ia la fugă.

O simt cum tremură ca varga.

— Nu pleca de lângă mine, îi zic fetei.

Ar fi mai în siguranţă dacă ne întoarcem în mijlocul taberei Vânătorilor.

— Mergem unde sunt ceilalţi, îi spun. Stai lângă mine şi ţine-ţi gura.

Mai că se împleticeşte pe picioare – aproape s-a lipit de mine – şi s-a pus pe plâns, gemând încetişor.

Vine şi Marcus cu noi, fără să-şi ia ochii de la ea. Sunt doar vreo sută de metri, însă parc-ar fi kilometri. Am impresia că Marcus o să se repeadă la ea să-i facă felul dintr-o clipă în alta.

O iau spre locul unde s-a strâns lumea. Se pare că plecăm peste câteva minute. Mă opresc.

Blondine se opreşte şi ea, cu braţul lipit de al meu. Marcus se dă şi mai aproape, ştiu că dacă nu-l iau de-acolo, o s-o ucidă.

Nesbitt îşi pune în spate un rucsac imens cu ce-a adunat din tabără.

— Stai un pic cu ea, îi zic. E prizonieră. Să faci ce-ţi zice el, îi spun lui Blondine arătându-i-l pe Nesbitt.

Apoi mă întorc spre Marcus, însă nici n-apuc să deschid gura, că mi-o taie:

— Vânătorii l-au prins pe tatăl meu, bunicul tău, şi l-au chinuit până l-au omorât. Pe tatăl meu. Şi pe tatăl tatălui meu. Şi tot aşa. Ce ne-ar face ei nouă dacă ne-ar prinde?

— Nu înseamnă că trebuie să facem şi noi la fel.

Trec pe lângă el, sperând să mă urmeze. Trebuie să-l iau de lângă ea.

— Să nu-i faci nimic, îi spun întorcându-mă puţin. Te rog. Nu ţi-am cerut mare lucru până acum.

Când pornesc mai departe mă întreabă:

— De ce?

Însă am impresia că vine după mine. Merg mai departe. E lângă mine.

— De ce? mă întreabă iar.

Suntem la o fermă, aşa că deschid o poartă şi o iau pe câmpul vecin. Când ajung la capăt mă opresc.

— Ar fi floare la ureche să mă-ntorc şi s-o ucid, îmi spune uitându-se la mine.

— Ştiu, îi răspund dând din umeri. Însă dacă n-o ai în fata ochilor, nu cred c-o s-o omori.

— Crezi c-o să uit de ea?

— Cam aşa ceva.

— De ce nu vrei s-o omori?

— Nu vreau să ucid prizoniere.

— Când mă uit la ea nu văd o prizonieră, văd un Vânător. Văd un duşman, spune el. Fiecare vede altceva. E prima oară când îţi văd cealaltă jumătate.

— Jumătatea Albă?

— Jumătatea moştenită de la mama ta. Nu te gândi c-a fost Vrăjitoare Albă, eu n-o consider asta. O consider un om bun, ceea ce nu e valabil în cazul multor Vrăjitori Albi. Multor oameni în general.

Când mă uit la el şi eu îl văd altfel. Nu ca pe un mare Vrăjitor Negru, ci ca pe un om. Un om al cărui tată a fost ucis în chinuri, a cărui mamă, Saba, a fost hăituită şi ucisă de Vânători. Un bărbat care n-a putut să trăiască alături de femeia pe care o iubea şi al cărui fiu a fost ţinut în cuşcă.

— Nu crezi că ai fi putut să fii un om bun? Dacă lucrurile ar fi stat altfel, adică.

— Eşti bun doar dacă rămâi bun la greu, nu când îţi vine uşor, râde el. Mama ta a fost un om bun.

Ne întoarcem toţi în tabără, cărând tot ce putem lua cu noi. Blondine are faţa acoperită cu un sac şi mâinile legate la spate. Nesbitt stă cu ea, iar eu stau cu Marcus. Când ajungem în tabără, Celia o preia pe Blondine şi mă întreb dacă o să-i pregătească o cuşcă, ceva. Însă de fapt nici nu-mi pasă. Mă bucur doar că n-a ucis-o Marcus.

Toţi suntem morţi de foame, aşa că mă duc cu ceilalţi la cantină. E deja prânzul şi o mulţime de oameni au venit să mănânce. Când îmi iau porţia de tocană, toată lumea se plânge de una-alta. Tocăniţa e prea apoasă. N-avem pâine. N-avem niciun fruct. N-avem aia, n-avem ailaltă.

Nesbitt vine lângă mine.

— Se cred în vacanţă sau ce? spune.

— Dacă află c-a terminat Blondine pâinea, o să facă moarte de om, glumeşte Gabriel.

— Dacă-i pe-aşa, o omor cu mâna mea, spune Nesbitt.

Când mă uit în jur văd că noi, luptătorii şi cercetaşii, suntem singurul grup amestecat. Restul s-au împărţit pe categorii: Albii cu Albii, Negrii cu Negrii şi Semipurii cu Semipurii. Un grup de Albi de la masa vecină discută despre „prizonieră” –

unii vor să i se facă proces şi să fie executată, alţii vor să fie executată fără proces.

— Fata e belea, spune Nesbitt. Iar dacă o să mai aducem prizonieri în tabără, o să fie şi mai mare beleaua. Trebuie să le dai de mâncare, să-i păzeşti. E mai uşor să-i omori, spune terminându-şi tocăniţa.

— Cred că Celia are de gând s-o interogheze şi s-o trimită înapoi, spune Gabriel.

— Ce? exclamăm eu şi Nesbitt într-un glas holbându-ne la el.

— E logic. Cum ziceai, e prea mare bătaie de cap să ţii prizonieri. Dacă-i dă drumul, Alianţa o să pară că face ce trebuie şi după ce se termină războiul oamenii o să ţină minte. E important să ierţi.

— E important şi să te porţi cu cap. O să-i pună un pistol în mână şi o s-o trimită înapoi în luptă, spun.

— Crezi? spune Gabriel. Eu nu sunt aşa de sigur şi Celia ştie foarte bine cum gândesc Vânătorii. Vânătorii îi omoară pe dezertori, urăsc trădarea, iar dacă eşti luat prizonier, tot trădare înseamnă – au datoria să cadă în luptă. Cu siguranţă n-o să-i facă cine ştie ce primire triumfală. S-ar putea s-o execute chiar. Îmi închipui că Blondine ar prefera să-şi încerce norocul cu noi, în loc să se întoarcă printre Vânători.

Chiar are noimă ce spune el, însă nu ştiu dacă Marcus o să gândească la fel.

Până seara nu apuc să rămân între patru ochi cu Annalise. Seara vine întotdeauna în culcuşul meu de lângă copac după ce îşi termină sarcinile şi rămâne cu mine peste noapte.

De data asta vreau să vorbim. Trebuie să-i spun de Kieran, am aşteptat destul, Annalise trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu fratele ei. Însă, ca de obicei, mi-e greu să aduc vorba.

— De ce nu mă săruţi şi tu? spune ea.

— Mă gândesc.

— La ce?

— Cum aş putea să-ţi spun ceva. Ceva serios.

Se dă mai în spate.

— Ar fi trebuit să-ţi spun cu săptămâni în urmă. Însă nu ţi-am spus. Am tot amânat, am aşteptat momentul potrivit şi aiureli din astea. Însă n-o să se ivească niciun moment potrivit, aşa că trebuie să-ţi spun acum.

Mă priveşte în faţă, aşa că o privesc şi eu în ochi spunându-i:

— E vorba de Kieran.

Aşteaptă. Cred că deja bănuieşte ce vreau să-i zic.

— Ce-i cu el?

— Ştii că ţi-am povestit că am ucis un Vânător în Elveţia? Când îl aşteptam pe Gabriel, doi Vânători care stăteau la cabana lui Mercury mi-au luat urma. M-au găsit şi ne-au atacat pe mine şi pe Nesbitt. Nesbitt l-a ucis pe unul – partenerul lui Kieran.

Annalise aşteaptă să continui.

— Iar celălalt era Kieran.

Se uită în ochii mei şi îi dau lacrimile.

— L-ai ucis?

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi pare rău că n-am făcut-o.

— Îţi pare rău că l-ai omorât?

Nu pot să mint, aşa că nu răspund.

Annalise se ridică şi mă ridic şi eu. Cred că vrea să plece.

— Am avut ocazia să-l ucid înainte şi n-am făcut-o. Dacă el şi partenerul lui nu m-ar fi atacat, ar fi încă în viaţă.

— Ar fi trebuit să-mi zici, spune ea aşezându-se la loc. A fost o brută, un Vânător. Însă a fost fratele meu.

Se şterge la ochi spunând:

— Ce bine-ar fi fost dacă lumea ar fi fost altfel. Dacă şi el era altfel.

Şi începe iar să plângă. O iau în braţe şi o ţin în timp ce plânge, iar într-un târziu se opreşte şi rămâne nemişcată, respirând egal. Stau întins lângă ea privind-o şi o sărut pe obraz cât de tandru pot şi îi şoptesc că o iubesc şi că nu vreau să sufere din cauza mea. Adorm ţinând-o în braţe.

Mă trezesc. E rece. Annalise s-a ridicat în capul oaselor. Dau s-o iau de mână, însă şi-o retrage spunându-mi:

— Kieran era un luptător foarte bun. Cel mai bun, din câte spuneau toţi. Tata zicea că n-avea cum să-l ucidă nimeni, doar era dăruit. Cum de-ai reuşit să-l învingi?

I-am zis de Darul meu, însă nu i-am explicat ce anume se întâmplă. Când mă întreabă schimb subiectul. Nu i-am zis cum e şi că am ucis oameni şi animale după ce m-am preschimbat.

— Spune-mi, Nathan.

— E greu de explicat.

— Încearcă.

— M-am preschimbat în animal. L-am auzit pe Kieran. L-am simţit chiar dacă era nevăzut. Ne-am luptat. M-a înjunghiat.

— Și ce i-ai făcut?

— Annalise, te rog, nu mă întreba.

Annalise începe iar să plângă.

— Tata mi-a povestit odată că Marcus se preschimbă ca să omoare vrăjitori. Să le fure Darurile. Darul invizibilităţii l-a furat de la un alt Vrăjitor Alb. E un Dar util.

— Nu i-am furat Darul, Annalise.

Când mă priveşte în ochi, văd că nu mă crede.

— Chiar mi-ai zice dacă l-ai fi furat?

— Da! Nu te-aş minţi.

— Dar mi-ai ascuns adevărul săptămâni la rând.

— Annalise, mi-am cerut scuze. Îmi cer scuze încă o dată. Ar fi trebuit să-ţi zic mai devreme de Kieran.

— Da, ar fi trebuit. Și ar fi trebuit să-mi zici de Darul tău. E cel mai important atribut al unui

Vrăjitor, doar am zis mereu că reflectă firea omului, numai că tu nu vorbeşti niciodată despre el. Nici acum nu mi-ai zis mare lucru. Pe zi ce trece, semeni din ce în ce mai mult cu tatăl tău.

Se ridică.

— Trebuie să fiu singură un timp, trebuie să mă gândesc, îmi spune şi pleacă.

Mă ridic, aprind focul şi aştept cu ochii la el să se întoarcă Annalise, însă nu se întoarce.

la plimbare

A doua zi Gabriel şi Celia lipsesc de la instrucţia de dimineaţă. În timpul pauzei de prânz Celia vine la mine şi mă cheamă la o plimbare cu ea şi Gabriel. Îmi închipui că e ceva legat de Annalise.

Când ne depărtăm destul, luând-o printre copaci, Celia îmi spune:

— L-am rugat pe Gabriel să vină pentru că m-am gândit că el ar trebui să-ţi spună.

Mă uit la el. A rămas mai în spate şi, după expresia care i se citeşte pe faţă, îmi dau seama despre ce e vorba. Nu are nicio legătură cu Annalise, ci cu Arran sau Deborah.

Mi se face greaţă.

Gabriel vine la mine – măcar are de gând să-mi spună imediat.

— E vorba despre Deborah.

Şi atunci ştiu că a murit.

— Au executat-o acum două zile. Au împuşcat-o pentru spionaj. I-au ucis şi soţul, pentru că a ajutat-o.

Nu e deloc drept. Deloc. Era atât de deşteaptă şi de bună, o Vrăjitoare Albă minunată. Şi ştiu că au interogat-o, au torturat-o. Şi că a fost rău. Sunt atât de furios, că-mi vine să dau cu pumnii, însă Gabriel mă ţine în braţe. Nu ştiu ce să fac, însă oricum nu pot să schimb situaţia, să schimb ceva. E prea târziu, nu mai pot să fac nimic pentru Deborah, vreau s-o mai văd o dată şi n-am cum s-o mai văd niciodată, şi nici măcar nu pot să mi-o închipui când era fericită, şi îi urăsc pentru ce i-au făcut, îi urăsc.

cu arran

Nu mi-am mai văzut fratele de doi ani, însă îl recunosc fără probleme. E înalt, chipeş, aşa cum te aştepţi să arate un Vrăjitor Alb. Vine în tabără într-un grup de Vrăjitori Albi şi Semipuri. Par toţi obosiţi, însă uşuraţi că au ajuns la destinaţie. Arran nu pare deloc uşurat. Am aflat de Deborah acum câteva zile. Mi s-a spus că Arran ştie.

Cum stau şi mă uit de sub copaci, mă mut un pic mai la stânga ca să mă vadă. Mi-am dorit atât de mult să-l văd, să fim iar împreună, însă nu voiam să se întâmple aşa. Probabil că e mai afectat ca mine de pierderea lui Deborah.

Mai trece un pic până se uită spre mine şi atunci înlemneşte. Îl văd că-mi rosteşte numele cu un zâmbet şi cred că şi eu îi zâmbesc când se apropie de mine. Ne îmbrăţişăm. E mai slab decât îl ştiam şi nu mai pare atât de înalt, deşi încă mă depăşeşte în înălţime.

Tot spune că i-a fost dor de mine şi poate că şi eu spun ceva, nu ştiu. Îmi spune că Deborah a făcut ce credea că e bine să facă şi plânge mult, plâng şi eu cu el. Şi îmi amintesc cum era când locuiam în aceeaşi casă şi ne băteam pe baie dimineaţa ca să ne spălăm pe dinţi şi cum se pieptăna ea dimineaţa în prag şi ne asculta pe mine şi pe Arran vorbind, şi apoi îmi amintesc cum stăteam toţi cu bunica dimineaţa la masă. Asta se-ntâmpla acum trei ani, nu mai mult. Mă simt atât de bătrân, şi totuşi Deborah era atât de tânără, nu e deloc drept şi nimic nu are vreo noimă.

În următoarele zile totul e altfel. Arran lucrează cu Van la infirmerie, însă în rest stă numai cu mine. Sunt doi ani de când m-au ridicat de acasă, aşa că vrea să afle tot ce-am făcut după ce ne-am despărţit. Nu pot să-i spun decât o parte, nu-mi place să-i povestesc despre chestiile rele care mi s-au întâmplat. Ellen i-a zis tot ce ştie, adică nu mare lucru, aşa că vrea să afle mai multe. Se uită la tatuajul de pe gât şi la mâinile mele şi îmi pipăie cicatricele de la încheietură. Îi zic să-l întrebe pe Gabriel dacă vrea mai multe detalii.

Apoi mă întreabă de Gabriel şi-i dau acelaşi răspuns:

— Întreabă-l pe Gabriel dacă vrei mai multe detalii.

— O să-l întreb, îmi spune.

— Promite-mi că-mi spui şi mie ce afli, îi zic zâmbind.

Chiar sunt curios să aflu.

— Mă bucur să te văd zâmbind, îmi spune Arran.

— Şi eu.

Apoi îmi amintesc că voiam să-i zic ceva.

— Mai ţii minte când m-am urcat în copac şi te-ai suit după mine şi eu m-am urcat tot mai spre vârf şi tu voiai să cobor? Şi când am coborât am stat unul lângă altul o groază călare pe craca aia şi bălăbănindu-ne picioarele, iar tu te sprijineai de trunchi şi eu de tine?

Încuviinţează din cap.

— Mă gândesc mult la asta. Când am nevoie să mă concentrez pe ceva bun.

Ochii i se umplu de lacrimi şi mă îmbrăţişează şi eu îl îmbrăţişez.

râd

Stau iar de vorbă cu Celia.

— Înainte s-o aresteze, Deborah a mai apucat să ne furnizeze o informaţie, îmi spune Celia. Probabil că de-asta au prins-o, însă i s-a părut atât de important, că şi-a pus viaţa în joc. Wallend a făcut experimente pe Vrăjitori Negri, pe cei care au fost capturaţi lângă Paris acum câteva săptămâni. A creat un soi de tatuaj, îi tatuează pe pielea de deasupra inimii. Deşi experimentele sunt pe Vrăjitori Negri, credem că vrea să creeze un tatuaj pentru Vânători.

— De ce? o întreb. La ce e bun tatuajul ăla?

— Deborah n-a reuşit să afle. Ai văzut vreun Vânător cu vreun tatuaj bizar pe piept?

— Nu m-am uitat.

— De-acum înainte trebuie să ne uităm, spune şi şovăie apoi, cu ochii la mine. Dacă eşti gata de o nouă misiune.

— De ce să nu fiu gata?

— Vreau doar să mă asigur că poţi să te controlezi. E greu să-ţi pierzi sora. Ştiu foarte bine.

— N-am pierdut-o. Ei m-au smuls de lângă ea cu ani în urmă şi acum au executat-o.

Celia îşi răsfrânge buza de jos.

— Bine, zic oftând. N-ai decât să mă scoţi pe tuşă. Însă atunci îţi sugerez să-l scoţi şi pe Marcus, pentru că el s-ar putea să facă ravagii mult mai rău decât mine.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc, încuviinţează Celia. Te-ai ocupat foarte bine de Blondine atunci şi ai reuşit să-l ţii pe Marcus în frâu.

— Ce s-a întâmplat cu Blondine?

— Am trimis-o înapoi. I-am văzut numele pe ultima listă cu persoanele executate pe care ne-a trimis-o Deborah. A fost executată pentru dezertare, scria.

— Ştiai că aşa o să facă.

— N-am ştiut sigur. Însă chiar a dezertat. Trebuia să nu se lase, să lupte.

— Dacă ar fi ucis-o Marcus, toată lumea ar fi zis că e un animal. Dar dac-o trimiţi înapoi, nimeni nu se sinchiseşte.

Celia nu răspunde.

— Blondine n-ar fi suferit atâta dacă-l lăsam pe Marcus s-o ucidă.

Urmează o incursiune minoră. Printre altele, Deborah ne-a trimis şi o listă cu bazele Vânătorilor din nordul Franţei, inclusiv câţi Vânători se află în fiecare. Dacă n-am fi avut-o, n-am fi putut să organizăm nicio incursiune şi n-am fi avut deloc succes. Îi datorăm atât de mult. Celia e prinsă în tot felul de întruniri cu rebelii proaspăt sosiţi. De la o vreme se ocupă mai mult de aspectele administrative, n-am mai văzut-o de zile bune la instrucţie.

Aşadar Greatorex conduce atacul, ceea ce nu mă deranjează deloc, e un comandant bun. E serioasă şi profesionistă, cum e şi Celia, cum sunt toţi Vânătorii, însă pare mai omenoasă, pare să înţeleagă că luptătorii sunt indivizi cu personalităţi diferite, aşa că ne vorbeşte fiecăruia altfel. Cu mine glumeşte, râde pe seama mea. Cu Nesbitt e dură, însă niciodată foarte critică. Cu Gabriel îşi ia un ton profesional. Pe Sameen o încurajează tot timpul. O respect mult, ca toţi ceilalţi.

Nesbitt se ciondăneşte tot timpul cu ea pe tema numelui ei. Greatorex e numele de familie, nimeni nu-i cunoaşte numele mic. Cred că se jenează. Nu vrea să spună cum o cheamă, în niciun caz când o întreabă Nesbitt.

— Nesbitt, cum ziceai că te mai cheamă? îl întreb eu. Cumva e un nume de care ţi-e ruşine?

Atunci mă înjură şi mă apuc să enumer tot felul de nume.

— Gerald? Arthur? Nu cumva te cheamă… Gabrielle?

De-atunci n-o mai bate chiar tot timpul la cap pe Greatorex să-i spună cum o cheamă.

Greatorex trece iar în revistă planul de luptă. O să fie opt Vânători. O să dăm atacul în zori, luptând în perechi, cu excepţia lui Marcus, care o să se ocupe de etapa iniţială a atacului, cea mai periculoasă, profitând de Darul său de a se face invizibil. Eu pot să mă mişc foarte rapid, aşa că o să mă iau după fugari. Dacă vreun Vânător încearcă s-o şteargă, sarcina mea este să-l prind din urmă. Nesbitt se pricepe la luat urme, aşa că poate să mă ajute dacă e cazul, însă până acum nimeni nu mi-a scăpat. M-am specializat în prins fugari.

Pare să fie un atac de rutină.

Numai că niciodată nu e. Când omori oameni, tot timpul se întâmplă ceva nasol sau mai rău decât te aşteptai, ceva oribil. Urăsc Vânătorii. N-am niciun strop de înţelegere pentru ei. Nu ştiu ce simt pentru Blondine, însă nu înţelegere. Sunt furios pe ea, cred. Cum spune Gabriel, aproape totul mă înfurie. Mă înfurie că Blondine a făcut prostia să se alăture Vânătorilor. Mă înfurie că Wallend face experimente pe oameni. Că Soul mi-a omorât sora. Că lumea e de rahat. A, da, şi că Annalise nu are deloc înţelegere, pentru că de-abia dacă mai vorbeşte cu mine şi de când i-am zis de Kieran, am făcut sex doar o dată şi n-a fost deloc ca pe vremuri; cumva am simţit că a făcut-o pentru că a murit Deborah, şi nu-mi vine să cred că i-am zis iar că o iubesc. Iar. Şi de data asta nu mi-a răspuns.

Atacul are loc conform planului. Sunt opt Vânători. Marcus merge primul şi îi omoară aproape pe toţi. Un singur Vânător încearcă să fugă

– un băiat care nici măcar nu poate să alerge repede. Mă iau după el. Îl prind fără probleme. Îi tai beregata. Mereu mă asigur că sunt morţi. Nu mai vreau niciun prizonier. Mă întorc în tabăra Vânătorilor cu mâinile pline de sânge.

Când mă duc lângă ceilalţi îi văd că s-au strâns în jurul lui Gabriel, care stă îngenuncheat lângă un Vânător. E o femeie împuşcată în stomac. E pe moarte, nimeni nu poate s-o salveze. Nu putem s-o luăm nici prizonieră, însă mai e vreo oră până rămâne fără puteri.

Îmi şterg mâinile şi cuţitul de sânge pe hainele unui Vânător care zace mort la picioarele mele.

Gabriel vorbeşte cu Vânătoarea care trage să moară, o întreabă dacă are vreun tatuaj. Ea îl înjură. Gabriel îi spune c-o să se uite să vadă dacă are tatuaje. Mă mir că se uită – îi taie geaca şi tricoul, însă nu are niciun tatuaj.

Mă uit la cadavrul de la picioarele mele şi-i tai geaca şi tricoul, dezvelindu-i sânii. Nimic. Nu-mi vine să cred că trebuie să fac aşa ceva.

— La ce sunt bune tatuajele? Vă ajută să vă vindecaţi? Vă dau forţă? Un alt Dar?

— Vă blindează împotriva gloanţelor? Vă parfumează băşinile, de mirosiţi a trandafiri?

Îmi amintesc că am uitat să verific dacă băiatul pe care l-am ucis avea vreun tatuaj. Dau să mă duc la el. Annalise e chiar în spatele meu. A urmărit ce facem, a tras cu urechea. Nu ştiu cât a auzit, însă îmi închipui că multe. E palidă la faţă.

— N-am putea să chemăm un tămăduitor s-o ajute?

Nu cu mine vorbeşte, nu s-a adresat cuiva anume, mai mult gândeşte cu voce tare.

— E împuşcată în burtă, spun. N-ai ce să faci.

— Doar să râzi, poate, spune uitându-se la mine.

Nu mi-am dat seama c-am râs la gluma lui Nesbitt, însă poate că am râs. Totul pare o glumă proastă.

Atunci vine Greatorex şi ne zice să ne vedem de treburi.

— Şi tu, Gabriel. Las-o.

Vânătoarea blestemă, ne spune c-o să murim toţi, că asta merităm, suntem gunoaie. Are o voce surprinzător de puternică. Atunci se duce Marcus la ea, îngenunchează şi-i vâră Fairbornul în beregată. Sângele gâlgâie din rană, şi femeia zvâcneşte o dată şi moare fără să mai scoată un sunet. Marcus îşi şterge cuţitul de hainele Vânătoarei şi pleacă spunând:

— Trebuia să se ocupe cineva de ea acum zece minute. Mă uit la Annalise. Se uită cu ochi mari la femeia ucisă. Sarah e lângă ea. Ştiu că nu mă vrea în preajmă.

Mă întorc cu Marcus în tabără, mă spăl în pârâul din pădure şi rămân acolo cu Marcus toată ziua.

A doua zi dimineaţă o văd pe Annalise la masă. Stă cu Sarah, cum a prins obiceiul de la o vreme. Le întreb dacă pot să mă aşez lângă ele. Annalise încuviinţează din cap. Mă aşez în faţa ei, nu lângă ea.

— Crezi că e vina mea că a murit Vânătoarea aia ieri? o întreb.

— Nu, îmi răspunde, însă apoi mă priveşte în ochi şi continuă: Numai că ai râs, Nathan. Ea era pe moarte şi tu făceai glume cu Nesbitt.

— Ştii câţi oameni am ucis, Annalise? Cu cei de ieri se fac douăzeci şi trei. Crezi că e ceva amuzant în asta?

— Nu prea.

— Exact. E de rahat. Cei mai mulţi Vânători cu care avem de-a face sunt ca ăia de ieri. Elevi, puşti cu caş la gură. Însă pot să ne ucidă pe toţi. Aşa că-i ucidem noi. Însă poate că mâine o să aibă ei noroc. Nu ştiu. Data următoare unul dintre noi s-ar putea să nu se mai întoarcă. Aşa că nu mă judeca, nu ne judeca pentru faptele noastre. Încercăm să facem fată situaţiei. Atâta tot.

Mă ridic şi plec, tot sperând c-o să vină în fugă după mine şi o să ne împăcăm. Când ajung lângă copaci mă întorc să arunc o privire şi atunci le văd, pe ea şi Sarah, care o cuprinde cu braţul, intrând într-unul din corturile îngrămădite unul lângă altul în poiana unde la început nu fusese decât barul.

A doua zi îi spun lui Arran ce s-a întâmplat între mine şi Annalise. Îi povestesc despre Darul meu şi despre Kieran.

— Nu eşti deloc un om rău, Nathan, îmi spune el. Nu eşti un sălbatic şi nu eşti nici tatăl tău. Vorbeşte cu Annalise, fii sincer cu ea. E tot ce poţi să faci.

— Acum nu mai ai nicio problemă cu relaţia noastră?

— Nici înainte n-aveam vreo problemă, doar că mi se părea prea periculos. Însă acum… asta nu mai e deloc o problemă, măcar atât.

O caut pe Annalise, ferm hotărât să vorbesc cu ea fără să mă enervez, deşi habar n-am încă ce-o să-i spun. O caut în cortul cu provizii, însă e gol. Atunci intră Sarah. Cumva mă aştept să fie şi Annalise cu ea, doar au ajuns aproape nedespărţite.

— Nu-i aici, îmi spune Sarah.

Când o iau spre ieşire, Sarah se fereşte din calea mea.

— Nu vrea să te vadă, îmi spune când trec pe lângă ea.

Mă opresc.

Ştiu că trebuie să-mi păstrez calmul.

— Păi, eu aş vrea s-o văd, aşa că…, spun după ce respir adânc.

— Mai bine o laşi în pace. N-are nevoie de tine.

— De cine-are nevoie, de tine?

— Are nevoie de oameni de treabă.

— Adică de Vrăjitori Albi de treabă, îmi închipui, nu?

— Tu ai spus-o.

— Ei bine, nu mă interesează deloc ce crezi tu. Şi oricum, te-nşeli.

Mă duc la Sarah şi-i spun printre dinţi:

— Să-ţi zic o chestie. Vrăjitorii ăia Albi de treabă au încuiat-o pe Annalise fără probleme în camera ei şi ar fi lăsat-o să moară fără probleme în mâinile lui Mercury. Niciunul dintre Vrăjitorii ăia Albi de treabă n-a fost dispus să-şi pună viaţa-n joc ca s-o ajute. Aşa c-a trebuit s-o facă Vrăjitorii non-Albi şi nu chiar aşa de cumsecade.

— Mi-a zis ce-ai făcut. Sigur, ai avut mare curaj. Însă fii sincer, îţi place.

— Ce?

— Pe mine nu mă prosteşti cu prefăcătoria ta – vai, cât de groaznic e să omori oameni. Nimeni nu pune botul la aşa ceva, toată lumea ştie că-ţi place la nebunie.

— Şi cum de ştie „toată lumea" ce-mi place mie?

— Se ştie foarte bine că în atacuri nu lupţi cu nicio armă de foc, ci îi înjunghii pe Vânători, le tai beregata şi le despici burţile. Lumea spune că la un moment dat o să începi să-i mănânci.

Clatin din cap, minunându-mă.

— Aşa face taică-tu – se preschimbă în animal şi mănâncă oameni. Aşa o să faci şi tu, dacă n-ai făcut-o deja.

— Te-aş scuipa în faţă, dar nu meriţi nici atâta lucru, îi spun aplecându-mă spre ea.

Se dă înapoi cu un aer speriat, însă îmi spune:

— Am dreptate, aşa-i?

Îi întorc spatele şi plec.

— N-ar trebui să fii cu ea, strigă după mine. Dacă ţii la ea, las-o în pace.

întrunirea

Peste patru zile, Celia ne cheamă pe toţi în cortul ei – nimic neobişnuit, doar acolo ne întâlnim ca să punem la punct atacurile şi ca să dăm raportul după aceea. Când mă duc într-acolo, le văd pe Annalise şi pe Sarah. N-am apucat să vorbesc între patru ochi cu Annalise de la confruntarea cu Sarah, deşi am încercat. M-am întâlnit cu Annalise de două ori la cantină, însă când m-am dus la ea să vorbim, s-a ridicat de la masă şi a plecat.

Aştept un pic, să văd dacă Annalise şi Sarah o iau spre depozite, însă le văd intrând în cortul Celiei. Atunci rămân locului nehotărât, întrebându-mă dacă nu cumva e vreo greşeală la mijloc. Apoi soseşte un cuplu care lucrează la cantină şi intră în cort. Vine şi Gabriel, mă vede şi vine la mijloc.

— Ştii ce se-ntâmplă? îl întreb.

— Se zvoneşte că s-a întors Van.

Înăuntru s-au instalat mai multe rânduri de scaune, iar Celia şi Van stau aşezate în faţă. N-am mai văzut-o pe Van de câteva zile – Arran mi-a zis că a fost plecată să convingă mai mulţi Vrăjitori Negri să se alăture rebelilor. Nesbitt stă în picioare mai în faţă, parcă gata să ţopăie de entuziasm. Tocmai s-a întors din recunoaştere. Eu şi Gabriel rămânem în picioare în spate. Cortul se umple de luptători şi cercetaşi, la care se adaugă şi oameni din alte grupuri: Tămăduitori, Bucătărie şi Tabără, plus câţiva de la Capturi şi Provizii, între care e şi Annalise.

Marcus soseşte la urmă şi vine lângă mine. Practic toată lumea din cort profită de ocazie ca să se întoarcă şi să se zgâiască la el.

— Ştiu că majoritatea nu-l prea văd prin zonă, însă se uită la el ca la circ.

Gabriel se întoarce spre mine şi parcă şi el se cam zgâieşte.

— Nu-i numai asta, Nathan, îmi spune. Când stai lângă tatăl tău sare în ochi cât de mult semănaţi.

Atunci observ că Annalise se uită şi ea la noi, însă când îmi întâlneşte privirea se întoarce iar cu spatele.

— Nu-ţi doreşti uneori să vină un val şi să-i măture pe toţi? mă întreabă Marcus.

Uitându-mă la oamenii din încăpere, trebuie să recunosc că de unii nu mi-ar fi dor deloc, însă de alţii da. Nu vreau s-o ia niciun val pe Annalise, vreau să vină să stea lângă mine.

Nu Celia, ci Van ia cuvântul. Spune că în tabără s-au creat anumite probleme. Suntem aproape două sute de oameni cu totul, însă puţini ştiu să lupte şi toată lumea trebuie să mănânce. Practic, sunt o groază de oameni şi prea puţine resurse. Problema hranei şi a apei e bine cunoscută, precum şi problema serviciilor sanitare. N-avem destule corturi şi pături. Nici măcar lanterne şi căni.

— Cei de la Capturi şi Provizii o să facă rost de cele necesare în următoarele zile. Le vor cumpăra de la magazinele supuşilor ca până acum, însă au mai sosit încă douăzeci de oameni noi şi trebuie să avem mare grijă ce facem în afara taberei.

Atunci lumea pare destul de mulţumită, numai că un om se plânge de mâncare – n-avem fructe, alimentaţia nu e deloc variată, n-avem destulă carne, destule legume şi tot aşa. Iar atunci începe să curgă cu plângeri. De ce nu se-ntâmplă nimic? Cum de Soul e încă la putere? De ce durează atâta? De ce nu sărim în ajutorul Vrăjitorilor Albi din celulele lui Soul? Atunci îmi dau seama că o altă problemă ar fi că mai toţi oamenii ăştia n-au ce face toată ziua şi de-asta se smiorcăie şi se plâng atâta şi stau la bârfă.

Van nu vrea să răspundă.

— Nu ăsta e scopul întâlnirii, spune ea.

Atunci Greatorex se-apucă să explice că luptătorii nu au destule arme, mai ales gloanţe de Vânător.

— Însă ne descurcăm, adaugă ea.

Şi îi sunt recunoscător că nu se uită la Marcus atunci. Vrea să spună că fără Marcus n-am fi ieşit victorioşi din incursiunile noastre, cel puţin nu fără pierderi din rândul nostru.

Atunci ia Celia cuvântul. Ne spune că am aflat unde se găseşte un post secret foarte important de-al Vânătorilor, unde se găsesc arme, echipament şi alimente. Aşa vom putea să ne îmbunătăţim mult condiţiile şi să-i destabilizăm pe Vânători.

— Doar şaisprezece Vânători păzesc postul. Şase par cu experienţă şi restul sunt noi recruţi. Greatorex o să conducă atacul în zori. Toţi cei de la Capturi şi oricine e în stare să care obiecte trebuie să fie gata să meargă să ajute cu transportul de cum se termină lupta. Toată lumea din tabără trebuie să participe.

Annalise o să facă parte din echipa de Capturi, iar dacă pe vremuri am sperat că n-o să fie martoră la lupte, acum cumva îmi spun: *N-are decât să vadă cu ochii ei toate ororile astea şi să se convingă.* Celia n-are decât să susţină că rebelii sunt mai nobili decât ceilalţi, însă războiul n-are nimic nobil. Totul e de rahat şi atât.

connor

Greatorex o ia prima pe scurtătură. Sunt uşurat să scap de toţi oamenii ăia şi de nemulţumirile lor şi să mă aflu aici, în liniştea pădurii. Când ajungem de partea cealaltă ne-apucăm imediat să fugim printre copaci. Până la tabăra Vânătorilor facem două ore, tot într-o fugă. Cei de la Capturi şi restul vin şi ei din urmă, numai că ei o iau la pas, aşa că o să ajungă de-abia după ce s-a terminat lupta.

Când mai avem puţin până la tabără, încetinim. E la capătul unui drum forestier. În faţă sunt parcate două camioane şi mai sunt câteva corturi mici, unde pare că dorm Vânătorii. Mai e şi un cort mare cenuşiu, un soi de pavilion, în faţa căruia sunt două lăzi mari de lemn puse una peste alta.

Se crapă de ziuă. Doi Vânători stau de pază, însă mai vine încă unul, ieşind dintr-un cort.

Greatorex analizează rapid situaţia şi dă comenzi. Sunt şaişpe Vânători, iar noi suntem tot şaişpe. Suntem o unitate de luptă bine pregătită. Avem câţiva recruţi noi, toţi buni, serioşi. Sameen, Claudia şi Olivia sunt luptătoare foarte bune. Ne împrăştiem imediat – ştim ce avem de făcut. Eu şi Nesbitt suntem încă parteneri. Însă acum ne cunoaştem şi facem treabă bună.

Marcus se face nevăzut şi atacă primul.

Eu mă uit după fugari. Văd doi. Mă iau mai întâi după cel mai rapid şi când îl prind pe-al doilea deja s-a sfârşit lupta. Mă uit după tatuaje, însă nu găsesc şi dau să mă întorc când devin conştient că se aude un şuierat. De obicei nu mă concentrez pe asta, pentru că toţi Vânătorii poartă mobil. Însă acum se

aude un zgomot puternic, ca şi cum mai multe telefoane ar şuiera la unison.

O iau înapoi spre tabăra Vânătorilor, aşteptându-mă ca sunetul să se amplifice. Cred că sursa e acolo, poate că una dintre cutiile alea e plină de telefoane.

Însă când mă întorc, îmi dau seama că şuieratul se aude la fel. Nu înţeleg ce se întâmplă. Sunt destule telefoane aici, însă dacă toţi Vânătorii au telefon, sunt şaişpe cu totul. Şuieratul din ţeastă se aude mult mai puternic. Vreau să-l întreb pe Marcus, dar nu-l văd nicăieri. Îl întreb pe Nesbitt unde e.

— Nu ştiu, amice. Da' uite ce pradă grasă avem.

Mai că dă ture ţopăind de fericire în jurul celor două lăzi deschise, pline amândouă cu arme. „Iar înăuntru sunt şi mai multe”, spune el intrând în cortul cel mare şi cenuşiu.

— Du-te după Capturi şi ceilalţi! Zi-le să se grăbească, îi strigă Greatorex lui Sophie, o luptătoare nouă, încă în instructaj.

Marcus nu-i nicăieri. Vreau să mă concentrez asupra şuieratului, însă în zonă sunt cadavrele Vânătorilor, care au toţi mobile la ei. Cât stau eu în mijlocul taberei, încercând să înţeleg, Nesbitt iese din cort cu o problemă nouă pe cap, împingând un prizonier de la spate.

— Uite pe cine-am găsit ascuns în fundul cortului.

Vânătorul îşi ţine capul plecat, cu părul blond şi drept acoperindu-i faţa. Nesbitt îl forţează să se lase în genunchi şi atunci tânărul ridică ochii.

Nu l-am mai văzut de când aveam treişpe ani, însă l-aş recunoaşte oriunde. Şi el mă recunoaşte.

— Nathan.

Nu mă gândesc atât la el, cât la Annalise. Ştiu că la Connor ţine mai mult decât la ceilalţi. Ştiu că a ajutat-o să fugă. Încerc să-l privesc cu ochi buni.

Însă apoi începe să-mi spună:

— Nathan, m-au silit, unchiul meu m-a obligat să mă înrolez la Vânători. Nu vreau deloc să fiu aici.

Şi atunci mă apucă dracii. Eu calc pe cadavre şi el se plânge că l-au silit să se înroleze. Tot un laş de toată jena a rămas. Mă duc şi-l scuip în faţă.

— Stai un pic, Nathan, îmi spune Nesbitt făcând pe vocea raţiunii. Să ştii că nu minte. De-asta se ascundea în spate, nu vrea deloc să fie aici.

Mă dau înapoi încercând să mă controlez când apare Gabriel şi întreabă ce se întâmplă, iar atunci mă apuc să-l lămuresc:

— Ah, Gabriel, hai să-ţi prezint un vechi prieten de-al meu. Jigodia asta e Connor. Connor O'Brien, fratele mai mic al lui Annalise. Am fost colegi de şcoală. E Vânător, însă nu-ţi face griji, Gabriel, nu vrea deloc să fie aşa ceva. Nu vrea să facă rău nimănui, asta dacă nu-l obligă, fireşte. Iar dacă îl obligă, atunci îi pare foarte, foarte rău, aşa că nu-i nimic.

Îi întorc spatele, încercând să nu izbucnesc, însă nu reuşesc, aşa că mă întorc şi-i trag un picior în stomac lui Connor urlând:

— Nu-i aşa, Connor?

Connor se îndoaie de spate, gemând; stă în genunchi, cu faţa la pământ.

— Vai, îmi pare rău, Connor, n-am vrut să-ţi fac nimic. Aşa mi se cere să fac, dar de fapt nu vreau.

Gabriel se pune între mine şi Connor, deşi nu e nevoie. Nu-mi mai vine să-l lovesc pe Connor, cu toate că nu mi-a trecut furia.

— N-am nimic, îi zic lui Gabriel. Mi-am ieşit un pic din fire.

Însă mă aplec spre Connor zicând:

— Connor mi-a turnat pulberea aia care-mi ardea pielea când mi-au făcut tăieturile pe spate. Nu pe N, doar pe A.

— Atunci o să-mi scriu *eu* numele pe spatele *lui,* spune Marcus venind întins spre noi.

Îl saltă pe Connor de păr şi-i pune Fairbornul în gât. Connor se holbează la mine cu ochii cât cepele.

— Sau să-i retez capul şi gata? mă întreabă Marcus. Da sau nu?

— Connor!

E Annalise, vine în fugă din capul coloanei de oameni ce se apropie printre copaci.

— Dă-i drumul! strigă.

Ia de jos pistolul scăpat de un Vânător în luptă şi-l îndreaptă spre Marcus.

Mă aşez în faţa lui Marcus, cu mâinile întinse.

— Annalise, lasă pistolul.

— Nu te apropia de mine, Nathan. Spune-i lui Marcus să-i dea drumul lui Connor.

M-am oprit locului, cu braţele încă întinse.

— Annalise, îi spun, încercând să-mi păstrez vocea joasă şi calmă. Nu-i facem nimic lui Connor. Te rog să laşi pistolul. Nu ajută deloc. Lasă pistolul. Te rog.

O văd cum tremură din tot corpul, însă răspunde:

— O să-l las când îi daţi drumul fratelui meu.

Mă întorc spre Marcus şi-i spun cât pot de autoritar:

— E prizonierul nostru, îl lăsăm în seama Celiei, o să dorească să-l interogheze. E problema ei.

Apoi mă întorc iar spre Annalise.

— Te rog, lasă pistolul.

— Promite-mi, îmi spune ea. Promite-mi că nu-i faceţi nimic.

— Da, îţi promit. E prizonierul nostru.

Atunci coboară pistolul.

Mă întorc spre tata şi îi spun:

— Îl lăsăm în seama Celiei.

— O să-mi scriu numele pe spinarea lui când termină cu el, spune, însă îi dă drumul la păr şi Connor se prăbuşeşte în faţă.

Şi în clipa aia se aude un foc de armă din stânga şi un om de la Capturi de lângă mine se prăbuşeşte

la pământ. Un alt foc de armă, un ţipăt şi un alt om se prăbuşeşte.

— Vânători! Vânători! strigă cineva şi alţii se apucă şi ei să ţipe.

Oamenii de la Capturi dau fuga înapoi, pe unde au venit, însă în faţa lor desluşesc siluetele negre ale Vânătorilor. De-acolo venea şuieratul. Au stat ascunşi în copaci de la bun început. Nevăzuţi. Însă acum, că şi-au făcut apariţia, ne-au înconjurat. A fost o capcană.

Gabriel trage în Vânători, însă apar şi mai mulţi.

— Toată lumea la pământ! strigă Greatorex. Păzea!

Însă glasul îi e aproape înecat în strigăte şi focuri de armă.

Annalise e încă în picioare, la adăpostul copacului din dreapta. Eu m-am lăsat pe vine. În jur, gloanţele se înfig în pământ.

— Annalise, lasă-te la pământ, îi strig.

Nu mă aude sau nu mă ascultă – tot în picioare rămâne. Dau să mai strig o dată când Annalise ridică pistolul, iar atunci mă întorc, crezând că o atacă vreun Vânător. Însă e şi mai rău.

Connor se târăşte spre lada cu arme.

— Nu, Connor. Nu!

Însă e prea târziu. Marcus e prea turbat. Îl înşfacă pe Connor de păr, îl întoarce cu faţa la mine şi îl înjunghie în gât cu ochii la mine.

Annalise trage o dată şi încă o dată.

Marcus se clatină.

Al doilea glonţ nimereşte cu câţiva centimetri mai sus de primul, tot în piept. Pe cămaşă i se întind pete roşii şi cade în genunchi. Încremenesc cu ochii la el.

Tata a fost împuşcat.

Mă întorc spre Annalise, care încă ţine pistolul îndreptat spre Marcus.

Mă vâr între ei ca să-l apăr, îndreptându-mă de spate.

— Mi-ai promis! Mi-ai promis! urlă la mine.

Atunci se aud împuşcături în jur şi Gabriel sare şi mă trage la pământ, întinzându-se peste mine, să mă apere. Când îmi ridic privirea, Annalise nu mai e.

încetineşte timpul

Dau fuga până la Marcus, aplecat bine de spate ca să mă feresc. Trebuie să-l trag după lăzi. E rănit grav, însă nu mortal. Doar e Marcus – e foarte puternic, se vindecă, o să fie bine.

— Poţi să rezişti până ne-ntoarcem la Van, îi spun.

— Nu prea ştiu cum o să mă duci până acolo, spune el tuşind. Sau în altă parte.

Are dreptate – cei mai mulţi membri ai Alianţei au fugit, însă dacă se-ntoarce vreunul la scurtătură şi Vânătorii o găsesc, suntem toţi pierduţi. Pe jos zac patru, cinci rebeli morţi şi în depărtare văd cum se prăbuşeşte unul, rămas la urmă. Atunci îmi dau seama că totul a fost orchestrat foarte bine. Vânătorii au fost pe fază şi au reperat probabil scurtătura – poate deja au pus stăpânire pe tabăra noastră.

Nesbitt ni se alătură şi el târâş.

— Cei mai mulţi Vânători s-au luat după oamenii de la Capturi, însă suntem încă înconjuraţi, ne spune.

Gabriel îl ajută să mute nişte lăzi ca să clădească o baricadă într-o parte. La picioarele noastre sunt cutiile cu arme. Gabriel le verifică, încearcă să tragă. Niciuna nu merge. Toate sunt defecte.

Am picat în capcană.

Greatorex, Claudia şi Sameen sunt în preajmă, ascunse după alte lăzi. Lângă ele zace cadavrul Oliviei. Ceilalţi au fugit.

Nesbitt îi întinde plosca lui Marcus.

— E doar apă, îi spune.

Marcus o ia, însă îi tremură mâna.

— Are cineva vreo idee genială? întreabă Nesbitt.

— Trebuie să plecăm cât mai repede, spune Gabriel. În jur am numărat şaişpe Vânători. Însă o să vină înapoi şi restul.

— S-ar putea să mai fie, spun. Cred că ei sunt cei tatuaţi de Wallend. Cred că pot să se facă nevăzuţi.

— La dracu'! pufneşte Nesbitt.

— Da, încuviinţează Marcus. La dracu'!

— Poţi să alergi, Marcus? îl întreabă Gabriel.

— Nu cred…

Din colţul gurii i se prelinge sânge şi începe să tuşească. Văd că se vindecă, şi se vindecă repede, însă n-o să reziste mult.

— Deocamdată nu mă simt în stare nici să mă ridic. Gloanţele astea sunt date dracului, aşa-i?

— Nu putem să le scoatem? Cum l-ai scos pe al meu?

— Unul e în plămâni, dacă mi-l scoţi, oricum o să mor.

Se aud iar împuşcături şi ştiu că Marcus n-are cum să fugă de Vânători. Mă uit în jur. Nici eu nu ştiu dacă pot să fug.

Nesbitt şi Gabriel s-au dat mai încolo şi fac schimb de focuri cu un grup de patru Vânători care s-au furişat lângă noi.

— Nu prea mai am cine ştie ce forţă, însă cred că pot să vă ajut să fugiţi. Pot să încetinesc timpul destul. Poate n-o să dureze decât vreun minut, poate nici atât. Însă aşa o să puteţi să treceţi de Vânătorii din jur.

— Şi tu ce faci?

— Eu rămân aici.

— O să te sprijin eu, îi spun clătinând din cap. O să te scoatem de-aici.

— Nu, nu facem deloc aşa. O să mă mişc prea încet. Trebuie să fugi.

— Nu.

— N-am cum să mă vindec. Sunt pe moarte, Nathan. Trebuie să îndeplineşti profeţia. Ştii doar, nu? Asta am văzut atunci.

— Nu, nu pot, clatin eu din cap.

— Ba poţi. O să te-ajute Fairbornul. O să vrea să mă taie. Desfă-mi coastele şi mănâncă-mi inima. Cât eşti om. Aşa s-a petrecut totul în viziunea mea. Ia-mi Darurile. Ia-le şi foloseşte-le.

Am impresia că viaţa m-a condus exact spre momentul ăsta, numai că nu vreau deloc să se întâmple.

— Doar aşa ai o şansă, Nathan.

— Nu pot.

Însă văd că Marcus e foarte hotărât şi ţine neapărat să fac asta.

Când Gabriel se târăşte înapoi la noi, Marcus îi spune:

— Să-ţi spun care-i planul. Vreau să te asiguri că Nathan se ţine de el şi scapă de aici. Cred că încă mai pot să opresc timpul cam treizeci de secunde, poate mai mult. Aşa puteţi să fugiţi. Omorâţi câţi Vânători apucaţi şi întâlniţi-vă apoi acolo, departe.

Şi arată în direcţia opusă scurtăturii.

— Nathan rămâne cu mine. Când e gata s-o ia din loc, tu trebuie să-l acoperi. Dacă mai e vreun Vânător viu, atrage-l departe de Nathan.

Eu clatin din cap, însă Gabriel spune:

— Da. O să mă asigur că scapă teafăr. Le zic şi celorlalţi.

Şi se târăşte spre Greatorex şi Nesbitt.

Marcus îmi pune mâna pe umăr.

— Nathan, mă bucur că te-am cunoscut măcar puţin. Poate prea puţin şi prea târziu. Mi-aş fi dorit să avem mai mult timp.

Apoi îşi ia mâna şi scoate Fairbornul din geacă.

— Nathan, mor. Însă nu vreau să mor degeaba. Vreau să-ți dau ție Darurile mele.

Clatin din cap. Nu pot să-l omor în ruptul capului, d-apoi să-i mănânc inima.

— Eşti puternic. Poţi. Omoară-mă, apoi omoară-i pe Soul şi pe restul. Omoară-i pe toţi.

Îmi pune Fairbornul în palmă.

— Nu vrei s-o faci de dragul meu, Nathan?

Când mă uit în ochii lui, triunghiurile negre se mişcă lent, prea lent. Ştiu că n-am cum să-l salvez. Trebuie să fac ce-mi cere.

Scot Fairbornul din teacă şi simt că vrea să-l omoare pe tata.

— O să-i omor pe toţi.

— Să nu uiţi că eu am vrut s-o faci. Sunt mândru de tine.

Apoi tuşeşte iar.

— O să mă obosească mult farmecul. De cum o ia timpul iar din loc o să fiu foarte slăbit şi n-o să mai pot să mă vindec. Atunci va trebui să mânuieşti Fairbornul.

Începe să-şi frece palmele în cerc, din ce în ce mai repede, în cercuri din ce în ce mai mici. Se opreşte, trage aer în piept şi o ia de la capăt. Apoi iar se opreşte şi iar începe. De data asta se opreşte, ducându-şi mâinile la tâmple. Apoi se uită la mine şi văd că farmecul funcţionează şi tata se concentrează asupra lui, însă se chinuie. Îl sleieşte de energie. Îi tremură mâinile.

— Zi-le s-o ia la fugă, îmi spune.

Mă uit la Gabriel. Nimic nu mai mişcă, îmi dau seama că timpul s-a oprit.

— Fugiţi! îi strig, deşi nu mai ştiu ce se întâmplă.

Gabriel, Nesbitt şi ceilalţi o iau la goană. Se aud câteva focuri de armă. Văd cum se prăbuşeşte un Vânător, apoi altul. Apoi, mult prea repede, lumea se repune în mişcare.

Urmează grozăvia.

Dacă n-ar fi profeţia, n-aş fi în stare, dacă nu mă îndemna el, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Te iubesc, Nathan, îmi spune el. Întotdeauna te-am iubit.

Ochii îi sunt negri, iar triunghiurile goale se răsucesc tot mai încet şi se opresc.

Trec la treabă, fără să-mi iau privirea de la ochii tatălui meu. Fairbornul de-abia aşteaptă să se înfigă şi să spintece tot. Mă ajută. Desfac pieptul tatei şi mănânc din el, în timp ce triunghiurile i se şterg din ochi, îi înghit inima, simţindu-i gustul pe limbă.

o văd pe jessica

Nu prea ştiu ce se întâmplă după ce-l omor pe tata. Ştiu că încă mai sunt Vânători în zonă, însă acum Greatorex şi ceilalţi au trecut la atac. Schimbarea de poziţie i-a buimăcit pe Vânători şi aşa reuşesc să fug. Las în urmă trupul neînsufleţit al tatei – e greu, însă după ce o iau din loc picioarele parcă mi se mişcă de la sine.

Îl văd pe Gabriel mai în faţă şi fug până la el. Însă de fapt nu-l văd decât pe tata cum se uită la mine, ochii lui ficşi, triunghiurile care se topesc. Îi simt în gură gustul inimii. Sunt gata să vărs, însă mă abţin cât pot.

— Nathan, uită-te la mine, îmi spune Gabriel. Îmi dau seama că m-a înşfăcat de braţe.

— Uită-te la mine!

Îi dau ascultare. Însă nu prea ştiu ce văd. Nu pot să mă concentrez.

Îmi tot vorbeşte. Nu ştiu ce-mi spune. Îmi amintesc când mi-a spus tata că mă iubeşte. Nici n-am apucat să-l cunosc. Şi acum l-am ucis. A curs atâta sânge, atâta sânge. Simt că-mi cedează genunchii, Gabriel mă trage în sus şi urlă la mine.

— Nathan!

Nesbitt vine în fugă, mă vede şi se opreşte locului, exclamând:

— Fir-ar să fie!

Nu ştia ce am de gând.

Sosesc Greatorex şi ceilalţi şi se holbează cu toţii la mine. Ştiu că sunt plin de sânge peste tot – pe faţă, pe piept, pe mâini.

— Trebuie să mergem, spune Greatorex. Vin şi mai mulţi Vânători.

Gabriel mă trage după el, apucându-mă de braţ.

Greatorex şi Sameen sunt în faţă, Claudia e la dreapta şi Gabriel e lângă mine, la stânga.

Mă ajută să fug. Îmi mai vin în fire. Însă nu ne mişcăm destul de repede. Vânătorii s-au luat după noi. Gonim mai departe, şi cu cât alerg mai mult, cu atât mă simt mai bine, mai puternic. Acum sunt în frunte. Se aude iar un foc de armă, apoi un ţipăt, şi când mă întorc, o văd pe Sameen căzând. N-a murit. Gabriel încetineşte, apoi se opreşte şi mă duc la el. Sameen e la douăzeci de paşi de noi.

— Nu te opri, îi zic. Rămâi cu Nesbitt, o să vă ajung din urmă.

— Nu, spune el clătinând din cap, e partenera mea. I-am zis tatălui tău…

— Nu! Eu sunt mai rapid decât tine. Pot să scap. Du-te. Dacă nu te-ajung din urmă în câteva minute, ne vedem la locul nostru de întâlnire. Însă dacă mai zăboveşti pe-aici, mă pui în pericol.

Mă ameninţă cu degetul – ştie că am nevoie să fiu singur.

— Ne vedem la locul de întâlnire.

— Da. Fugi.

O ia din loc.

Mă întorc la Sameen. Încă țin Fairbornul în mână.

Îngenunchez lângă ea. Au împuşcat-o în spate, însă din gură şi nas îi curge sânge.

— Îmi pare rău, Sameen, îi spun.

Nu răspunde, doar se uită la mine. Îi tai beregata.

Iar sânge, sânge unde vezi cu ochii. Îmi picură de pe mâini.

Mă ridic şi mă uit în spate, la Vânători, să mă vadă ca lumea. Atunci unul dintre ei îmi atrage privirea – e aproape în frunte. Apuc s-o zăresc doar o clipă. Însă ştiu că ea e. Sora mea Jessica. Ea ne-a întins capcana.

Ştiu că pot să alerg mai repede decât ei. Sunt în stare de şoc, însă în putere, sunt mai puternic ca

oricând. Când alerg nu trebuie să gândesc. Nici nu vreau să gândesc. Alerg şi atât. O iau la stânga, gonind cât mă ţin picioarele departe de Nesbitt, Gabriel şi Greatorex, cu Vânătorii după mine.

roşu

Nu poţi să stai şi să numeri la nesfârşit câţi oameni au murit. Sunt o groază. Tot mai apare câte unul. Nu poţi să stai şi să te gândeşti la nimic prea mult. Trebuie să mergi mai departe. Însă de câte ori ai impresia că n-o să mai dai de niciun cadavru, mai zăreşti unul. O femeie, un bărbat, toţi membri ai Alianţei, toţi morţi, împuşcaţi de obicei în spate.

Ai ajuns într-o vale domoală, câţiva rebeli au fugit încoace. Cadavrele zac în grămezi, de parcă s-au predat, însă apoi au fost împuşcaţi, unii în cap – executaţi.

Îi numeri. Atâta poţi să faci. Nouă cu totul.

Dacă Marcus ar fi fost în viaţă, dacă nu l-ar fi împuşcat Annalise, cei mai mulţi ar trăi încă. Marcus ar fi putut să le ţină piept măcar o vreme, să ucidă destui. Toţi oamenii ăştia au căzut din vina lui Annalise.

Însă trebuie să laşi valea în urmă, altfel o să mori şi tu. Vânătorii o să vină să verifice dacă a mai rămas cineva în viaţă din greşeală.

Când începi să urci coasta văii şi apoi cobori versantul abrupt, în valea următoare, printre copacii bătrâni începe să plouă. Între copaci sunt pietre mari rotunde, îmbrăcate în muşchi, iar din pământ cresc ferigi dese – e un colţ de lume bogat, verde şi frumos. Te aşezi pe jos, prea obosit ca să mai înaintezi. Ferigile se înalţă deasupra ta şi ploaia răpăie. Îţi freci faţa cu degetele şi simţi că arzi pe dinăuntru. Inima lui Marcus ţi-a încredinţat deja Darurile ei, însă te-a sleit de puteri şi cine ştie ce-ţi mai face.

Îţi pleci capul şi ploaia se prelinge de pe tine în şiroaie roşii, care se pierd în noroiul şi în sângele din jur.

Vrei să dormi, însă când închizi ochii vezi iar tot ce s-a întâmplat: cum l-a ameninţat Annalise cu pistolul pe Marcus, cum s-a înfipt Fairbornul în Marcus, cum i-a spintecat carnea, cum i-ai desfăcut coastele şi tot sângele, şi tot ce a trebuit să faci.

N-ar fi fost nevoie să-l ucizi pe Marcus, n-ar fi fost nevoie să faci toate astea dacă n-ar fi fost Annalise.

Zaci acolo, în ploaie. Tot revezi în minte ce s-a întâmplat. Azi n-ai nimic altceva de făcut. Însă mâine o să fie altfel. Mâine te duci după ea.

mulţumiri

Jumătatea Sălbatică e a doua mea carte de pe piaţă şi procesul scrierii (şi rescrierii, şi rescrierii) a fost cu totul altfel decât în cazul primului meu roman, *Jumătatea Rea.* Data viitoare trebuie neapărat să-mi concep intriga mult mai bine înainte să încep. Le sunt extrem de recunoscătoare tuturor membrilor echipelor fenomenale de la Puffin şi Viking pentru că m-au ajutat să transplantez această poveste din minte pe rafturi – nu doar pe rafturile din Marea Britanie şi Statele Unite, ci din toată lumea (chiar şi din ţări pe care le-am căutat pe Google pentru că nu ştiam unde sunt). Ca întotdeauna, Claire Wilson, agenta mea, a fost o adevărată stea.

Dacă doriţi să ştiţi, citatul „văd războaie, năprasnice războaie, şi Tibrul în spume rostogolind valuri de sânge” e un citat în traducere din *Eneida* lui Vergilius, *„bella, horrida bella, et Thybrim multo spumantem sanguine cerno*”, peste care am dat după ce am citit discursul „Râurilor de sânge” al lui Enoch Powell şi apoi am căutat (cu ajutorul lui Google) citatul la care face referinţă. Cred că se potriveşte mult mai bine în *Jumătatea Sălbatică* decât în discursul lui Powell, care l-a folosit eronat (vezi http://edithorial.blogspot.co.uk/2013/04/ how-enoch-powell-got-vergil-wrong.html).

Când soseşte la casa de lângă lacul Geneva, Nesbitt cântă minunatul cântec „Ain’t Nobody Here But Us Chickens”, scris de Joan Whitney şi Alex Kramer, pe care el unul (ca şi mine) l-a auzit pentru prima dată în *The Muppet Show.*

E minunat să călătoreşti prin Europa şi chiar am sperat să fac un pic de cercetare pe teren când am

scris *Jumătatea Sălbatică.* Din păcate, timpul mi-a fost potrivnic, prin urmare, când a venit vorba de anumite locuri (Spania, Basel, lacul cu aisbergul din Norvegia), a trebuit să fac apel la memorie, la Google şi la hărţile rutiere de pe site-ul www.theaa.com pentru a stabili rutele şi orele.

Le mulţumesc de asemenea minunaţilor şi prietenoşilor fani ai romanului *Jumătatea Rea,* precum şi celor care mă urmăresc pe Twitter, în special celor care m-au ajutat să le dau nume Vrăjitorilor Albi din carte. M-au ajutat cu idei următorii: Lisa Gelinas@Inkdmomof3; Jan P.@janhpa; Caitlin@caitlingss; Charli@Charli_TAW; Artifact#1@themefrompinata; Daniel Rowland @danialii; Fiction Fascination @F_Fascination; Oswaldo Reyes @readers WRITER; Emily Ringborg @Ringemily; Colleen Conway @colleenaconway; Damien Glynn @damog7; Finlay şi Ivor @tmbriggs; Jo Porter @joanneporter_l; Caroline Pomfret @Cazpom.

Până la urmă am ales următoarele nume:

Sameen – (decedată) la sugestia lui MSA @ MsaMsa85;

Olivia – (din păcate, decedată şi ea) la sugestia lui Renee Dechert @sreneed;

Claudia – (deocamdată trăieşte) la sugestia lui Jayd Amber @dragonslibrary.

Sper că n-am omis pe nimeni, îmi cer scuze dacă am uitat să te trec.

[1] În traducere: „diamant”. (N. *ed.)*

[2] Publius Vergilius Maro, *Eneida,* traducere de Eugen Lovinescu, Biblioteca pentru toţi, 1964, p. 158 *(n. t.)*.

Table of Contents